

ஆழ்வார் திருவழிகளேசரணம்.

(:)

பெரியாழ்வார் திருமொழி அஞ்சாம்பத்து
முதல்திருமொழி வாக்குத்தாய்மைப்ரவேசம்.

ஸ்வா;—கீழில் திருமொழியிலே “சொல்லலாம்போதே யுன்
னாமெல்லாம் சொல்லினேன்” என்று திருநாமத்தில் போக்யதை
யை அநுபவித்தார். “இத்தை அநாதிகாலம் இழக்கைக்கடியென்”
என்று பார்த்தவாரே “அதுக்கு ஹேது இதர விஷயங்களிலே ப்ரா
வண்பமாகையாலேயாயிருந்தது” என்றுவெறுத்து இப்படி அபேச

பெரியாழ்வார் திருமொழி
ஐந்தாம்பத்து முதல்திருமொழி-
வாக்குத் தாய்மைப்ரவேசம்.

கீழில் திருமொழியிலே—“சொல்லலாம்போதே யுன்னாமெல்
லாம் சொல்லினேன்” என்று திருநாமத்தின் போக்யதையைநு
பவித்து, “இத்தை அநாதிகாலம் இழக்கைக்கடியென்” என்று திரு
பித்தவாரே, அதுக்கு ஹேது, “இதர விஷயங்களிலே (க) “ஆவியே
யமுதே” என்று திரிகையாலே யிருந்தது” என்று வெறுத்து, இப்
போது (உ) “ஆவியையரங்கமாலை” என்றும், (ஈ) “ஆவியேயமுதே

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநமீ.

அரு.—வாக்குப்ரவேசம்;—ஆழ்வார் கீழ்த்திருமொழியிலே பெரியபெரு
மான் போக்யதையையும் திருநாமத்தில் போக்யதையையும்நுபவித்து இதுவே
அபராதமாக வெண்ணி, தக்கூரணபூர்வகம் என்வசமன்றிக்கே கரணங்கள்
உன்போக்யதையிலும் திருநாமத்தில் போக்யதையிலும்-விழுவின்றன வென்
ருரென்றுணங்கதியையருளுகிரர்(கீழித்யாதி). (திருநாமத்தில்போக்யதையும்).
என்றவந்தரம் “அவன்போக்யதையும்” என்று கூட்டுவது, “ஆவியேயமுதே”
என்று ஏகதேஸமெடுத்ததுக்கு “எனநினைந்துருகிவவரவர்ப்பிணை முலை துணை
யாபாவியேனுணரா தெத்தனை பகலும்பழுதுபோ யொழித்தன ளாங்கள்” என்
னுமாவும் நோக்கு. (என்று) என்கற பதத்துக்கந்தரம் “திரிகை” என்று சே
ஷம். இதுக்கு (அதுக்குஹேது) என்றகீழ்பதத்தோடநவயம். (திரிகையாலே).
என்றதக்கு “முன் இப்படி” என்று சேஷம். (ஆவியை யரங்கமாலை யென்

மு;—

வாக்குத்துய்மையிலாமையினாலேமாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்
நாக்குநின்னையல்லா லரியாது நான் தஞ்சுவ நென்வசமன்று
பூர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று முனிவாயேலுமென் னுவின்னக்காந்தேன்
காக்கைவாயிலுக் கட்டுரை கொள்வர் காரண கருளக்கொடியானே. (க)

க்யனான நான் இவ்விஷயத்திலே இழிந்து அததைதூஷித்ததென்”
என்றும், “அத்தைப்பொறுத்தருளவேணும்” என்றும் கடிமை
கொள்ளரின்றுகொண்டு அவன் போக்யதையிலே தம்முடைய
காரணங்கள் மேல்விழுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார். *

அவ;—முதற்பாட்டு. (வாக்கித்யாதி) நான் அஸூத்தனென்
றகலாநிற்க, என்னுடைய ஜிஹ்வை உன் பக்கலிலே மேல்விழாநி
ன்ற தென்கிறார்.

ஸ்வா;—(வாக்கித்யாதி) உன்னை அதுஸந்திக்கைக்குக்காரண
மான வாக்குக்கு ஸூத்தியில்லாமையாலே, வாக்கு அஸூத்தியா

யென்றருயிரனைய வெந்தாய்” என்ற, தப்பைப்பொறுத்தருள
வேணுமென்று, பெரியபெருமாள் போக்யதையிலே தம்முடையகா
ணத்வயமும் மேல்விழுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. *

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (வாக்கித்யாதி) வாக்குக்கு அசுத்தியா
வது-பகவதஸ்நிதியிலே அஸத்யம் சொல்லுகையும், ப்ரயோஜநத்

றம்) என்றதுக்கு “அழுக்குடம் பெச்சில் வாயால் தூய்மையில் தொண்ட
னின் நான் சொல்லினேன் தொல்ல நாமம் பாவியேன் பிழைத்தவாறென்
றஞ்சினேற்கு” என்ற அபராதம் பொறுத்தருளவேணுமென்று இவ்வளவும்
கோக்கு, (என்றதப்பை) என்றது - என்றவனையதுபலிக்கையாகிற தப்பை
யென்றபடி. (பொறுத்தருளவேணும்)என்றது-பாவியேனென்று தம்முடைய
தேர்ந்ததை அதுஸந்திக்கையாலே அர்த்தஸித்தம். “பொறுத்தருள வே
ணும்” என்றவகந்தரம் “திருமல்கைமன்னனும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரு
டருளிச் செய்தார்போலே இவரும் உன்னை அதுபலிக்கையாகிற அபராதத்
தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று சொல்லா நின்றுகொண்டு” என்ற இவ்
வாக்யம் “பெரிய பெருமான்” என்றதுக்குக்கு முன்பு அதுஸந்திப்பது. (பெரு
மாள்போக்யதையிலே) என்றது-திருநாமத்தின் போக்யதைக்குஉபலக்ஷணம்.

அவ;—முதற்பாட்டு. (வாக்குத்துய்மையித்யாதி) வாக்குத்துய்மையில்
வாயால் அத்தையருளுகிறார் (வாக்குக்கித்

பெரியாழ்வார்திருமொழி, (நி-பக-தி, க-பா, காக்குத்தாய்மை, ௧௨௨௧

வது - பகவத்ப்ஸந்நிதியிலே அஸத்யம் சொல்லுகையும், பாஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையும், ப்ரயோஜநத்துக்காக பகவத்ப்ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையும் - வாக்கு - சொலவு. (மாதவாவுண்ணை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்) ஸ்ரியஃபதியான வுண்ணை என்வாக்குக்கு விஷயமாக விளையாநின்றேன், ஆனால் தனிநுகிறீரென்ன; (நாக்கு நிண்ணை யல்லாலறியாது) ரஸநேந்த்ரியமானது ஸர்வரஸமான வுண்ணையல்ல

தைக் கணிகிகையும், பாஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையும். (க) "பாவியேன் பிழைத்தவாறு." வாக்கு-சொலவு. (மாதவாவுண்ணை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்) திருநாமம் சொல்லுகைக்கு முடிந்தவதிகாரிகள் பிராட்டியும் நித்யஸூரிகளுமீற. (க) ["பாதலுந்தம்டி" இத்தியாதி.] உன்போக்யதைக்குத் தோற்றுப் பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமானுச் சொல்லும் பாகாத்கை, இதரவிஷயங்களின் போக்யதைக்குத்தோற்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணின நாக்காலே சொல்லமாட்டேன். "மாட்டிசாகில் தவிரும்" என்ன; (நாக்குநிண்ணையல்லாலறியாது) ரஸமறிந்தநாக்கு. *ஸர்வரஸமான நிண்ணையல்லாலறியாது.

யாதி), (பகவத்ப்ஸந்நிதியிலே) என்றது - இவை மூன்றும் அதிக்ரமென்றதோன்றுகைக்காக. (கணிகிகையும்) என்றது-இச்சித்துக்கேட்கையுமென்றபடி, தாய்மையல்லாமையிலே உன்நாமம் சொல்லமாட்டே நென்கைக்கு இது அயுத்தமே, இப்படி சொன்னபேர்தா னுண்டோ வென்னவருளுகிறார் (பாவியேனித்தியாதி). தாய்மையல்லாதே திருநாமத்தைச்சொல்லி இப்படிப்பட்ட பாவியேனான நான் பிழைத்தவாறு, தப்புச்செய்த ப்ரகாரமென்று திருமங்கையாழ்வார் அநுஸந்திக்கையாலே அயுத்தமென்று கருத்து. "மாதலர்" என்றும், "சருளக்கொடியான்" என்றும் னம்போதிக்கையாலே வாய்க்கொள்ளவதிகாரிகள் அவர்களே, வாக்குத்தாய்மையுண்டாகையாலே, அதில்லாமையாலே நான் வாய்க்கொள்ளமாட்டேனென்கிறாரென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (திருநாமமிய்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே). (முடிந்த) என்றது-அதிகாரத்துக்கெல்ல நிலமானவென்றபடி. பாதலுமென்றெடுத்த பாகாத்துக்கு "இரவுகண்பகலும் ததிகெய்யுநின்ற" என்றவனவுக்கும் நோக்கு, (இத்தியாதி) என்றதுக்கந்தரம் "ப்ரகாரேண அவர்களே அதிகாரிகளாகையாலே" என்று கூட்டுக்கொள்வது.

(ரஸமறிந்த) என்றவாக்யத்துக்குப்ராதிதிகார்த்தம்சா(ஆ)டி,பாப்தோக்ார இதுமுதல் பூர்வர்கன்வ்யாக்யநம் (க) திருக்குறு-௧௨; (உ) தி-மொ-௨-௩-௪.

கஉஉஉ பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௫-பக-தி,க-பா,வரக்குத்தாய்மை

தறியாதா. அது விஷயாதீநமாய்ப்புறம்பொன்றும் அறிகிறதில்லை
ஆனால்நீரும் அத்தோடே கூடினாலேவென்ன, (நானதஞ்சுவனென்
வசமன்று) நான்ஸ்வகோஷத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சாநின்றேன்;
அது ரஸநயாகையாலே மேல்விழாநின்றது. என்வசத்தில்
வருகிறதில்லை.

இங்ஙன் சொல்லப்பெறுமேவென்ன, (முர்க்கித்யாதி) என்

“அத்தால் வரும் குற்றமும் உம்மதன்றே” என்ன; அது விஷய
தோஷம். (க) “அகலகில்லைன்” என்றது மார்வின் குற்றமானுப்
போலே. “ஆனால் நீரும் நாக்கோடே கூடிச்சொல்லும்” என்ன;
(நான் அதஞ்சுவன்) நாக்கின்தோஷத்தையநுஸந்தித்து நான் அஞ்
சாநின்றேன். அது ரஸஜ்ஞமாகையாலே மேல்விழாநின்றது, கா
ணியான உம்முடைய வசமாக்கினாலேவென்ன; அது என்வசமன்
று. உன்வசம்.

“நாக்கு நின்னையல்லாலறியாது” என்பது, “நானதஞ்சு
வன்” என்பதாகாநின்றீர், இதுமுர்க்கர்சொல்லும் பாசுரமா
யிராநின்றதி! என்ன; (முர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று முனிவா

ணத்தால் வருமாந்தத்தை யறியும் நாக்கு ஆந்தமயானவனுடைய திரு
நாமமல்லா லறியாதென்று ப்ரக்குதார்த்தம். உக்திப்ரத்யுக்தி முகத்தாலே
“நான் அது அஞ்சுவன்” என்றதுகரு அவதாரிகை (அத்தாலித்யாதி), (உம்ம-
தன்றேவென்ன) என்றதுக்கு-கரணி நீராகையாலேயென்று கருத்த. (விஷய-
தோஷம்) என்றது-வாக்குக்கு விஷயமான வுன் வைலகஷண்ய மென்றபடி-
“நானதஞ்சுவன்” என்றதுக்கு “துய்மையில்லாமையினாலே” என்றத்தைக்
கடாக்ஷித்து ஹேதுபூர்வமார்த்தமருளுகிரூர் (நாக்கினித்யாதி); நாக்கான
தன்தோஷத்தைக்கண்டஞ்ச வேண்டாவோ வென்னவருளுகிரூர் (அதித்
யாதி), ரஸத்தையறிந்ததாகையாலே ஆசையிருத்தத்தன்தோஷத்தை அத
ஸந்தித்ததல்லவென்று கருத்த. மேலுக்கவதாரிகை (கரணித்யாதி), என்வ
மென்றத்தோடு “அது” என்கறெடுத்தது “நானதஞ்சுவன்” என்றவிடத்திலே
அதுவென்றத்தை இங்கவ்யித்தக கொள்வதென்னும் கருத்தாலே. அங்
“அது” என்றதுக்கர்த்தமருளிச் செய்யாமையால் இங்ஙன் கொள்ளவேணு
“என்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தமருளுகிரூர் (உன்வசம்) என்று.
“நானதஞ்சுவன்” என்பதென்

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௫-பக-திசு-பா, வாக்குத்தாய்மை. ௧௨௨௩

பாசுரத்தைப்பார்க்கில் மூர்க்கர் சொல்லும் பாசுரம்போலே தோற்றி நீ சீறினாயேயாகிலும். (என் நரவினுக்காற்றேன்) உன்முனிவுக்காற்றலாம்; என் நரவுக்காற்றப்போகாது. என்னால் தகையப்போகிறதில்லை. ஆனால் அது நமக்கு அவத்யமாகாதோவென்ன; (காக்கையித்யாதி), பெரியவர்கள், குற்றமாகக் கொள்ளாதவளவேயன்றிக்கே குணமாகக்கொள்வார்கள்; காசுமான துதனக்கு வேண்டினபடி கூப்பிடவற்றை அறிவுடையார் தங்களுக்கு நன்மைக்கு வேறுதுவென்று கொள்வார்கள். (கட்டுரை) நற்சொல்லு, அப்படி

யேனும்) என்பாசுரத்தைப்பார்த்தால் மூர்க்கர்சொல்லும் பாசுரம்போலே தோற்றி, முனிகைக்கு யோக்யதையுண்டு; ஆகிலும் (என்னுவினுக்காற்றேன்) உன்முனிவுக்கு ஆற்றலாம், என்னுவுக்கு ஆற்றப்போகாது. ஆனால் அது நமக்கு அவத்யமாகாதோ வென்ன; (காக்கையவாயிலும் கட்டுரைகொள்வர்) அறிவுடையார் குற்றமாகாதவளவன்றிக்கே குணமாகவும் கொள்ளுவார்கள். அது ஓரிடத்தேயிருந்து தனக்குவேண்டினது பிதற்றிப்போகவும், அதை அறிவுடையார், "நமக்கு நன்மை சொல்லுகிறது" என்று கொள்ளுவர்களிறே. (கட்டுரை) நற்சொல்லு. அப்படியே நான் வேண்டிற்

"அது" என்றதைக்கட்டி யெடுத்தது பாடபலத்தாலே. (மூர்க்கன்சொல்லும் பாசுரம்) என்றதுக்கு "நாக்குச்சொல்லும், நான்சொல்ல வஞ்சுவன்" என்றவசநவ்யமும் "மாதாமேவந்த்யா" என்னுமாபோலே வ்யாஹதார்த்தமாகையால் அஜ்ஞன் சொல்லும் வார்த்தையென்று கருத்து. தீமெடுத்த ப்ரதிகத்துக்குத் தாத்பர்யத்தை னைசிப்பித்துக்கொண்டு மேலுக்கவதாரிகை (என்பாசுரத்தை யித்யாதி). (போலே தோற்றி) என்றது-என்புத்தி பூர்வகமாக நாக்குச் சொல்லுகையன்றிக்கே அவஸமாகச் சொல்லுகையால் "நாக்குச்சொல்லும் நான் சொல்லவஞ்சுவன்" என்றதுக்கு வ்யாஹதியில்லையென்னும் கருத்தாலே. வ்யாவர்த்த்யபூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (உன்னித்யாதி). (ஆற்றலாம்) பொறுக்கலாமென்றபடி. (ஆனால்) என்றது - ஆற்றமாட்டாராகிவென்றபடி. அதென்றது - துஷ்டநாக்கு ஸ்துதிக்குமதென்றபடி, (குற்றமாகாத வளவன்றிக்கே) என்றது-குற்றமாகக் கொள்ளாதவளவன்றிக்கே யென்றபடி. (அறிவுடையார்) என்றது-ஸருபராஸ்தாஜ்ஞர். காக்கையாலே தீமைக்கு ஸைசுமான சொல்லுண்டாகிலும் இங்கு நற்சொல்லே விவந்தித்யென்கிறார் (கட்டுரையித்யாதி); தீம்துஷ்டநாத்

கஉஉச பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௫-ப, ௧-தி, உ-பா, சமுக்கு.

மூ;—

சமுக்குகாக்கொடு புன்கனிசொன்னேன் சங்குசக்காமேந்துகையானே யிழைப்பராகிலுந் தம்மடியாற்சொற் பொறுப்பது பெரியோர்கடனன்றே [து விழிக்குங்கண்ணிலேனின்கண்மற்றல்வால்வேறொருவரோ டென்மனம்பற்ற உழைக்கோர்புன்னிமிசையன்று கண்டாயுழியே ழுலகுண்டிழிந்தானே. (உ)

யே நான் வேண்டிற்றுச்சொன்னதையும் குணமாக்கிக் கொள்ள வேணும். நமக்கப்படி செய்யவேண்டுகிற தென்னென்ன. (காரணாகருளக்கொடியானே) உடையவனாகையாலே எல்லாம் பொறுக்கவேணும், இதுக்கு உத்பாதகனவனல்லையோ? இல்லாதவற்றை யடையவுண்டாக்குகைக்கும் அபராதகனாமணத்வத்துக்கும் சக்தகத்வத்துக்கும் கொடிக்கட்டியிருக்கும்வனல்லையோ? ... (க)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. (சமுக்கித்யாதி) உனக்கடிமையான நான் அயோக்யமான நாவாலே சொன்னவித்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(சமுக்கித்யாதி) பிறரைமுன்பு ஸ்துதித்துப்போருகையாலே அபாத்தமான நாவைக்கொண்டு புல்விதானகவினைச் சொறுச் சொன்னதையும் குணமாக்கிக் கொள்ளவேணு மென்ன: “நான்கைக்கொள்ள வேண்டுகிறதென்” என்ன; நீஸாபேகனாகையாலே யென்கிறார் மேல்—(காரண) கருளக்கொடியானே ஜகத்தை யுண்டாக்கிற்று அவர்கள் பக்கலிலே ஒருகார்பங் கொள்ளுகைக்கிறே. (க) “விவித்ராபேஹவஸூ தீ:— விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:” [“வாழ்த்துவார் பலராக” இத்யாதி.] ரக்தகத்வத்துக்குக் கொடிக்கட்டியன்றோ கிடக்கிறதென்கிறார் - (காரணாகருளக்கொடியானே) உடையவனாகையாலே எல்லாம் பொறுக்கவேணும். (க)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (சமுக்கு) பொல்லாங்கு. நான்குக்கு தோஷமாவது - ஸ்வேரத்தர்ஷம் சொல்லுகையும், பகவத் தர்ஷம்

தால் பலிதத்தை தார்ஷ்டாங்கத்திலே காட்டாநின்றகொண்டு மேலுக்கவ தாரிகையென்கிறார் (அப்படியேயித்யாதி). காரணவென்றதுக்குத்தார்பர்ஷம் யார்த்தம் (காரணவித்யாதி). (க)

இரண்டாம்பாட்டு. (சமுக்கித்யாதி). புன்மை - தோஷமாய், அத் சொல்லக்கூடுமோவென்னவருளுகுளு

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ஈ-ப, க.சி, உ-பா, சமுக்கு. 1217
 கஉஉரு

ன்னேன். சமுக்கு-பொல்லாங்கு. (புன்களி) உனக்கு அநர்ஹமா
 யிருக்கை. (சொன்னேன்) நெஞ்சிலே நினைக்கையும் கூட அவத்ய
 மாயிருக்க அதுக்குமேலே சொல்லுவதும் செய்தேன். (சங்கித்
 யாதி) கையுமாழ்வார்களுமான வழகைப்பேசநான் அர்ஹனோ? வெ
 ளும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டினகையில் பூவேந்தினுப்
 போலே ஸ்ரீபாஞ்சஜிந்யத்தையும் திருவாழியையும் தரித்தவனே!
 இப்படி அறிந்துவைத்துச் சொல்லிற்றென்கொண்டென்ன; (பிழை
 ப்பித்யாதி) தப்பச்செய்தார்களாகிலும் அநர்யார்ஹமேஷபூதர்
 செய்தவற்றைப் பெரியோர்க்குப் பொறுக்கை உசிதமென்று
 நினைத்துச்சொன்னேன்.

பாகவத ஸந்தியிலே அஸத்யஞ்சொல்லுகையும், பரஸ்தோத்ரம்
 பண்ணுகையும். (புன்களிசொன்னேன்) கவிக்குக்குற்றமில்லை, நான்
 சொல்லுகையாலே குற்றமாகச்சொன்னேன். நெஞ்சாலேநினைக்
 கையே பிடித்து அவத்யமாயிருக்க; சொல்லுவதுஞ்செய்தேன். (சங்
 குசக்கரமேந்துகையானே) இப்படி அதுதபிக்கைக்கடி - உன்ஸர்
 வாதிதவம்; அதுக்கு அடையாளமீறே-கையிலேந்தின ஆழ்வார்
 கள். (பிழைப்பராகிலுமித்யாதி) நம்பெருமையையும் உம்முடைய
 சிறுமையையும்பார்த்தால், பின்னைச்சொல்லப்பெறுவீரோவென்ன;
 (பிழைப்பராகிலும்) தப்பச்செய்தார்களேயாகிலும்; (தம்மடியார்
 சொல்) அநர்யார்ஹமேஷபூதர் சொன்னசொல்லாகையாலே பெரி
 யோர்க்குப் பொறுக்கைக்கு உசிதம், அடியாராகையாலும் பொறு
 கவேணும், பெருமையாலும் பொறுக்கவேணும். தாம்பொறுக்கி
 றும், நம்மையொழிய ரக்ஷகர் உமக்குப்புறம்பு அற்றிருந்ததோ
 வன்ன;

ர் (கவிக்கித்யாதி), நினைத்தேனென்னுதே சொன்னே னென்றதுக்குத்
 த்பர்யமருளுகிரர் (நெஞ்சாலித்யாதி), (நினைக்கையே பிடித்து) என்றது-
 ரகேச்சாபாயத்தவ்கள் மூன்றையும் சொல்லுகிறது. கீர் அதுதபிக்கைக்கு
 யம் விலக்ஷணமோ வென்னவருளுகிரர் (இப்படியித்யாதி)-அதறிந்தபடி
 னானே யென்னவருளுகிரர் (அதுக்கித்யாதி), பிழையென்று தப்பாய்,
 தைச்செய்தார்களேயாகிலும்) என்றதுக்கு ப்ரஸத்தியைக் காட்டியர்த்த
 கிரர் (நம்பெருமையித்யாதி). கடனென்றதின்ர்த்தம்(உசிதம்)என்றது.

கஉஉக பெரியாழ்வார்திருமொழி, ஈ-ப, க-தி, உ-பா, சழக்கு.

இங்ஙனே செய்யவேண்டுகிறதென்? உமக்குப்புறம்பு விஷயமி
ல்லையாவென்ன; (விழிக்குமித்யாதி). உன்னுடைய குளிர்ந்த
கடாக்ஷமொழிய வேறு குளிரநோக்குவாரை யுடையேனல்லேன்.
(வேறிய்யாதி) நீ குளிரநோக்காதொழிந்தாலும் வகுத்தவுன்னையொ
ழிய என்மநஸஸு புறம்புபற்றாது. ஆனால் உம்மைக்கைக்கொள்ளு
கை நமக்கவத்யமன்றோவென்ன; (உழைக்கித்யாதி). அது நமக்கவ
த்யமாகாது. அபராதஸஹனென்றதுவே உனக்கு நிரூபகமாமெ
ன்கிரார். புள்ளிமாணுக்கு ஒருபுள்ளியேயி' என், குறைந்தென்?;
ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் அபராதங்களைப் பெற்றுக்கிற வுனக்கு
என்னுடைய வபராதக்ஷாமணம் அவத்யமாகப்புக்குகிறதோ; அத
வா, "இது உமக்கு அவத்யமன்றோ நாம் பொறுத்தாலும்" என்ன;

(விழிக்குங் கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால்) உன்னுடைய
கடாக்ஷமொழிய, வேறு நோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழியுடையே
னல்லேன்; உன்னையொழிய வேறொரு ரக்ஷகரையுடையேனல்லேன்
நம்வம்போலே ரக்ஷகருமாய்போக்யருமா யிருப்பாருண்டானால்
பற்றக்குறையில்லையே என்ன; (வேறொருவரோடென்மணம் பற்றா
து) குணக்குததாஸ்யமன்றிக்கே ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்ய
மாகையாலே, புறம்புபோகாது. உமக்குப் புறம்பு போக்கில்லை
யாகில், உம்மைக் கைக்கொண்டவாதே நமக்கு அவத்யமாகாதோ
வென்ன; (உழைக்கோர் புள்ளி யிகையன்றுகண்டாய்) புள்ளிமாணு
க்கு, ஒருபுள்ளி ஏறியென், குறைந்தென்; ஸர்வாத்மாக்களுடைய
வும் அபராதங்களைப்பொறுக்கிற வுனக்கு என்னுடைய அபராதம்
பொறுக்கை அவத்யமாகப்புக்குகிறதோ. குற்றவாளரை அங்கீகரிக்க

"நின் கண்ல்லால் மற்றவிழிக்கும் கண்ணிலேன்" என்றவயித்தர்த்த
மருளுகிரார் (உன்னுடைய வித்யாதி). இத்தால் நான்வேறொருவரை ரக்ஷ
ராக வெண்ணிப்பற்றினேனல்லே னென்றதாய்த்து. (போக்யருமாய்) என்
றது - கவிசொல்லுகைக்கடியான வைலகக்ஷணயந்தைச் சொன்னபடி. (உனக்
கவத்யமாகப் புகுகிறதோ) என்றது - பொறுக்கை அவத்யமுமென்று, பொ
ருமை அநிஸயமுமன்றென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை (குற்றவாளரையித்
யாதி). ...

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௫-ப, க-தி, உ-நா, சமுதே. கஉஉஎ.

(உழைக்கியாதி). புள்ளிமாலுக்கு ஒருபுள்ளியேறி யென், குறைந் தென்; முன்பேஸாபராதி; அத்தோடே இதுவும்கூட தேவர்க்கு மைக்கு விஷயமாகிற தென்றுமாம். நாம் அப்படி அங்கீகரித்த துண்டோவென்ன; (ஊழியேழித்யாதி) ஸம்ஸாரிகளில் உணக்கப ராதம் பண்ணுதிருப்பாருண்டோ? அத்தைப்பாராதேயன்றோ அவர்களை வயிற்றிலேவைத்துப் புறப்படவிட்டு ரக்ஷித்தது. அப்படி இதுவும் செய்தருளவேணும். (உ)

கையன்றோ உணக்குகிருபகம். 'நாம் அப்படி அங்கீகரித்த துண்டோ' என்ன; உண்டென்கிறார் - (ஊழியேமுலகுண்டமிழந்தானே) ஸம்ஸாரிகளில் உணக்கு அபராதம் பண்ணுதிருப்பாரொருவருண்டோ, அவர்களைப் பராதங்களைப் பாராதேயன்றோ அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தது; அப்படியே என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார் (உ)

அவ;— மூன்றும்பாட்டு. (நன்மைநீமைபித்யாதி) "காரண" என்று - நம்முடைய ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் 'வாழ்த்துவார் பலராக' என்றீர், அதுவும் மாசுணும்படியன்றோ நம்முடையபடியென்ன; அது ஒக்கும்; அப்படியன்றே நான், "கோயிலில்வாழும் ஸைவட்டணவன்": என்னும் வன்மைகண்டாயென்கிறார்.

அரு,— மூன்றும்பாட்டு. (நன்மை) "நன்மைநீமைகளித்யாதி" என்றவ ள்நதரம் "வ்யாக்ச்யாயதே" இதிசேஷ்டி. முதற்பாட்டோடே ஸங்கதியருளு கிறார் (காரணவீத்யாதி). (பலராகவென்றீர்) என்னுமளவுக்கு பஸுஜ்ஜீவிக் கும்படி ஸ்துதிக் கைக்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டி நீ பண்ணுகையாலே உன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான வெந்துஷ்டமான நானும் ஸ்துதிக் கையாகிற வபராதத்தைப் பொறுக்கவேணு மென்ற நின்றுரென்று கருத்து, அதுவுமீத்யாதிக்கு பல ரப்படி ஸ்துதிக் கையும் நமக்கு மாலிக்யாவஹமாம்படி நம்முடைய வைலக்ட் ண்யமிருக்கையாலே நாம் அதுக்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினோமோ, ஆகையால் உம்முடைய துஷ்டநாவுஸ்துதிக் கையாகிற வபராதம் க்ஷமிக் கையாகிற நிர்பந்தமில்லை யென்று கருத்து. ஒக்குமீத்யாதிக்கு உன்வைலக்ட் ண்யமப்ப டிப்பட்டதே, அதில் குறையில்லை நீ ஜகத்ஸ்ருஷ்டி யண்ணிற்று மங்கலே யென்று, ஆகிலும் என்னுடையநாச் செய்யு மபராதம் உணக்கு அவர்ஷயம் பொறுக்கவேணும்; உன் விஷயவாஸியான வைஷ்ணவனென்னுமத்தாலே யென்று கருத்து.

கஉஉஅ பெரியாழ்வார் திருமொழி, ஐ-ப, க-தி, ஈ-பா, நன்மை.

மூ.—

நன்மைதீமைக ளொன்றுமறியேன் நாரணவென்னு மித்தனையல்லால்
புன்மையாலுண்ணைப்புள்ளுவம்பேசிப்புசுழ்வானன்று கண்டாய்திருநாமே
உன்னுமாறுண்ணையொன்றுமறியே னேவாதேநகமாநாரணவென்பன் [யே.]
வன்மையாவதுன் கோயிலில்வாழும் வைட்டணவனென்னும்வன்மைகண்டா

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. (நன்மையித்யாதி) உம்முடையவடி
மைக்கடியேதென்ன; உன்கோயிலில் வாழும் வைஷ்ணவனென்றும்
வன்மை யென்கிறார்.

ஸ்வா;—(நன்மையித்யாதி) நான் திருநாமத்தைச்சொல்லுகை
அத்தலைக்கு நன்மையாய்த்தலைக்கட்டுகிறதோ? தீமையாய்த்தலைக்
கட்டுகிறதோ? அறிகிறிலேன். இவனைப்பார்த்தால் கோஷமாய்,
அவனைப்பார்த்தால் குணமாயிருக்குமிதே. (நாரணவென்னுமித்
தனையல்லால்) (க) “நல்கத்தானாகாதோ நாரணனை” என்று சொ

வ்யா. (நன்மையித்யாதி) நான் திருநாமம் சொல்லுகை அத்
தலைக்கு நன்மையாய்த்தலைக்கட்டுகிறதோ, தீமையாய்த்தலைக்கட்டு
கிறதோ, அறிகிறிலேன். இவனைப்பார்த்தால் தேரஷமாய், அவனை
ப்பார்த்தால் குணமாயிருக்கும்; இத்தலையைப்பார்த்தால் அபராத
மாய், அத்தலையைப் பார்த்தால் அபராதஸஹமாயிருக்கும். (நார
ணவென்னு மித்தனையல்லால்) (க) “நல்கத்தானாகாதே, நாரண
னைக் கண்டாக்கால்” என்று - அபராத ஸஹத்வத்தைகாட்டும்
திருநாமமிதே. ஸம்ஸாரிகள் குற்றங்களைப் பொறுத்து விடமாட்
டாதே நிற்கிறவிடமிதே.

இப்படிஸந்தேஹிக்கைக்கு ஹேதுவைக் காட்டுகிறார் (இவனையித்யாதி).
கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (இத்தலையித்யாதி). இத்தலை - சேதநன், வாக்
குத்துய்மையில்லாத வினைப்பார்த்தால் அபராதமாமென்று கருத்து. (அத்
தலையைப்பார்த்தால்) என்றது - அபராத ஸஹனாவனைப் பார்த்தாலென்
றபடி. திருநாமம் அபராத ஸஹமானவழி யெவ்வகனே யென்னும் ஸ்வகை
யிலே அவனுடைய அபராத ஸஹத்வத்தைப் பரிபாதிக்கையாலே யென்றத்
தைக் காட்டுகிறார் (நல்கவித்யாதி). இப்பாசரத்தில்தான் நாராயணபதம் அப்
ராத ஸஹத்வத்தைக் காட்டும் ப்ரஹ்மம் எவ்வகனே யென்னவருள்கிறார் (ஸம்
ஸாரிகளினித்யாதி). நாரணனை அயசமாகவுடைய வனென்னும் பஹுவீர்ஷி

பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௫-ப, ச-தி, ௩-பா, நன்மை, ௧௨௨௬

ல்லுகிறபடியே இந்நாராயணபகத்துக்கு அபராத ஸஹத்வம் அர்த்தமாகிறது - அபராதங்களைப் பொறுக்கையைத்திருநாமமாகவுடையவனையென்னும்தொழிப. (புன்மையித்யாதி) தண்மையாலே ஸர்வாதிகளுள் வுன்னைக்குநர்மம் சொல்லிப்புகழுவவனல்லேன். (திருமாலே) பிராட்டி முன்னாக விழித்தவெனக்கு அபராதத்துக்கு அஞ்சவேண்டுமா?

(புன்மையால்) தண்மையாலே, (உன்னை) ஸர்வாதிகளுள் வுன்னை, (முன்னுவம்பேசி) கருநர்மம்சொல்லி. *என்கொள்வனுன்னை விட்டுடன் னும் வாசகங்கள் சொல்லுகிறேனல்லேன். புன்மைப் ப்ரயோஜனத்தை ஆசைப்படுகை; நன்மை - மோகனத்தை ஆசைப்படுகை. (க) "பெருமக்கள்" என்று (உ) - *பேராளன் பேரோதும். பெரியோறே. (௩) "மாகுணவான் கோலத்தமரர்கோன்." (திருமாலே) (ச) "மைதிலியும் துதிசெய்ய நின்ற" என்று - ஸ்தோத்

யாலே அந்தர்யாமித்வம் தோன்றுகையால் அது அபராதங்களைப் பொருவிடில் கூடாமையால் பொருதவிடம் அந்தர்யாமித்வமாய் அர்த்தாத்நாராயணபதம். அபராத ஸஹத்வத்தைக்காட்டுமென்று திருவுள்ளம்.

"புகழ்வானன்றுகண்டாய்" என்றதுக்கு ப்ரபாகமுகேந ஸுப்தார்த்தமருளுகிறார் (என்கொள்வனித்யாதி). அதாவது - "வன்கண்டனேன்" என்கிறபடியே, அங்குக்கபடமரச்சொன்னேன்னுமாயே இவ்கொருப்ரயோஜனத்தை ஆசைப்பட்டிக் கபடமாகச்சொல்லுகிறேனல்லேன்; பகவல்லாபத்தை யாசைப்பட்டிருந்த நான் ளத்தை குலையாமைக்குத் திருநாமத்தைச் சொன்னேனென்கை. புன்மைக்குப்ரதிகோடியையும் காட்டா நின்று கொண்டு விவரிக்கிறார் (புன்மையித்யாதி). பகவத்பரராயிருக்குமவர்கள் ஸத்தாஸித்தயர்த்தமாகத் திருநாமத்தைச் சொல்லுவார்களோ வென்னவருளுகிறார் (பெருமக்கனித்யாதி). எமக்கும் பெருமக்கள் "என்று சொல்லவல்லபகவத்பரர் பேராளன்பேரோதும் பெரியோர்" என்று திருமங்கை மன்னன் சொன்னவர்களும் அயி (லி)ந்ரென்று திருவுள்ளம். ப்ரயோஜனாத்ரயர் அவனை ளதுதிப்பர்களாகில் அது அடிய மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (மாகுணவித்யாதி). (திருமாலே) என்று இவ்விடத்தில் எம்டோதிககைக்கு ப்ரயோஜனோத்தி முகேநாத்பர்யமருளுகிறார் (மைதிலியுமித்யாதி வாக்யத் வயத்தா

(க) தி-வாய்-௩-௭-௫. (உ) திருவாய்-௭-௪-௪. (௩) தி-வாய்-௩-௧-அ.
திருவாய்-௨-௩-௭.

கஉக௦ பெரியாழ்வார்திருமொழி, இ-ப, க-தி, ஈ-பா, நன்மை

(உன்னுமாறித்யாதி) ஸாஸ்த்ரோக்தமானக்ரமத்திலே உன்னை அந்வரதபாவனை பண்ணவறிகிறிலென். (ஓவாதீத்யாதி) அநந்யப் பரயோஜனாகையாலே ஒருசாலுமிடைவிடாதே திருமந்த்ரத்தை தத்துக்கு அதிகார பிராட்டியிறே. பீரீதிக்குத்தோற்றுச் சொல்லு மவளிறே. (ஃ) “தன்னாகத் திருமங்கை” என்று - அவனுக்கு அது பவம் ஸத்தாஸித்தியானுப்போலே, எனக்கும் திருநாமஞ்சொல்லுத் தை ஸத்தாஸித்தி, அன்றிக்கே, ஸர்வாதிகதவம்; (உ) “வானவர் சிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும்செல்வன்.” ப்ரயோஜனத்தோடே சொல்லில் பகவந்மந்த்ரங்களும் கழியுண்கிறதிறே.

இதரபலங்களைவிட்டு மோகஷத்துக்கு உறுப்பாகச் சொல்லப் பாரும் என்ன; (உன்னுமாறுன்னை யொன்றுமறியேன்) ஸாஸ்த்ரோக்தமான நிரந்தர ஸம்ருதிபண்ண வறியேன். (ஓவாதே நபோலே). இத்தால் பிராட்டிபோல்வார் அதிகாரிகளொழிய நான் அதிகாரியல் லேனென்று கருத்து. நீர் அதிகாரியாகாவிடில் திருநாமத்தைச் சொல்லு வா வென்வென்கிற ஸம்ஸகயிலே த்ருஷ்டாந்த பூர்வகம் பரிஹார மருளுகிறார் (தன்னாகவீத்யாதி). அன்றிக்கே திருமாலே யென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்த மென்று தாத்பர்யாந்தரமாகவுமாம். (தன்னாக) தானுள்ளாக. “தவ்விய சீர்மார்பர்க்கு” என்னுமளவும் விவகழிதம். திருமாலே என்றதுக்கு இன்னமொருதாத்பர்யம் (அன்றிக்கேயீத்யாதி). (ஸர்வாதிகளை நான் ஸ்து திக்கைக்காஹனல்லேன்) என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (வானவரித் த்யாதி). “வானவர் சிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும் செல்வனைச்சிந்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன் என்னுமளவும் கண்டுகொள்வது. நீர் ஸத்தை குலையாமுக்குத்திருநாமம் சொன்னேனென்னு மதுக்கு அடையாள மென்வென்ன ஒருகிறார் (ப்ரயோஜனேத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை - (இதரேத்யாதி). இத்தால் ப்ரயோஜனாந்தரத் துக்காகாவிட்டால் மோகஷத்துக்குளாதகாங்கமாகச்சொல்லுமென்றதாய்த்து. (விட்டு) என்றவாந்தரம் “இருக்கீறீர்” என்று சேஷம். “உன்னையுன்னுமறா- கீனைக்கும் ப்ரகாரமொன்றறியேன்” என்று ஸப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளு கிறார் (ஸாஸ்த்ரேத்யாதி). ஸாதநமானபக்தியை யறியாமையால் ததக்கமா கச் சொல்லமாட்டேனென்று கருத்து. ஓவாதே யென்றதுக்கு வ்யாவர்த்

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ஐ-ய, க-தி, உ-பா, நன்தை, உருக

அர்த்த ஸஹிதமாகவ நுஸந்திப்பன்.வன்மையாவது-எனக்குப(ஸ)ல
மாகவுள்ளது(உன்கோயிலிலித்யாதி)உன் எல்லைக்குள்ளே வர்த்திக்
கிரோமென்னும் ப(ஸ)லமிதே எனக்குள்ளது. (க) “ஊவஜிஷ்யவா
வரிநஃ - பவத்விஷ்யவாஸிநஃ” என்னக்கடவதிதே. பகவதபிமாந
முள்ளதேசத்திலே வர்த்திக்கையிதே இவ்வாத்தமாவுக்குத்தஞ்சம்(ந)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. (நெடுமையித்யாதி) அத்தேசவாஸத்
தாலே தமக்குண்டான அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை யருவிச்செய்
கிரூர்.

நாரணவென்பன்) ப்ரயோஜநம் பெற்றவாதே குலையும் ஐஸ்வர்ய
காமர்க்கு; அங்கி கைப்பட்டவாதே குலையும் உபாஸகர்க்கு;
இதுதானே ப்ரயோஜநமாகையாலே, ப்ரபநர்க்குக் குலையாது.
(ஓவாதே) இதுமாறிலை எனக்கு ஸத்தை குலையும். “சொல்லாத
போது ஸத்தை குலையுமென்பது, சொல்லில் உனக்கு அவத்யம்
என்பதாகாநின்றீர், நல்லவன்மையாயிருந்ததி! “என்ன;” அவ்வன்
மைக்குக்குறையென்” என்கிரூர்மேல் (உன்கோயிலிலித்யாதி) வன்
மை - மிடுக்கு. “கோயிலில்வாழும்” என்று - புறம்புள்ள அபிமா
நம் குலைகையாலும், தாம் அநந்யப்ரயோஜந ராகையாலும், இவரு
டைய ராஜிகுலமிருக்கிறபடி. (கோயிலில்வாழும்) (க) “ஊவஜிஷ்ய
வாஸிநஃ - பவத்விஷ்யவாஸிநஃ” (உ) “இவற்றின் புறத்தாளென்
றெண்ணே” என்று-பகவதபிமாநமுள்ள தேசத்தே கிடக்கையிதே
தக்களுக்குப் பேராக நினைத்திருப்பது. ி உன்னல்-நினைத்தல். (ந)

அவ.—நான்காம்பாட்டு. (நெடுமை) கீழிற்பாட்டிலே “புன்
மையாலுன்னைப்புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்றுகண்டாய்” என்ற
த்யபூர்வகம் தாந்பர்ய மருளுகிரூர் (ப்ரயோஜநமித்யாதி வாக்யதர்யத்தாலே).
(அங்கி) என்றது - ஸாதபகத்தியை. ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகில் நடுவே விட
வொண்ணாதோ வென்னப்ரநீகக்ரஹணபூர்வகம் ஹேதுவருகிரூர் (ஓவாதே
யித்யாதி). அவத்யமென்ற வகந்தரம் “அத்தைப்பொறுக்கவேணும்” என்று
சேஷம். (நல்லவன்மையாயிருந்தது) என்றது - நல்ல மிடுக்குடையவன்
வார்த்தையாயிரா நின்ற தென்றபடி. (ந)

(க) பூரா-ஐ.

மூலம்

௧௭௮மையா லுலகேழுமளந்தாய் நின்மலா நெடியாயடிபேனைக் குடிமைகொள்வதற் கையுறவிவண்டா கூறையேறிவைவேண்டுவதில்லை அடிமையென்னுமக்கோயின்மையாலே யக்கங்கே யவைபோதருங்கண்டாய் கொடிமைக்கஞ்சினக்கொன்றுநின்றதைகோத்தவன்றிளேகோள்வித்தானே

ஸ்வா;—(௧௭௮மைதிப்பாதி) ஏகரூபமானவடிவை அபரிச்சேத யமாக்கிவ்யாபித்து ஸர்வலோகங்களையு மளந்துகொண்டவனே!

தம்முடைய அந்நயப்ரயோஜநத்வத்தை மேலிரண்டுபாட்டாலேயரு னிச்செய்கிறார். கீழே - ப்ராப்தியையும் ரக்ஷகத்வத்தையுஞ் சொ ல்லிற்று; இப்பாட்டில் - அந்நயப்ரயோஜநத்வம் சொல்லுகிறது

வ்யா—(௧௭௮மை லுலகேழுமளந்தாய்) அபேக்ஷிக்கைக்குச் சிறியனாப்போலே, அளக்கைக்கு நெடியனாபடி. (க) [“ஓங்கி

அரு; — நர்லாம்பாட்டு. (௧௭௮மை) “புன்மையாலுண்ணப் புன் னாவும் பேசிப்புகழ்வானன்று கண்டாய்” என்ற தம்முடைய வந்யப்ரயோஜ நத்வத்தை யென்றது - “ப்ரயோஜநாத்ரபராதையாகிற புன்மையாலே யுன் னைக்குந்நிமஸ்தோத்ரம் பண்ணுவன்னற்காண்” என்றத்தாலே உன்னுடைய விஷயத்தில் கைக்கர்யமே வேண்டுவன் என்று தோன்றுகையால் அவ்விடத் தில் அர்த்தஸித்தமாகச்சொல்லப்பட்ட வந்ய ப்ரயோஜநத்தை யென்றபடி. (ப்ராப்தியையும்) என்றது - காரணவென்றத்தைப்பற்ற. (ரக்ஷகத்வம்) என்றது. “விழிக்கும் கண்ணிலேன் நிக்கண்மற்றல்லால்” என்றத்தைப்பற்ற. (இப்பாட்டு) என்றது- இப்பாட்டுக்களென்றாய், மூன்று பாட்டையும் சொல்லு கிறது. இத்தால் முதல் மூன்று பாட்டுக்கும் ஸங்கதி காட்டிக்கொண்டு மூன்றும்பாட்டை விவரிக்கிறதாக ஸங்கதி சொல்லிற்றாய்த்து. அன்றிக்கே (ப்ராப்தியையும்) என்றது - “கோயில் வாழும்வைட்டணவன்” என்றத்தைப் பற்ற. “ஓலாதேநமோ நாரணுவென்பன்” என்றத்தாலே அபராதஸஹத்வம் சொல்லுகையால் ரக்ஷகத்வம் அர்த்தஸித்தமென்னும்த்ரதப்பற்ற (ரக்ஷகத் தையும்) என்றது. ஆக இப்போது கீழ்பாட்டுக்குப்ரதாஃப்ரதிபாத்யம் ப்ராப்தி ரக்ஷகத்வங்களாய், அந்தரக்ஷகதானும் கைக்கர்யப்ரதாரமே, வேறொன் றன்று என்று தம்முடைய ப்ரயோஜநத்வத்தை இப்பாட்டுச் சொல்லுகிற தென்று கீழ்பாட்டோடுதானே ஸங்கத்யந்தரமருளிச் செய்கிறாக்கவுமாம்.

“௧௭௮மையால்” என்றதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (அபேக்ஷிக்கைக்கித் தாதி), ௧௭௮மையில்லாவிடில் ஏழுவகை ஒருகாலாலே அளக்கக்கூடாதென்று

பெரியாழ்வார்திருமொழி, இ-ப, க-தி, ச-பா, நெடுமை. கஉகஉ

(நின்மலா) ஸ்வப்ரயோஜனரூபியத்யத்தால் வந்தநகர்மல்யம். (நெடியாய்) அநாஸ்ரிதர்க்குக் கிட்டவொண்ணாமையால் வந்த அபரிச்சேத்யதைசைச் சொல்லுகிறது. (அடியேனிய்யாதி) உனக்கு அநர்யார்ஹுகைகயாலே அநர்யப்ரயோஜனனான வென்னை ஸ்வரூபானுபமான வ்ருத்தியைக்கொண்டருளுகைக்கு ஸந்நேஹிக்கவேண்டா, நான் அநர்யப்ரயோஜனனென்ன; அது எங்கனே கூடும்படி, புலகளந்த்' இய்யாதி] ஏகரூபமான வடிவையிறே பரிணமிக்கப்பண்ணிற்றும், கொடுக்கும் கையைக்கொண்டு ஏற்றதுவும். நெடுமையான திருவடிகளைக் கொண்டல்லகானும் அளந்தது, நெடுமையால். (நின்மலா) பரப்ரயோஜனமாயாலே கீழ்ச்சொன்ன விரண்டு தோஷமுநிலை. (நெடியாய்) இந்நிலையிலே அநாஸ்ரிதர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதே ஆஸ்ரிதர்க்குக் கிட்டலாயிருக்கும். (க) [அமரர்க்கரியானத் தமர்கட்கெனியானே] ப்ரயோஜனநந்தரபரர்க்கு அரியனும், அநர்யப்ரயோஜனர்க்கு எளியனாயிருக்கும், (அடியேனை) மஹாபலியைப்போலே ஓளநார்ய மாசைப்பட்டவனல்ல, இந்தாகருத்து. வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (ஏகரூபமான வித்யாதி). (பண்ணியும்) என்றது - பண்ணினது மென்றபடி. (கையைக்கொண்டு) என்றது. கையைக்கொண்டிறே என்றபடி. நெட்டயத்தாலென்னாதே நெடுமைடாலென்னக்கூடுமோவென்ன, இத்தைப்பரிஹரியானின்றகொண்டு ஈடுபடுகிறார் (நெடுமையானவித்யாதி). திருவடிகள் முன்னுமிருக்க அளக்கக்கடாமையால். நெடுமையே ப்ரதானாரணமென்று கருத்து. (கீழ்ச்சொன்னவிரண்டும்) என்றது - ஏகரூபமானவடிவைப்பரிணமிப்பிக்கையும் யாசகத்வமும். இவ்விரண்டுக்கும் தோஷத்வமில்லையென்று கருத்து, நெடுமையாலென்று சொன்னபோதே நெடியவ வென்றது - ஸித்தமாயிருக்க, மீளவும் நெடியாயென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இந்நிலையிலேயித்யாதி). இத்தால் "நெடியாய்" என்றது-பெரியோனென்றதாய், இவ்வாகாரங்களுண்டானவென்று கருத்து. எடுத்தபாகரத்துக்கர்த்தம் (ப்ரயோஜனேத்யாதி) அடிமைகொண்கைக்கு ஸம்ஸயிக்கவேண்டாவென்கைக்குறேது அடியேனையென்றது எனுமிடம் தோன்றவ்யாவர்த்த்யபூர்வகம் தாத்பர்யமருளுகிறார்(மஹாபலியித்

(க) தி-வாய்-க0-ரு-க0

தேஹயாத்ரை உமக்கு வேண்டாவோவென்ன; (கூறையோதித்
யாதி) நான் அந்நபாநாதிகளால் தரிக்குமவனவ்வேன்; கைங்கர்யை
கதாரகன் நான்.

ஸேஷபூதனுக்கு ஸேஷவ்ருத்தியே தாரகா திகளிக்குமிறை.
தேஹாதி விலக்ஷணஞகையாலே ஸப்தாதிகள் தாரகங்களாகாது.

ஊப்போலே த்ரையலோக்யமாசைப்பட்டவனல்ல, என் ஸ்வரூபம்
ஸபலமாக்கவமையும் (குடிமை) அடிமைகொள்வதற்கு. என் ஸ்வ
ரூபாநுபமான சேஷவ்ருத்தியைக் கைக்கொண்டருளவேணும்.
கொள்ளுமிடத்தில் (ஐயுறவேண்டா) “ஸ்வாதந்தர்யமும் ஸ்வப்ர
யோஜநமு முண்டென்று ஸந்நேஹிக்கவேண்டா, நான் அந்ய
ப்ரயோஜன்” என்ன; நீர் அந்யப்போஜனானபடியென்? உமக்கு
தேஹம் கிடந்ததாகில், அந்நபாநாதிகள் தாரகமாயிரா நின்றதாகி
வென்ன; (கூறையோதிவை வேண்டுவதில்லை. நான் ராஜகுலம் புரு
கையாலே, எனக்கு, அவ்வவ கைங்கர்யஸத்துக்குள்ளே எல்லா
ரஸங்களுமுண்டு.

தன் ஸ்வரூபத்தை யாதொன்றாக நினைத்தான், அதுக்கிடாக
விநே தாரக போஷகாதிகளிடுப்பது. தேஹாதிவிலக்ஷணஞகை
யாலே ஸப்தாதிகள் புருஷார்த்தமாக மாட்டாது, பா தந்த்ரானகை
யாதி) மேல்பதத்தைக்கடாக்கித்து (ஸபலமாக்கவமையும்) என்றது. (ஸ்வஸ்
வ்ரதந்தர்யமும்) என்றது - மஹாபலியின் ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற. (ஸ்வப்ரயோ
ஜநம்) என்றது - த்ரையலோக்யத்தைக்கொண்ட விந்த்ரன் ஸ்வபாவத்தைப்ப
ற்ற. சீழ்பதத்தால் பலித்த தாத்பர்யத்தைப் பிரிகையாகக்கொண்டு மேலுக்
கவநாரிகை யருளுகிறார் (நானித்யாதி)

“அடிமையென்னுமக்கோயின்மையாலே யங்கங்கேயவைபோதருக்கண்
டாய், ஆசையாலே கூறையோதிவை வேண்டுவதில்லை” என்றவயம் திருவு
ள்ளம்பற்றி அடிமையென்னுமித்யாதிக்குத்தாத்பர்யமருளுகிறார். (நான்ராஜ
குலேத்யாதி) அங்கங்கே பென்றினர்த்தம் (அக்ஷோகைங்கர்யஸத்துக்
குள்ளே) என்றது. (அவை) என்றது - கூறையோதனைப் பண்மர்ஸித்தி
நாய், அத்தால் பலிதார்த்தம் (எல்லாரஸங்களும்) என்றது. ரஸம் - ஆநந்தம்.
விஷயாநுபவாதிகளே காட்டார் புருஷார்த்தங்களாக விரும்ப, இவர் கைங்கர்
யக்கையே புருஷார்த்தமென்கிறபடி யெங்கனே யென்னவருளுகிறார் (தே
யக்கையே புருஷார்த்தமென்கிறபடி யெங்கனே யென்னவருளுகிறார் (தே

பெரியாழ்வார்திருமொழி, சி-ப, க-தி, ச-பா; நெடுமை. க-ந-கு

பரதந்தரனாகையாலே ஸ்வாநுபவமுமன்று. ஸ்வரூபம்நித்யமாகையாலே ஸ்வரூபேபாச்சேதமும் நித்யஜ்ஞாநாதி குணகத்வாத் குணவிநாஸமுமன்று. புருஷார்த்தமன்றென்றதாய்த்து. ஆனால் நாம் உமக்குச் செய்யவேண்டிவதென்னென்ன; (அடிமையித்யாதி) உனக்குசேஷபூதனென்கிற ராஜ்குலத்தாலே அந்த வந்தக்கைக்காயங்களே எனக்கு தாரகாதி ஸகல புருஷார்த்தங்களு மாகையாலயாலே ஸ்வாநுபவம் புருஷார்த்தமாகமாட்டாது, ஸ்வரூபம் நித்யமாகையாலே ஸ்வரூபவிச்சேதம் புருஷார்த்தமாகமாட்டாது, நித்யஜ்ஞாநகுணனாகையாலே குணநாஸம்புருஷார்த்தமாகமாட்டாது. இனிசேஷ பூதனுக்கு சேஷவ்ருத்தியே புருஷார்த்தமென்கிறார். "ஆனால் நாம் உமக்குச் செய்யவேண்டிவதென்" என்ன. அவற்றின் ஸங்கங்களையும் அதுக்கடியான கர்மங்களையும்போக்கவேணுமென்கிறார் மேல், இரண்டுக்கும் இரண்டு த்ருஷ்டாந்தம். (கொடுமைக் கஞ்சனைக்கொன்று) * மக்களறுவரைக் கல்விடை. மோதினக்ரூராத்மாவைக் கொன்றாற் போலே அவற்றின் ஸங்கங்களைப்போக்கவேணும். (நிந்தாததை)தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றினுப்போலே அதுக்கடியான கர்மங்களையும் போக்கியருள வேணும். இவ்விடத்தில், கர்மங்களாவன - அலித்யாகர்ம வாஸநாருசிகளாலே கட்டுண்டிறே ப்ரக்ருதி கிடக்கிறது, அத்தை விடுவித்த்சொல்லுகிறது. ஜீவபரருக்கு ஐயம் சொல்லுகையாலே ணுகதுக்கங்களின்திக்கே பாஷாணவத்மோக்ஷனாகையாலேணையாய்க மதூர்த்யா(குணவிநாஸமே புருஷார்த்தம்) என்றது. மேலுக்கவதாரிகை (ஆனலித்யாதி) அவற்றிலென்றது கூறையோறு முதலான த்ருஷ்டாந்தயோஜனங்களிலென்றபடி. (இரண்டும்) என்றது - கொடுமைக்கஞ்சனைக்கொல்லுகையும், தனைவிடுக்கையுமென்றபடி. "நின் - தன்னுடைய, தாதை - தம்பபுணுடைய, கோத்த - காலிலேயிட்ட, வன் - வலியதான, தனை-விலக்கினுடைய, கோள் - மிடுக்கை, விடுத்தானே - விடுத்தவனே" என்று ஸுப்தார்த்தம் திரிவுள்ளயற்றித்தா த்யயம் சொல்லாதின்கொண்டு தனைத்ருஷ்டாந்தமாணபடியையு முயபாதிக்கிறார் (தந்தைகாலித்யாதி). (அதுக்கு) அந்தஸங்கத்துக்கு (கர்மங்களாவன) என்ற வந்தநாம் "அலித்யாகிகள்" என்று சேஷம் கூட்டுவது. அவை த்ருஷ்டாந்தமான மைக்கு ணாத்ருஸ்யத்தை உபபாதிக்கிறார், (அலித்யேத்யாதி) (இறே) என்றவந்தநாம் "சேநஸ்வரூபத்தில்" என்று கூட்டுவது (கிடக்கி

கடவுள் பெரியாழ்வார்திருமொழி, இ-ப, க-தி, ச-பா, நெடுமை

(க) “நின்னையேதான்வேண்டியித்யாதி” (கொடுமையித்யாதி) அக்கைங்கர்யவிரோதிகளான இதரபுருஷார்த்தங்களில்லங்கங்களையும் அதுக்கடியான கர்மங்களையும் க்ருரணை கம்ஸனை நிரஸித்து உளக்குப்பிடாவான ஸ்ரீவாஸு-தேவர் காவில் வலிய விலங்கை வெட்டிவிட்டாப்போலே போக்கியருளவேணுமென்கிறார். (ச)

துத்தந்தருளவேணுமென்கிறார். (கூறையேறிவைவேண்டுவதில்லை) ஆசைப்படுவதில்லை யென்னுதல் உன்னை அபேக்ஷிப்பதில்லை யென்னுதல். நீர் ஆசைப்படுவதும் அபேக்ஷிப்பது மேதென்னில்; * அடிமையென்னுமக்கோயின்மையே ஆசைப்படுவதும் அபேக்ஷிப்பது மென்னுதல். (கோயின்மை) வேண்டப்பாடு; புருஷார்த்தம். (அங்கங்கே; கூறையேறிவை - போதரும்) (அங்கங்கே) எங்கேயிருக்கிலென்-தேவமதுஷ்யாதிஜநமந்தோறு மென்றமாம். “அடிமை-போதரும்” என்று-யதாந்வயந்தானே பொருளாகவுடாம். (க) “நின்னையேதான் வேண்டி” இத்யாதி. ... (ச)

றது) எம்மல்லேஷித்திருக்கிறது யோஜநார்த்தம் சொல்லுகைக்காக ப்ரதீக க்ரஹணம் (கூறையித்யாதி). (வேண்டப்பாடு) அதிசயம், அந்வயம் காட்டுகிறார் (அங்கித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில் “அங்கங்கே கூறையேறிவைபோதரும், அவை அடிமை யென்னுமக்கோயின்மையாலே வேண்டுவதில்லை” என்றவயம் கண்டுகொள்வது. (அங்கங்கே) என்றதுக்கு தேசபரமாகவும் ஜ்மாத்வஸத்தாபரமாகவும் இரண்டர்த்தமருகுகிறார் (எங்கேயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) அவையென்றதுக்கு - ஸர்வவித கைங்கர்யம் அர்த்தமாய், யோஜநார்த்தமருகுகிறார் (அடிமையித்யாதி) (யதாந்வயந்தானே) என்றது - கைங்கர்யஸத்தாக்குள்ளே கூறையேறிவற்றால் வரும்ரஸமுண்டென்று முன்சொன்ன யோஜனையில் “அவை” என்றதுக்கு “போதரும்” என்றத்தோடந்வயமாகையாலே அதுதானே இங்குமென்றபடி. ... (ச)

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ஐ-ப, ௧-தி, ஐ-பா, தேரட்டமில், ௧௨௬௭

மூ.—

[யெல்லாம்

தேரட்டமில்லவ னாத் தொழுதேவாடைத் துடையுங்கிணறு மிவை
காட்டமின்றியுன்பொன்னடிக் கீழேவளைப்பகம் வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன்
நாட்டுமாணிடத்தோடெனக்கீரிது நச்சுவார்பலர்கேழொன்றாகிக்
கோட்டிமண்கொண்ட கொள்கையினுணை குஞ்சரம்வீழக் கொம்
பொசித்தானே.

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தேரட்டமிய்த்யாதி) எனக்குக்ருஹ
கேஷத்ராதிக்களான ஸர்வைஸ்வர்யங்களும் உன் திருவடிகளே யெண்
கிறார்.

ஸ்வா;—(தேரட்டம்) ஸஸ்யங்களுக்குக்ரு க்ருஷிபண்ணுமிடம்.
(இல்லவன்) க்ருஹணி. (ஆ) பசு. (தொழு) பசு நிற்கும் ப்ரதே
சம் (ஒடை) குளம். (துடவை) விளை நிலம். (கிணறு) துரவு.
(இவையெல்லாம் வாட்டமின்றி) இவையொன்றும் குறையாமல்.

அவ.—ஐந்தாம்பாட்டு. (தேரட்டமிய்த்யாதி) கிழிற்பாட்டில்-
“கூறையேசோறிவை வேண்டுவதில்லை” என்று - தாசகபதார்த்தம்
கைக்கர்ய ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்றார்; இப்பாட்டில்-போஷக
போக்யங்களும் உன் திருவடிகளை அநுபவிக்கிற ரஸத்துக்குள்ளே
உண்டென்கிறார்.

வ்யா;—(தேரட்டம்) கார்ஹஸ்த்யதர்ம மநுஷ்ட்டிக்கைக்காக
க்ருஷிபண்ணுந் தேரட்டம். (இல்லவன்) க்ருஷிணி. (ஆ.) பசு.
(தொழு) பசு நிற்கிற ப்ரதேசம். (ஒடை) குளம். (துடவை) விளை
நிலம். விளை நிலத்துக்கு வேறுதவிதே குளம். (கிணறும்) தேரட்
டத்துக் குறுப்பாகக் கிணறும். (இவையெல்லாம் வாட்டமின்றி)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தேரட்டமியித்த்யாதி) “இல்லவன்” என்றத்
தையும் “ஆ” என்றத்தையும் கடாக்கித்து (போஷகபோக்யமும்) என்றது

ஆனந்தேரட்டம் முதலானவற்றை இப்படிச் சொல்லுவானென்னென்ன
வருளுகிறார் (கார்ஹஸ்த்யத்யாதி), கார்ஹஸ்த்யதர்மமாவது - தனக்கு
போஷகபோக்யங்களை ஸம்பாதிக்கை. “தேரட்டம்” என்றது - துடவைக்கு
முபலக்ஷணம். இத்தால் இப்பாட்டில் போஷகபோக்யங்களுக்கு சேஷமாக
தேரட்டத்தையும் துடவையையும் தொழுவையும் சொல்லிற்றுய்த்து. ஆனல்
குளத்தையும் கிணற்றையும் சொல்லுவானென்னென்ன வருளுகிறார்.

(உன் பொன்னடிக் கீழேவளைப்பக்கம் வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன்
இனி உமக்கு ஒரு குறையில்லையென்ன; ஒரு குறையுண்டு;
ஆதென்ன;

(நாட்டுமானிடத்தோடெனக்கரிது) உன்னையொழியப் புறம்
பேதாரக போஷக போக்யங்களாயிருப்பாரோட்டை ஸஹவாஸம்
எனக்கு துஸ்ஸஹம், இத்தை ஆசைப்படுவார் பலருண்டாயிருந்து
(கேழலித்யாதி) ஸர்வலோகங்களும் ப்ரளயத்திலே அகப்படக்
கொட்பிலே கோத்தெடுத்து யதாஸ்ததாநத்திலே வைத்து ரகிக்
கையை ஸ்வபாவமாக வுடையவனே: (குஞ்சரமித்யாதி) குவலயாபீ
டத்தை விழவிட்டு அதின் கொம்பை முறித்தவனே: அப்படியே

இவற்றிலொன்றும் குறையாடல். (உன்பொன்னடிக்கீழே) நிரதிஸ
யபோக்யமான உன் திருவடிகளிலே, இவற்றிலொன்றும் குறையா
மல் திரள, வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன் - என்னஞ்சாலே வளைத்
துக்கொண்டிருந்தேன். (அகம்) நான். வகுத்து - பிரித்து,

இனி உமக்கொரு குறையில்லையென்ன; ஒரு குறையுண்டு
(நாட்டு மானிடத்தோடெனக்கரிது) உன்னையொழியப் புறம்பேதா
ரகபோஷக போக்யங்களாயிருப்பாரோட்டை ஸஹவாஸம் என
க்கு துஸ்ஸஹம்; இத்தை ஆசைப்படுவார் பலர். (கேழலொன்றா
கிக் கோட்டுமண்கொண்ட). ஸர்வலோகங்களும் ப்ரளயத்திலே அக
ப்பட * உடன்றியிடந் தெடுத்து 'தானத்தே வைத்தானால்' என்கிற
படியே ஸ்வஸ்தானத்திலே வைத்தானென்கை. (கொள்கையினன்)
இதுதானே ஸ்வபாவமானவென்கை. (குஞ்சரமித்யாதி). குவலா
யபீடத்தை நிரஸ்தமாம்படி கொம்பை யொகித்தவனே. இத்தால்

விளைவத்துக்கித்யாதி வாட்டமாவது - வெய்யல்காற்று முதலானவற்றால்
வரும் பல்லவாதிசுருடைய விகாரமானையால் அதுதோட்டம் முதலானவற்றி
வெல்லாம் அந்நயமானையாலேலக்ஷணையா அர்த்தமருளுகிரார் இவற்றினித்யாதி
அகம் உன் பொன்னடிக்கீழே வாட்டமின்றி இவையெல்லாம் வளைப்புலகு
த்துக்கொண்டிருந்தேன்" என்றவயம் திருவுண்மப்பற்றி உன்னித்யாதிக்கூ
த்தமருளுகிரார் நிரதிஸயேத்யாதி எல்லாமென்றதின்ர்த்தம் திரள என்
றது வளைப்புலத்த ப்ரகாரத்தை யருளுகிரார் நெஞ்சாலே யித்யாதி
மேலுக்கவதான்கை இனி இத்த்யாதி மானிடத்தோடு: என்றவநந்தரம்
"இருக்கை" என்றத்த்யாஹாரம் திருவுண்மப்பற்றித் தாந்ப்யமருளுகிரார்
"இருக்கை" என்றதற்கு அர்த்தமருளுகிரார் இத்தை

பெரியாழ்வார் திருமொழி, (ரு-ப, க-தி, கூ-பா, கண்ணாரான். ௧௨௩௬

மு;—

கண்ணாரான் முகனைப்படைத்தானே காரணாகியாயடியேனான் உண்ணாரான் பசியாவதொன்றில்லை யேசுவாதேகமோநாரணவென்றெண்ணாரான் மிருக்கெகர்ச்சாமவேதநாண்மலர்கொண்டுனபாதம் நண்ணாரானவை தத்துமா கிலின்றெனக்கவைபட்டின்காளே. (௧௭)

யென்னுடைய ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை யறுத்து உன் திருவடிகளை த்தந்தருளவேணும். (௧௮)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. (கண்ணாவித்யாதி) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த ம்கிடக்க நாரகாதிகளெல்லாம் அந்ரபாநாதிகளாக வேண்டாவோ வென்ன அவற்றில் தமக்கு அபேசை யில்லாமையை யருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா;—(கண்ண) க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து ஸுலபனுவலனே: (நான் முகனைப்படைத்தானே) ப்ரஹ்மாவைத் திருநாடியிலே பவித்தது-ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் நின்றுமெடுத்து, ஸ்வஸ்தானமான உன் திருவடிகளிலே வைத்து, அதுக்கு விரோதியான கர்மங்களை க்கழித்துத் தரவேணுமென்கிறார். ... (௧௯)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. கண்ணாவித்யாதி. கீழிற்பாட்டில் - நாரகாதிகளெல்லாம் அவன் திருவடிகளே என்றார்; ப்ரக்ருதி கிடக்க அது செய்யப்போமோவென்ன; அதில் தமக்கு அந்வய மில்லாதபடியை இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(கண்ண) க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்துத் தண்ணிய ரோடே நின்றான்” என்னும்படி ஸுலபனுவலனே. (நான் முகனை

யித்யாதி இத்தை. என்றது - துஸ்ஸஹமான ஸஹவாஸத்தை யென்பபடி அத்விதீயமானசேழலாய், கோட்டிலே - எயிற்றிலே, மண்கொள்ளுகையேஸ் பாவமாக வுடையவனென்று ஸுப்தார்த்தம் திருவள்ளம்பற்றியருளுகிறார் ஸர்வலோகங்குரயித்யாதி ஸர்வலோகங்களும் என்றது - பூமிமுதலான கீழ்லோகங்களுமென்றபடி எடுத்து என்றது ஸ்வவாச்யம், வீழுவன்றண னர்த்தம் நிரஸ்தமம்படி என்றது, சேழலொன்றுயித்யாதி இரண்டினும் போதநங்களுக்கும் ப்ரக்ருதோபடியாகம் காட்டாநின்றகொண்டு தாழ்ப்புக மருளுகிறார் இத்தாலித்யாதி என்கிறார் என்றவநந்தரம் “என்னுமர்த்தம்” என்றுசேஷம் ... (௨௦)

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (கண்ணாவித்யாதி) கீழிரண்டு யாட்டோடு மீப் பாட்டிக்கு ஸர்வகாஸமாதாந்ருபேண ஶங்கதியருளுகிறார். (கீழித்யாதி); தீப

கஉசு பெரியாழ்வார் திருமொழி, து-ப, க-தி, சு-பா, கண்ணாராள்.

ஸ்ருஷ்டித்தவன் கிடர் இப்படி ஸுலபனானென்கை. (காரண) ப்ரஹ்மாவுக்கு முன் உண்டான ப்ராக்ருத ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. (கரியாய்) காண்தவ நிபந்தனமான உபகாரமில்லையாகிலும் விடவொண்ணாதபடியான திருமேனியென்கை. "காரண நான்மு கணைப்படைத்தானே கண்ணாகரியாய்" என்றவயம் அத்தலையிருந்தபடி இது. (அடியேநித்யாது) உனக்கு அந்நயார்ஹ சேஷபூதனான நான் வந்தேறியான தேஹம் கிடத்துதேயாகிலும் அந்நபாநாதிகள் ஜீவியாதபோது கஷ்டாதிகளுண்டாகாது.

ஆனால் உமக்கு எதிலபேசுகையென்ன; (ஓவாதித்யாதி). மாற

ப்படைத்தானே) இப்படி ஸுலபனானவன் தானுரென்னில்; ப்ரஹ்மாவைத் திருவுந்தியிலே ஸ்ருஷ்டித்தவன். (காரண) ப்ரஹ்மாவுக்கு முன்புண்டான ப்ராக்ருத ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணினவனே (கரியாய்) காரணத்தவமும் ஸௌலப்பமுமன்றிச்சே, தூர்லபனானும் விடவொண்ணாத வடிவழகு. "காரண - நான்முதனைப்படைத்தானே கண்ண - கரியாய்" என்றவயம். இது என்ஸ்வரூபம், உம்முடையஸ்வரூப மிருந்தபடி யென்னென்ன; (அடியேன் நான்) உனக்கு அந்நயார்ஹ சேஷபூதனான நான். ஆனாலும் தேஹங்கிடைக்கையிலே இதுக்கு தாரகமென்னென்னில்; (உண்ணாராள் பசியாவதொன்றில்லை) பசிப்பதெப்போதோ வென்னில்; (ஓவாதே) மாறாதே (நமோ

பாட்டில்) என்றது-கீழிரண்டு பாட்டிலென்றபடி, (அது செய்யப்போமோ) என்றதற்கு பசியென்னும் ஸத்ருவிரக்கையாலே திருவடிகளே தாரகாதிகளென்னக்கடமேரவென்ற கருத்து, (தண்ணியர்) நிக்ருஷ்டர், (நீநானென்னும்படி) என்றது-ஸாம்யப்ரதிபத்தியாலே இட்டிடு கொள்ளும்படியென்கை. (ஆரென்னில்) என்றது-ஸர்வஸ்மாந்பரனே ஸுலபனானவென்றபடி. அவனுக்கிறெனையென்பயம் குணமாவதென்ற கருத்து இவனுடைய கறுப்பு நீலரக்கம்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்குமென்றத்தைப் பற்றவருளுகிரார் (காரணத்தவருமித்யாதி). கண்ணவென்ற வகந்தரம் "இப்படியிருக்கிறவனார்" என்று ஸிதக்ருமாகாங்கூறுஸாரேணக்ரமேண அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றிக் கீழ் வ்யாக்யாசம் செய்து அர்த்தஸாமர்த்த்யாதுகுணமாக அந்வயாந்தரமருளுகிரார் (கண்ணவாதி). மேலுக்கொல்லாமவதாரிகை (பசிப்பதித்யாதி) திரு

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ஐ-ப,க-தி,க-பர, கண்ணா.

கஉசக

1241

தே அஹங்கார நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஸ்வரூபஸாதந புருஷார்த் தங்களுக்கு வாசகமான திருநாமத்தைப் ப்ராப்யபுத்த்யாப்ரிதிப்ரே ரிதனாய் அதுஸந்தியாதபோதும் அதின் விவரணமான ருகாதிவே தத்யங்களாகிற செவ்வியப்பூக்களைக் கொண்டு உன் திருவடிக்களைக் கிட்டி நின்றநுபனியாத நாள். (அவைதத்துறுமுகில்) அப்படிப் பாரணாவென்றெண்ணுணாநாம்) “நமோநாரண” என்னைகயாலே-தே ஹாத்மாபிமாநத்தையுங் குலைத்துக்கொண்டு திருநாமத்தை யதுஸந் திக்கிரார்.

(இருக்கெகர்ச் சாமவேதநாண்மலர்கொண்டு) “நமோநாரண” என்றது போராமே, பெருந்திருப்பாவாடையிலே மண்டுகிரார். திரு மந்த்ரம் ஸங்க்ரஹமும், வேதம் விவரணமுமாயிறே யிருப்பது. (க) “மாதவன்பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு.”

“அவைதத்துறுமுகில்” என்னைகயாலே அவைகூடாது. “உன் னாமம் கொண்டேத்தமது போராதோ? ருகாதி வேதங்களும் வேணுமோ வென்னவருளுகிரார் (நமோ நாரணவியாதி).

திருநாமம் சிறு திருப்பாவாடையுமே. வேதங்கள் பெரிய திருப் பாவாடையுமாகக்கரு ஏகரஸமாயிருக்குமோ வென்னவருளுகிரார் (திருமந்த்ரவியாதி). ஆகில் பதத்துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிரார் (அவையியாதி). அவைகூடாதென்றது - எண்ணாநாளும் நண்ணாநாளும் வரக்கூடாதென்றபடி. வரக்கூடாதென்றதுக்குக் கீழ் பாசரமே ப்ர மாணமாகக்காட்டிகிரார் (உண்ணாநாளியாதி). (உண்ணாநான் பசியாவதொ ன்நிலிலே யென்னைகயாலும்) என்றதுக்குப் ப்ராப்யபுத்த்யான தாரகாதிகளே உண் ணாநான் பசியாவது. ஒவாதே உண்ணாநாளும் உன்பாதம் நண்ணாநாளும் பசிக் கும். ஆகையாலே ஒவாதே எண்ணிக்கொண்டும் நண்ணிக்கொண்டு மிருப் பபென்று பலிக்கையாலு மென்றுகருத்து. (அது) என்றது - உண்ணாநா னென்றபடி பட்டினியும் அதென்றதின் விவரம். “உண்ணாநான் பசியாவ தொன்றிலிலே” என்றதுக்கு உண்ணாநாளும் பசியும் இவை யொன்றுமில்லை யென்று கருத்து. “உன்பாதம் நண்ணாநான்” என்ற வந்தரம் “பசிக்கும் நாள்” என்று மூலத்திலே கூட்டிவது. “எண்ணாநாளும் நண்ணாநாளும்” என்று ச(று)காரத்தை இரண்டிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது. இவைபசிக்கும் நாளாகுகைக்குப்பட்டினி நாளோ வென்ன, “அவைதத்துறுமும் இயாதி”

பட்டதிவலங்கள் கூடுமாகில், “ஆகில்” என்கையாலே அது கூடா தென்னை. (அன்றெனக்கவை பட்டினிநாளே) அதுவிறே சேஷ ஸூதனுவெனக்கு உபவாஸ்திவஸம். அப்போது ஸ்வரூபஹாநி பிறக்குமென்கை. (சு)

ஊநாள் பசியாவதொன்றில்லை” என்கையாலும், “ஓவாதே நமோ நாரண” என்கையாலும் கூடாது; கூடில், நாளும் அது, பட்டினி யும் அது. நான்மலர்கொண்டு நண்ணுகைக்கு ப்ரமாணம்-வேதம். (க) “நாடாதமலர்நாடி” த்ருஷ்டாந்ருஷ்ட மிரண்டும் புறம்பே - ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாயோபேய மிரண்டும் புறம்பே - ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாஸகர்க்கு உபாயம் தங்கள் கையிலே; உபே யம் சய்வரன். உண்ணாநாள், உனபாதம் நண்ணாநாள்;- உண்ணும் நாள், உனபாதம் நண்ணும் நாள். (பசிஆவது.) பசிப்பதென்றபடி; ஓவாதே நண்ணும்நாள் பசிகெடுவது. ஓவாதேயெண்ணாநாள் இருக் கெகர்ச்சாமவேத நாண்மலர் கொள்ளாநாள். அவன் கொள்ளா நாள். (அவைதத்துறுமாகில் அன்றெனக்கவை பட்டினிநாளே). தத்துறுகை-தட்டுப்படுகை. இத்தால்-மாறுமாகிலென்றபடி. தத் துறுமாகில் - மாறாட்டப்படுமாகி லென்னவுமாம். மாறாட்டப்படு கையாவது - அநநயப்ரயோஜநமாகையன்றிக்கே, ப்ரயோஜநாந்த ரங்களைக் கணிசிக்கை. (சு)

என்று மூலஸாதாரிகை கண்டு கொள்வது. (இங்கவை) என்றது - ஓவாதே எண்ணாநாளையும் நண்ணும் நாளையும் சொல்லுகிறது. அன்றென்றது - தட்டுப்படுகிற மாஸஸம்வத்ஸராதியான ஸத்துஸகாலத்திலே யென்றபடி. “அவை-தட்டுப்படுகிற நாள்கள், உண்ணாத நாள்என்று மூலத்துக்கு ஸப்தார்த் தம் கண்டுகொள்வது, ருச்யஜுஸஸா மங்களாலேத்தி யென்று கீழருளிச் செய்து அவற்றால் சொல்லப்பட்டவென்னு மர்த்தநாந்தரத்தை ஸஞ்சிபிக்கி ரூர் (நான்மலரித்யாதி). நாள்பூவைக்கொண்டு கிட்டவேணுமோ வென்ன, அதுக்கு ஸம்சாதம் காட்டுகிறார் (நாடாதவித்யாதி). ப்ராக்குதங்களான வந் நாதிசன் உண்ணாவிடில் பசியில்லையென்னுமதுக்கு லேரக வைலக்ஷணயம் காட்டுகிறார் (த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்களித்யாதி). ஸம்ஸாரிகளை இரண்டு வகை யாகச் சொன்னது-ஸ்வர்க்காதி தாமரையும், தேஹாத்மாபிமாகிகளையுமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பசிப்பதெப்போதென்னு மாகாங்கையிலே (ஓவாதே) என்று தொடங்கி “உண்ணாநாளைன்னுமளவு முத்தரமாக ஒருதாத்ப்ரயமருளிச் செய்து, உண்ணாநாளைன்னு மாகாங்கையிலே “இருக்கெகரித்யாதி-நண்ணா நாள்” என்னுமளவு முத்தரமாகவும், பசிப்பதெப்போதென்னு மாகாங்கையிலே, “எண்ணாநாள்” என்னுமளவு முத்தரமாகவும், “இவைதத்துறுமாகில்”

பெரியாழ்வார் திருமொழி, சூ-ப, க-தி, எ-பா, வெள்ளை. ௧௨௪௩

மூ;—

வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்ததன்மேலே கள்ளகித்திரை கொள்கின்றமார்க்கல் காணலாங்கொலென் னுசையினுலே உள்ளஞ்சேர வுந் தெ திரிவிம்மி யுரோமகூபங்கலாய்க் கண்ணீர்கள் தள்ளஞ்சேரத் துயிலணைகொள்ளேன் சொல்லரயானுன்னைத்தத்துறாமே

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) சீழிற்பாட்டிலே தமக்கு அண்ணைப் பார்ப்பமென்றார். அந்தப் பார்ப்பத்தை அப்போதே கிட்டப்பெறாமையாலே நோவுபடுகிறார் இதில்.

வ்யா;—(வெள்ளையித்யாதி) நிர்மலமான ஜலத்தின் மேலே அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (வெள்ளை வெள்ளம்.) சீழிற்பாட்டில் “உண்ணாநான் பசியாவதொன்றில்லை” என்றார்; இப்பாட்டில் — “துயிலணைகொள்ளேன்” என்கையாலே—உறக்கமுந்தானில்லையென்கிறார்.

வ்யா;—(வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேல்.) நிர்மலமான ஜலத்தின் மேலே. (ஒருபாம்பை) நாற்றம்மென்மை குளிர்ந்தி தொடக்கமான இத்தயாதி இவற்றுக்கு ஸம்ஹாரமாகவும் யோஜநாந்தரம் திருவுள்ளம் பற்றி இதுக்கு ஸுபசமருளுகிறார் (உண்ணாநாளித்யாதி), பசிகெடுவதென்னுமளவும். “உண்ணாநாளும்” என்றவநந்தரம் “உண்ணாநான்” என்றதுவுங்கித்துக் கொள்வதென்று திருவுள்ளம், இத்தால் பவிதமருளுகிறார் (உண்ணாநாளித்யாதி). (ஒன்றில்லை) என்றவநந்தரம் “பசியாவது” என்றபதம் அறுவுங்கிக்க வேணுமென்ற அந்தப்பதத்துக்கர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (பசியாவதித்யாதி), “பசிப்பது உண்ணாநான்” என்றத்தால் பவிதத்தையருளுகிறார் (ஓவாதேயித்யாதி), இருக்கெசுர்ச்சாமவேதேத்யாதிக்கு ஓவாதே நமோநாரணாவித்யாதியைக் கடாஷித்துப் பின்னையுமோரந்தமருளிச் செய்கிறார் (ஓவாதே யெண்ணுமித்யாதி), (எண்ணும் நாளில்) என்றது—அப்படியே எண்ணுகிற நாளிலேயுமென்றபடி. (அவன் கொள்ளாநான்) என்றவநந்தரம் “பசிக்கும்நான்” என்றதல், “உண்ணாநான்” என்றதல் சீழ்ச்சொன்ன விரண்டு பக்கத்துக்கும் சேரவத்தயாவறிக்கைக் கொள்வது. “இப்பக்கத்தில் இருக்கெசுர்ச்சாமவேத நான் மலர்களைக் கொண்டுருக்கும்படி உனபாதம் உண்ணாநான்” என்று ஸப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது. (மாறுபாடில்) என்றது—விச்சேதம் வந்ததாபிலென்றபடி. (மாறாட்டிப்பமென்கில்) என்றது—தட்டுப்பமிடாமிலென்றபடி. ... (க)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) “வெள்ளைவெள்ளம்” வ்யசக்கயசயத இதிபேரஷ்டி. “பாம்பை” என்ற ஊகவசத்தாலே ஒன்றென்றது வித்த

வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தான வெள்ளத்தின்மேலே, நாமற்றம் குளிர்ந்தி மென்மை துடக்கமான குணங்களைப் பரக்கருதியாகவுடையனாய் கைங்கர்யத்துக்கு அத்வித்யனான திருவநந்தாழ்வானைப்படுக்கையாக நிருத்தாதபடி விரித்தது. (அதன்மேல்த்யாதி) அப்படுக்கையின்மேலே படுக்கைவாய்ப்பாலே உறங்குகிறு னென்னும்படியாய் ஐகதர்ஷணசந்தை பண்ணிக்கொண்டு பள்ளி கொள்ளுகிற ப்ரகாரம். (மார்க்கம்) வழி, நீ ரக்ஷணசந்தை பண்ணுகிறவழி யென்றபடி. (காணல்த்யாதி) காணவேணுமென்கிற ஸ்நேஹத்தாலே.

குணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாகையாலே அத்வித்யமானபரம்பபை படுக்கையாக விரித்தது அதன்மேலே ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், “படுக்கைவாய்ப்பாலே யுறங்குகிறுன்” என்னும்படியாய், (க) “உலகெல்லாம் நன கொடுங்கயோகனைவான்” என்னும்படி. - (கள்ளநித்திரைகொள்கின்ற.) கண்வளராகின்ற, (மார்க்கம்) வழி. அதாகிறது - “இன்னது என்று அறிகிற ஜ்ஞானம். காணலாங்கொலன் ஆசையினாலே காணவேணுமென்கிற ஸ்நேஹத்தினாலே.

மாலிருக்கவும் “ஒரு” என்ற விசேஷித்ததுக்குபாவமருளுகிறார் (நாமற்றம்த்யாதி) (துடக்கமான) என்றது - வேண்டும் வைபுல்யம் வெளுப்புமுதலானவற்றைப்பற்ற. “அதன்மேலே” என்றெடுத்தது - “கள்ள நித்திரை கொள்கின்ற” என்றதற்கு உபலக்ஷணம். “கள்ள நித்திரை” என்றதற்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ப்ரஹ்மேத்யாதி), வர்த்தமானார்த்தம் சொல்லுகைக்காக வெடுத்தருளுகிறார் (கள்ளநித்திரையித்த்யாதி). “மார்க்கம்” என்றதற்கு முக்கயார்த்தம் - வழி யென்றறளிச் செய்து, அத்தால் கள்ள நித்திரை கொள்கின்ற ப்ரகாரம்லக்ஷிக்கிறதாய், அதில் காண்கைதானென்னென்ன, அததை விவரிக்கிறார் (அதாசிறத்த்யாதி). “இன்னபடி கிடக்கிறுன்” என்று கண்ணாலே காணும் ஜ்ஞானமென்றபடி. “விமயி” என்றது - வர்த்ததை கந்தமமாம்படியானவிக்குறிவிஸேஷம். “துள்ளம்” என்றநினர்த்தம் (துளி) என்றது. “சொல்லாய்” என்றது - சொல்ல வேணுமென்றாய், அததை ஹேதுபூர்வகமருளுகிறார் (கண்ண நீர்களித்த்யாதி வரக்யதர்யத்தாலே). “சொல்லாய்” என்றதற்கு - “சொல்லாதேபோலும்” என்றர்த்தாந்தரம் விவகலித்தருளுகிறார் (நானித்த்யாதி). சொல்லவேணு மென்கைக்கு நிர்பந்தமே தென்ன வருளுகிறார் (கானித்த்யாதி). கையோணுகையாகவுமாம். இப்பாட்டிலே “கள்ளநித்திரை கொள்கின்றமாரகம் காணவேணு மென்னுமாயினாலே துவ

(உள்ளஞ்சோர) நெஞ்சழிய. (க) "பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பையாம் கேட்டேயும் காலாமும் நெஞ்சழியும்" என்கிறபடியே (உகந்தெதிரீ விம்மி) ப்ரீத்யதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதபடி எதிர்விம்மிப்பொருமி. (உரோமகூபங்களாய்) உடம்பெல்லாம் மயிர்கூச்செறிந்து. இவ்வநுஸந்தாரும் ப்ரத்யக்ஷம்போலே ப்ரகாஸித்து பாஹய ஸம்பல்ஷாபேகைப்பண்ணி அதுகிடையாமையாலே (கண்ணனீர்கள் துள்ளம்சோர) உள்ளழிந்து கண்ணனீர்பாய. (துயிலணைகொள்ளேன்) படுக்கை சேர்த்தியை யநுஸந்தித்த வெனக்குப்படுக்கை பொருந்துகிறதில்லை. (சொல்லாயித்யாதி) நான் உன்னைக்கிடும் வழி சொல்லாய். எல்லாத் தசையிலும் அவனையே கேட்கும்வரிறே இவர்.

... .. (எ)
(உள்ளஞ்சோர). நெஞ்சழிய-(க) "பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பையாக் கேட்டேயும், காலாமும் நெஞ்சழியும்." (உகந்தெதிரீ விம்மி. ப்ரீத்யதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதபடி எதிரே விம்மி. (உரோம கூபங்களாய், உடம்பெல்லாம் மயிர்க்குழி யெறிந்து இவ்வநுஸந்தாரும் ப்ரத்யக்ஷம்போலேப்ரகாசித்து, கையைநீட்டி யணைக்கத்தேடிக்க காணாமையால் வந்த இழவாலே கண்ணீர் துளிசோர்ந்து. (துயிலணைகொள்ளேன்). படுக்கைச்சேர்த்தியையநுஸந்தித்தேன், படுக்கையி லெனக்குப் பொருந்துகிறதில்லை. (சொல்லாய் யானுன்னைத் தத்துறுமாறே) தத்துறுமாறு-கிடும்வழி. "கண்ணனீர்கள் துள்ளஞ்சோர" என்று அழுகைபோவது, அதுபவத்தாலே; அதுபவிப்பது, கிட்டினால்; கிட்டிகைக்கு உபாயம்-சிர்திக்கிறநீ, நான் கிட்டிகைக்குச்சிர்திக்கிற உபாயம் சொல்லாய். நான் விமுகனான தசையிலும் என்னைச் சேர்த்துகொள்ளுகைக்கு உபாயம் சிர்திக்கிற நீ நான் அபிமுகனான இத்தசையில் உன்னைக் கிடும் விரகு சொல்லலாகாதே.-(உ)"பாறகடல்யோக நித்திரை சிந்தை செய்க வெந்தாய் உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்தே" என்று இவர் நினைவுக்கு அவன் நினைவிறே.

... .. (எ)
லணைகொள்ளேன்" என்கையால் நீ என்னைப் பெறுகைக்கு யோக நித்திரை யாகிற சிந்தையைப் பண்ணுகையாலே நானுமுன்னைக் கண்டு கிட்டவேணாமென்று சிந்தையைப் பண்ணுகின்றேனென்று பலித்தவர்த்தத்துக்கு ஸம்மாதம் காட்டுகிறார் (பாறகடலித்யாதி).

மு.—

வண்ணமால்வரையே குடையாக மாரிகாத்தவனே மதுசூதா
கண்ணனே கரிகோள் விடுத்தானே காரண களிறட்டிரானே
எண்ணுவாரிடரைக்களைவானேயெத்தரும்பெருங் கீர்த்தியினனே
நண்ணினா னுன்னையாடொ றுமேத் துமநன்மையெருள்செய்யுட்பிரானே

அவ;—(வண்ணமித்யாதி) கிட்டுந்தனையும் உணைமாறாமல்
ஏத்தும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(வண்ணமித்யாதி). காநாவர்ணமான தாதுக்களையு
டைத்தான பெரிய மலையே குடையாகக் கல்வர்ஷத்தைக் காத்தவ
னே: (மதுசூதா) முதற்களையான மதுவாகிற வஸுரனை நிரஸித்
தவனே! (கண்ணனே) ஸர்வஸுலபனான கருஷ்ணனே. (கரிகோ
ள்விடுத்தானே) ஸ்ரீ கஜேந்தரன் ஆபத்தைப் போக்கினவனே!
(காரண) ஜகத்காரண சூகனே! (களிறட்டிரானே) குவலயாபீட
த்தை நிரஸித்த வுபகாரகனே!

அவ—எட்டாம்பாட்டு. (வண்ணமால்வரையே) சீழிற்
பாட்டிலே - கிட்டும் ப்ரகாரஞ் சொல்லாயென்றார்; இப்பாட்டில் -
கிட்டுந்தனையும் ஸ்தோத்ரம் மாறாதபடி பண்ணியருள வேணுமென
கிறார்.

வ்யா.—(வண்ணமால்வரையே) காநாவர்ணமான தாதுக்களை
யுடைத்தான பெரியமலையே உபாயமாக (க) “ஆயரொருப்படுத்த
வடிசிலுண்டதும்” என்று நினைத்த மலையேகுடையாகக் கல்வர்ஷத்
தைக் காத்தவனே. (மதுசூதா) † முதல்களையான மதுவை நிர
ஸித்தவனே. (கண்ணனே) ஸர்வஸுலபனே. (கரிகோள்வித்த
தானே) ஸ்ரீ கஜேந்தரமுழுவாறுபத்தைப் போக்கினவனே. (காரண)
ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்திறே வந்தவதரிப்பது. (க) [“இருவரவர் முதல்
வன் தானே” இத்யாதி.] (களிறட்டிரானே) குவலயாபீடத்தை
நிரஸித்தவனே.

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (வண்ணமாலித்யாதி) கிட்டுந்தனையும் என்றது—
“காடொறுமேத்தும் நன்மையே” என்றது அவதா(யா) ரணத்தால் பரஸ்
தோத்ரம் வ்யாவர்த்த்யமாகத் தோன்றுகையாலே, கிட்டினபின்பி அதுக்குப்
பாட்டு—
http://www.dharmapedia.com

பெரியாழ்வார்திருமொழி, தி-ப, க-தி, அ-பா, வண்ணம், கடசள்

(எண்ணுவாரித்யாதி) உன்னையதுபவிப்பாருடைய விரோதியைப்போக்குமவனே! (ஏத்தருமித்யாதி). அபரிச்சேத்யமாப்போக்யதை யளவிரந்திருக்கிற குணங்களை யுடையவனே! (நண்ணியித்யாதி). ஏத்தியல்லது தரிக்கமாட்டாத என் உன்னைக் கிட்டிநாள்தோறு மேத்தும்படிக்கீடானநன்மையையருளவேணும். ஸ்ரேயஸ்ஸை யுண்டாக்கியருளவேணும். (எம்பிரானே) அநய்ரானவர்களுக்கு உபதாரகணவனே: “காரண எண்ணுவாரிடரைக்களைவானே மதுசூதா கரிக்கோள்விடுத்தானே கண்ணனை வண்ணமால்வரையே குடையாக மாரிகாத்வனே களிறட்டிரானே ஏத்தரும்பெருங் கீர்த்தியினுனை நண்ணி நாணுன்னை நாடொறு மேத்தும் நன்மையேயருள் செய் எம்பிரானே” இத்யந்வயம். ஆக ஸர்வஸூலபத்வமும் ப்ராப்யத்வமும் சொல்லிற்று. ... (அ)

(எண்ணுவாரிடரைக்களைவானே) அதுஸந்தாந விரோதியைப்போக்குகிறவனே. பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யாதிகளை இவன்வேணுமென்று எண்ணினபோதே இவற்றுக்கு விரோதியானவற்றைப்போக்குமவனே. (ஏத்தரும்பெருங்கீர்த்தியினுனை) அபரிச்சேத்யமுமாய் நிரத்யூயபோக்யமுமான குணங்களை யுடையவனே. (நண்ணியித்யாதி) உன்னைக் கிட்டினவன்றோடு கிட்டாத வன்றோடுவாசி யற ஏத்தும்படிக்கீடான அருளைத் தந்தருளவேணும்.

“காரண - எண்ணுவாரிடரைக்களைவானே - மதுசூதா - கரிக்கோள்விடுத்தானே - கண்ணனை - வண்ணமால்வரையே குடையாக மாரிகாத்வனே களிறட்டிரானே - ஏத்தரும்பெருங் கீர்த்தியினுனை, நண்ணிநாணுன்னை நாடொறுமேத்தும் நன்மையேயருள் செய்யும், பிரானே” என்று அந்வயம். ஆக, இப்பாட்டில் - அஸாதாரணரகூகத்வமும் ஸர்வஸூலபத்வமும் ப்ராப்யத்தமும் சொல்லிற்றாய்த்து. (அ)

(பெரிய) என்றது. (உபாயமாக) என்றது. வர்ஷசிவாரணோபாயமாக வென்றபடி. (உண்டதென்றுநினைத்த) என்றது-மலையுண்டதென்று ஆயர்நினைத்தத்தை யென்றுகருத்து. “கோங்” என்றதின்ர்த்தம் (ஆபத்து) என்றது. கீழ்வாக்யவிவரணம் (பரபக்தித்யாதி). “ஏத்தரும்” என்றதின்பலி தார்த்தம் (அபரிச்சேத்யம்) என்றது. (கிட்டினவன்றோடு) என்றது-ந்ருஷ்டாந்தார்த்தம். அப்போதுவிஸாதமாக வதுபயித்து ஸ்துதிக்குமாபோலே எப்போதும் வைஸாத்யம் பிறப்பிக்கவேணுமென்று கருத்து - “எண்ணி” என்

கஉச அ பெரியாழ்வார்திருமொழி. இ-ப, க-தி, க-பா, நம்பனை.

மு.—

நம்பனேனின் தேத்தவல்லார்க னாதனே நரசிங்கமதானாய்
உம்பர்கோ னுலகேழுமளந்தா யூழியாயினுயாழ்முன்னேந்திக்
கமபமாகரி கோள்விடுத்தானே காரண கடலைக்கடைந்தானே
எம்பிரானென்னையாளுடைத்தேனேயேழையேனிடகைர்களையாயே

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நம்பனித்யாதி). ரக்ஷகனுமாய்
ப்ராப்யனுமான நீயே என் ப்ராப்திவிரோதியைப் போக்கி யருள
வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(நம்பனே) என்னை உன் கையிலே பொகடலாம்படி
விஸ்வஸநீயனுனவனே! (நவின்றித்யாதி) ஸ்நேஹபூர்வகமாகப் பரி
நீதேத்த வல்லார்களுக்கு ஸ்வாயியானவனே! (நரசிங்கமதானாய்)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நம்பனே) கீழிற்பாட்டிலே-ஸா
தாரண ரக்ஷகத்வமும் அஸாதாரண ரக்ஷகத்வமும் சொன்னார்; இப்
பாட்டில் சரமகாலத்திலே திருநாமஞ் சொல்லவல்லேனும்படி பண்
ணிரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்; விஸ்வஸநீயனுன நீ ரக்ஷிக்கவேணு
மென்கிறார்;

வ்யா.—(நம்பனே) விஸ்வஸநீயனே. தனக்கு தானும் ரக்ஷக
ன்னு, பிறரும் ரக்ஷகரன்று. நான் “நன்மை” என்று ப்ரமித்
துப் பண்ணும் நன்மை, தீமையாய்த் தலைக்கட்டும். பிறர் தந்தா
முக்கு நன்மை தேடிவரு மித்தனையல்லது இவனுக்கு நன்மைதே
டார்கள். (நவின்றேத்தவல்லார்கள் நாதனே) ஸ்நேஹபூர்வகமாக
ஏத்தவல்லவர்களுக்கு ஸ்வாயியானவனே, தன்னுடைமையாடைக
பாடில அவர்களை நமுவவிடாதவனே, (நரசிங்கமதானாய்) ஈஸ்வர

ந்து - விரும்பியென்றபடி. (ஸாதாரணரக்ஷகத்வம்) என்றது - “காரண”
என்றத்தால் பலிதமான ஸர்வஸாதாரணரக்ஷகனேபர ப்ரதாநத்தைப்
புத்தி. மேல்பாட்டிலவதாரிகையிற் சொன்ன வஸாதாரணரக்ஷகத்வத்தை
நாமுச்சலிக்கிறது. (ரக்ஷகத்வமும்) என்றசகாரம். இதுக்கு ப்ராபகம் “கரி
கோள்விடுத்தானே” என்றது. “எண்ணரும்பெரும்கீர்த்தியினனே” என்று
கல்யாணகுணகரத்வம் சொல்லுகையாலும், “எம்பிரான்” என்கையாலும்.
ப்ராப்யத்தவமர்த்தமென்று திருவுள்ளம். (அ)

அரு:—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நம்பனேயித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் சொன்
னஸாதாரணரக்ஷகத்தித்தையும் அஸாதாரணரக்ஷகத்வத்தையும் ஹேதுவாக
... .. கொண்டு தம்மை ரக்ஷிக்கும் பிரகாரத்தை விபரித்தி

229
1248
கஉசக

பெரியாழ்வார்திருமொழி, இப, க-தி, கூ-பா, நம்பனே.

திருநாமம் சொல்லப்பெறாத ஹிரண்யனை அச்செய்கைக்காக அவன் வரத்திலகப்படாத நரஸிம்ஹமானவனே! அதுவென்று அழகைச் சொல்லுகிறது. (உம்பரித்யாதி). தேவர்களைமெய்க்காட்டுக்கொண்டுபோருகிற இந்த்ரணுககாகஸப்தலோகங்களையும் அளந்தவனே அன்றிக்கே அயர்வறுமரர்க ளதிபதியாய் வைத்து அங்குநின்றும் போந்தவதரித்து உலகேழையு மளந்தானென்னவுமாம், கீழெல்லா மொன்றாக் கிமேல் ஆரூய ஆக ஏழலகு மென்றபடி. [ஊழியாயினாய்) ஊழிகாலம், காலோபலக்ஷித லகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிரவஹுகனவனே.

னையொழிய, பிதாவாகிலும் ரக்ஷகனாக நம்பப்போகாதென்கிறது. விஸ்வஸநீயனுமாய் ஸ்தோத்ரங்களினாலே நெருங்க ஏத்துவதுக்கு ப்ரதிபாத்ய ஸ்வாமியுமாய் ஸர்வகாரணமுமானவனைப் பேர்சொல்லப் பொறுத்திலனிறே ஹிரண்யன். நவின்றேத்த வல்லார்கள் நாதனை நரசிங்கமதானாய்) (க) "நம்பனை நரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்களைக்கண்டக்கால் எம்பிரான் நன்சின்னங்கள்" என்றும், (உ) * நாதனை நரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்களுழக்கிய பாததுளிபடுதலால் பாக்கியம் பண்ணப்பெற்றேம் என்றும் கொண்டாடவேண்டின விஷயத்திலேயிறே ஹிரண்யன் அபரர்ச்சம்பண்ணிற்று. (உம்பர்கோன்) இங்குள்ளார் ஸ்வரூபத்துக்கு அஞ்சியும் தண்டத்துக்கு அஞ்சியுமிறே ஏத்துவது. "பரளிவானவரேத்த நின்றபரமனை" என்று - ராகப்ரஹ்மமாக ஏத்துவார் அங்குள்ளாரிறே. (உலகேழுமளந்தாய்)(ஈ)"ஏத்தவேழலகுங்கொண்ட." (உம்பர்கோனுலகேழுமளந்தாய்) இந்த்ரணுககாக உலகேழுமளந்தாயென்னுதல்; (ச) "நான்முகனார் பெற்றநாடு" என்கிறபடியே - ப்ரஹ்மாவதான சதுர்த்தஸு புவந்ததையுமளந்தாயென்னுதல். (ஊழியாயினாய்)

ப்யமருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). "நவின்றேத்தவல்லார்கள்" என்றத்தையும் "இடரைக்களையாய்" என்றத்தையும் கடாக்கித்து இப்பாட்டிலித்யாதி யென்று கண்டுகொள்வது, ஸர்வரணையொழிந்தவர் விஸ்வஸநீயரன்றென் கைக்கு ஹேதுவையருளுகிறார் (தன்நகித்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே) ரக்ஷகரல்லாமையாலே விஸ்வஸநீயரன்றென்று கருத்து. நவிலுகை-செநிகையாய், அத்தாலே ஸ்நேஹபூர்வகத்வ அர்த்தஸித்தமென்றருகிறார். (ஸ்நேஹேத்யாதி). நாதனை என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தன்னுடமை

(க) பெரியாழ்வார்-தி-ச-ச-க. (உ) பெரியாழ்வார்-தி-ச-ச-க.
(ஈ) தி-வாய்-உ-உ-கக. (ச) தி-வாய்-உ-உ-க.

(ஆழிமுன்னேந்தியித்யாதி). ஏற்கவே திருவாழியைதரித்துக் கொண்டிருந்து முதலையின் கையிலே அகப்பட்டு நடுங்குகிற யானை யினுடைய பேய்சிறையை வெட்டிவிட்டவனே: வடிவில் பெருமையாகவுயாம். “கோள் முதலை முஞ்ச குறித்தெரிந்த சக்கரம்” என்பனக்கடவதிறே. (காரண) ஜகத்காரணபூதனுவனே! ராணமாய்

ஊழி - காலம். ஸ்ருஷ்டி. (க) [“வாழ்த்துவார் பலராக” இத்தியாதி.] (ஆழிமுன்னேந்தி) விரோதியருவதற்கேற்கவே திருவாழியைதரித்து.

(கம்பமாகரிகோள் விடுத்தானே) “கோள்முதலைதுஞ்சக்குறித்தெறிந்த சக்கரம் என்கிறபடியே திருவாழியைக்கண்டு கார்யங்கொண்டபடி. (கம்பம்)-நடுக்கம். நடுங்கா நின்றவர்களை யென்னுதல்; அசையாநின்றவர்களை யென்னுதல். முதலையிலேயிருக்க, ஆனைகரையிலே யிருக்கப்பட்ட அசைவென்னுதல். (மா) பெருமை துலக்கம் பாடாற்றமாட்டாமெக்கு விரோதியைப் போக்கினவனே. “தடமலர்ப்பொய்கையுக்கு நாகத்தின் நடுக்கம் தீர்த்தாய்,” “என்னரிடரை நீக்காய்.” (கோள்) சிறை. “கோள்விட்டது” என்பனக்கடவதிறே. (காரண) மூன்றபத்திலே ஒன்றிறே இது. இப்

யித்யாதி). பரஹ்லாதன் விஷயத்தில் பிதாவையும் ரக்ஷகனை கம்பப்போகாதென்னுமதக்கு, கீழ்மேல் விசேஷணங்களைக்கடாக்ஷித்து வேறுவருகிறார் (விஸ்வஸீயனுமாயித்யாதி), “நவீன்றேத்தவல்லார்க்கு நாதனானே” நரசிங்கமாகையாலே” என்றமையியாஹாராதாத்தப்யம் தோற்றவேண்டி வாக்யத்துயத்தையும் சேர்த்தருகிறார் (நவீன்றித்யாதி) மையியாஹார தாத்ப்யத்தை உபபாதிக்கிறார் (நம்பனையித்யாதி) இத்தாலேத்தவல்லவர்கள் விஷயத்தில் அபராதம் பண்ணினவனை நிரஸிக்கையாலே நவீன்றேத்தவல்லார்க்கு நாதனாவென்று சொல்லிற்றுய்த்து, “நவீன்றேத்தவல்லார்கள் உம்பர்கோனே” என்றுகூட்டியருகிறார் (இங்குள்ளாரித்யாதி). தண்டத்துக்கு யமதண்டத்துக்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக ஏத்துவென்றுகருத்து. “நவீன்றேத்தவல்லார்கள் நாதனே” என்றத்தைக்கூட்டி ஸம்வாதமுடிகே தாத்ப்யமருகிறார் (ஏத்தவியித்யாதி). “உம்பர்கோன்” என்றதுக்கு - சித்ய ஸூரிகளுக்கு நாதனென்றத்த மருளிச்செய்து, உம்பர்கோனுகளாக வென்றும், உம்பர்கோன்தான் வேழலகையுமென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டியோ

பெரியாழ்வார்திருமொழி, தி-ப, க-தி, சு-பர், நம்பனே, கடலை

உத்பாதித்தவனே! ரக்ஷகனென்னை, (கடலைக்கடந்தானே) இந் த்ராதிதேவர்களுக்காக மஹோத்தியைக்கடைந்தவனே. (எம்பிரான்) அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! அவற்றை எனக்கறிவித்த வுபகாரகனென்றுமாம். (என்னையாளுடைத்தே போது காரணத்வம் ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானைப் பெற்றதும்; ஈஸ்வரத்வம் நிலைசின்றதும் இப்போதென்கை.

(கடலைக் கடைந்தானே) (சு) “அமரர்கள் தொழுதெழ அலைகடல் கடைந்தவன்” என்கிறபடியே ஸ்துத்யனயுக்கொண்டு நின்று கடைந்தபடி, (எம்பிரான்) அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. (என்னையாளுடை) என்னை, இவ்வளவுபுகூர நிறுத்தினவனே. தேனே. எனக்குத்தேன்போலே என்றும் நிரதிசய போக்யனுனவனே. (என்னையாளுடைத் தேனே) போக்யதைக்

ஐகையருளுகிரார் (இந்த்ராணுக்கித்யாதி வாக்க்யத்தவத்தாலே), ஊழியாயினும் என்றதுக்கு காலோபலக்ஷித ளகலபதார்த்தத்தை ஸ்ருஷ்டித்ததுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும்வனே யென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, “நவீந்தேத்தவல்லாரகன்” என்றபதத்தைக்கடாக்ஷித்து இப்படி ஸ்ருஷ்டித்ததும் ஏத்துகைக்காக வென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிரார் (ஸ்ருஷ்டியித்யாதி). (இத்யாதி) என்ற வந்தரம் “என்கிறபடியே ஏத்துகைக்குறிப்பு “என்றுக்கட்டிக்கொள்வது, விவரணம் (முதலாகீரித்யாதி). பெருமைஎதிலேயென்ன துக்கம் பொருமையிலே யென்று விவக்ஷித்த பஸீதார்த்தமருளுகிரார் (துக்கேத்யாதி). நடுக்கமுண்டென்னுமதுக்கும் அது பொறுக்கமாட்டாமைக்கும் ப்ரமரணம் காட்டுகிரார் (தடமலரித்யாதி). மூன்றபத்தாவது - ப்ரஹலாதன் இந்த்ரன், ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வான், இவர்களுக்குண்டான வாயத்து (காரணத்வம்) என்றவந்தரம் “பெற்றது” என்று சேஷம், இப்போது காரணத்வம் சொல்லுவானென்னென்ன (ஸ்ரீ கஜேந்த்ரேத்யாதி). நவீந்தேத்தவல்லாரகன் “என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துத் தரத்தர்யம் (அமரர்களித்யாதி). “தொழுதெழ” என்றவிடத்தில் தொழுகை காரணத்தயத்தாலும் என்றுவிவக்ஷித்து (ஸ்துத்யனயம்) என்றது (இவ்வளவும்) என்றது - ஸாதந்தவபுத்தி தவிர்ந்து தன்பக்கல் போக்யதா புத்தி வருமளவுமென்றபடி, (புகூரநிறுத்துகையாவது. போக்யதையாலே ஸ்வவு ரமாக்கிக்கொள்ளுகை, “எம்பிரான்” என்றத்தால் தம்மை எழுதிக்கொள்ளுகையும் “என்னையாளுடை” என்றத்தால் ஸ்வ

(சு) தி-வாய் - க-ந-கக.

மூ —

காமர்தாதை கருதலர்சிங்கங் காணவினிய கருங்குழற்கூட்டன்
வாமன னென்மரதகவண்ணன் மாதவன் மதுசூதன்றன்னைச்
சேமநன்கமரும்புதுவையர்கோன்விட்டுசித்தன்வியன்றமிழ்பத்தும்
நாமமென்றுகவின் றுரைப்பார்களுநண் ணுவாரொல்லாரணனுலகே.

னே) உன் போக்யதையைக்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவனே
(ஏழையேநித்யாதி) உன் போக்யதையிலே சபலனா நான் என்னு
டைய மங்களாபாஸந விரோதியை வாஸநையோடே போக்கியரு
ளவேணும். (க)

அவ;—நிகமத்தில் இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்கள் இதின்
பாசரமாத்ரத்தாலே சடக்கெனப் பரமபதத்தை ப்ராபிப்பார்களெ
ன்கிறார்.

ஸ்வா;—(காமர்தாதை) தன்வடிவழகாலே நாட்டை வெருட்

குத் தோற்றபடி. (க) "தேட்டருந்திறல் தேனினே." (ஏழையன்)
சபலன், இதுக்கு முன்பு விஷயங்களில் சபலன்; இப்போது போக
ருபமானதிருநாமங்களிலே சபலன். (இடரைக்களையாயே) இவர்
க்கு இடராவது - சரமகாலத்தில் திருநாமஞ் சொல்லமாட்டாதி
ருக்கையிறே. இதுக்கு அஞ்சியிறே "அப்போதைக்கப்போதே
சொல்லிவைத்தேன்" என்றும். (உ) "ஐயார்ண்டமடைக்கிலும்
நின் கழல் எய்யாதேத்த" என்றும் ப்ரார்க்கித்து வைப்பது. இவர்
க்குக் கலேசம் - அப்போதை வேதனையன்று, திருநாமஞ் சொல்லப்
போகாதிருக்கில் செய்வதென் என்கிறபயமிறே திருவுள்ளத்திற்
செல்லுகிறது. (க)

அவ;—நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்கள், இவரைப்
போலே சரமகாலத்திலே திருநாமஞ்சொல்லவேணுமென்று கரைய
வேண்டா, இப்பாசரமாத்ரமே யமையுமென்கிறார். இத்திருமொழி
தான், "மாதவா, நாரண" இத்த்யாதியாலே திருநாமமிறே சொல்லிற்று.

வ்யா;—(காமர்தாதை) இவரகப்பட்ட துறை யிருக்கிறபடி

வஸுமாக்கிக்கொள்ளுகையும் ஏமாயைவால் வரும் பெளநருத்த்யத்தைப் பரி
ஹரிக்கிறார் (போக்யதைக்கித்யாதி) அங்கு செயலுக்குத் தோற்றபடி. சொல்
விற்கென்று கருத்து. இவருக்கு இடராவது என்றவாக்யத்தைவ்யாலர்த்த்ய
பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (இவர்க்குக் கலேசமித்யாதி). (க)
அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (காமர்தாதையித்யாதி) "வியன்தமிழ்பத்தும்

பெரியாழ்வார் திருமொழி, (௩) ப,க-தி,க௦-பா, காமர்தாதை, க௨௩௩

டித்திரிகிற மம்மதனுக்கும் ஜநகனுவனே ! அவனுக்கு அவ்வைலக்ஷணயத்துக்கடி இவனென்னை. (கருதலர் சிங்கம்) இவ்வடிவழகு காணவேண்டாதவர்களுக்கு விம்ஹம்போலே கிட்டவரியனாயிருக்கும்வன். (காணவித்யாதி). அதுகூலர் கண்ணுக்கு இனியனாய் கறுத்தநிறத்தயுடைய திருக்குழலையுடையபிள்ளை. “காணவினியகருங்குழல் “என்று குழலுக்கு விசேஷணமாகவுமாம்.

*தெரிவைமாருருவமே மநுவிப்போந்த விவரைநீட்டது “காமனார் தாதை” என்கிற வடிவிதே. (கருதலர் சிங்கம்) இவ்வடிவுகாணவேண்டாதார் சத்ருக்களிறே. “அலைவலைமை தவிர்த்தவழகன்” என்று - ப்ரதிகூலனையும் அதுகூலனாக்கிச் சேர்த்துக்கொண்டவழகிறே. (காணவினியகருங்குழற் குட்டன் காணவினிய) ராவனாதிர்களுக்கு மகப்பட (க) “ரஃஜநீயவ்யுவிசுரவெஃ-என்றுகண்டபோதேரஸிக்கை(உ) “கண்ணுக்கினியான்” என்றும்(௩) “மனத்துக்கினியான்” என்றும்-உட்கண்ணுக்கும் புறக்கண்ணுக்கும் இனிய விஷயமிதே. (கருங்குழற்குட்டன்) அழகுக்கு முற்பட வெடுப்பது (ச) “குழலழகர்” என்றிதே. குட்டன், அவ்வடிவை அமைத்துக் கொடுத்து அதுபவிக்கும்படி பண்ணுகை. “காணவினியகருங்

நாமமென்று நவின்று” என்றபத்தைக் கடாகழித்து அவதாரிகை (நிகமத்திலித்யாதி), திருநாமத்தில் போக்யதையாலே சரமகாலத்திலுங்கூட திருநாமம் சொல்லவேணுமென்னுமத் யபிரிவேசம்உங்களுக்குவேண்டா, இத்தையதூஸத்திக்கவேஎப்போதும் திருநாமமதூஸந்தாதால் வருமாந்தமெல்லாம் ஸித்தித்ததாமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். (வேணுமென்று) என்ற வநந்தரம் “நீங்கள்” என்று கூட்டுவது. ஆகையால் ஆழ்வார் அதுஸந்தாதாக்களைக்குறித்து எண்ணப்போலே கரையவேண்டா வென்ன வேண்டியிருக்கும், அவர்கள் கரையும்போது இவரைப்போலேகரையவேணுமென்று கரைச்சலுண்டாகையாலே அத்தை அதுவதிக்கிறபோது இவரைப்போலேயென்று சொல்லத்தட்டில்லை திருநாமத்தில் போக்யதையிலே ஈடுபட்ட விவர்தம்முடைய ப்ரபந்தத்தையே சொல்லவமையுமென்னப் போமோவென்னவருளுகிறார் (இத்திருமொழியித்யாதி). காமர்தாதையென்று அழகுக்கொள்கலமானமம்மதனுக்கும் தம்ப்பனென்கையாலே தோன்றுகிற னெனந்தர்யாதி சயந்தை இப்போது சொல்லுகைக்கு ஹேதுவருகிறார் (இப்போதித்யாதி). அழகு அகப்பட்ட துறையென்று உபபாதிக்கிறார் (தெரிவையித்யாதி). தெரிவைமார் - ஸ்தரீகள். கருதலர் - சத்ருக்கள். கருதாதவர்

- (க) (உ) (௩) திருப்பாவை-க௨. (ச) கா-தி-க௧-௨.

கடஞ்செபெரியாழ்வார்திருமொழி, ஞ-ப,க-தி,க௦-பா, காமர்தாதை.

(வாமநன்) இவர்களை பெருகைக்குத்தான் அர்த்தியாமவன் அவ்வடிவழகைச்சிறுக்கித்து அதுபவிக்கலாம்படி வாமனனானவ ரென்னுமாம். (என்மரதகவண்ணன்) மரதகம்போலே பசுத்துக்கு விரிந்த திருமேனியைக்காட்டி என்னைவசீகரித்தவன். (மாதவன்) இவ்வடிவழகைப்பிராட்டிக்குமுற்றாட்டாக்ககொடுக்குமவன் அவ ன் புருஷகாரமாகக்கிடர் அவ்வடிவழகை எனக்கு உபகரித்ததென் னுமாம். (மதுசூதநன் தன்னை) அவ்வதுபவவிரோதிகளை மதுவை ப்போக்கினுப்போலே போக்குமவன்.

குழல்" என்று - குழலுக்கே விசேஷணமாகவுமாம். (வாமனன்) "கரியகுழல்செய்ய வாய்முகத்து. வாமனநம்பிவருக" என்னக்கட வதிதே. (என்மரதகவண்ணன் குளிந்த திருமேனியையுடையவன்). "உலகளந்த மாணிக்கமே என் மரதகமே" என்னக்கடவதிதே. (மாதவன்) இவ்வடிவைத் தலைநீர்ப்பாட்டிலே அதுபவிப்பாள் பிரா ட்டியிதே. (க) "வடிக்கேரல வானெடுக்கண் மாமலரான் செவ் விப் படிக்கோலங் கண்டகலாள்" என்னக்கடவதிதே. (மதுசூ தன் தன்னை). அதுபவவிரோதியைப் போக்கினபடி. (உ) "வானூர் சோதிமணிவண்ண மதுசூகா கீயருளாய்" என்னக்கடவதிதே.

கள் சத்ருக்களோவென்ன வருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி). கருதலர் சிங்கம். என்றத்தால் மேனணிப்புத் தோற்றுகிறதே யாகிலும் அழகைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்துக்குச்சேர, அழகாலே ஸத்ருக்களை வசீகரித்தவனென்று விவ க்ஷித்து, அப்படி வசீகரித்தவிடமுண்டோ வென்னவருளுகிறார் (அலவல மையித்யாதி). அழகைச் சொன்னால், "காணவியினன்" என்றது வித்த மாயிருக்க, விசேஷிக்கவேணுமோ வென்ன வருளுகிறார் (ராவணேத்யாதி) வாமனணக்கருக்குழல் குட்டனாகவதுபவித்ததுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (கரி யவித்யாதி). "கரகுத்தகம்பி" என்றதக்கு விசேஷணமான இந்த "கரியகு ழல் செய்வாய் முகம்" என்றது - வாமநம்பியென்றதக்கும் விசேஷண மாக்கிக்கொள்வதென்றருத்து, வண்ணமென்றது நிறத்தைச் சொல்லுமா கில் அத்தால் வரும் னெளந்தர்யம் "காமர்தாதை" என்றத்தால்வித்தமாகை யாலே மரதகம் போலே குளிர்ந்தவடிவையுடையவென்றருளுகிறார் (குளிர்க் தவித்யாதி). (தலைநீர்ப்பாட்டிலே) முதல் மடையிலே, "விட்டுசித்தன்" என்ற வநந்தரம் "சொன்ன" என்றபதம் அத்தயாஹாரமாகத் திருவுள்ளம்பற்றியருளு கிறார் (ரகைஷித்யாதி) பத்தும்காமக்கனென்னவேண்டியிருக்க, "நாமம்" என்று வகவசகமாகச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் (நாமமித்யாதி), ஸமஷ்டி வாக்ச

(க) இயற்பு-உ-திருவந்தாதி-அஉ. (உ) தி-வாய்-க-தி-டு.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, (ந-ப,க-தி,கர-பா,சாமர்தாதை. கஉருடு

(செம்மித்யாதி) வஸ்துவுக்குத்தானே ரக்ஷகமாகப்போரும்ப டி.உான ஸீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரானவாழ்வாரருளிச்செய் த அழகிய தமிழான பத்துப்பாட்டும். ரக்ஷை பொருத்தினவூர்.

(சேமநன்மகரும் புதுவையர்கோன்) ரக்ஷைபொருந்திய ஸ்ரீவி ல்லிபுத்தூரர்க்கு நிர்வாஹிகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பத் தும். (நாமமென்று) திருநாமமென்று. (க) “நாமமாரீரம்” என் றுப்போலே. (நவின் துரைப்பார்கள்). ஸ்ரீஹத்தீதாடே ஸ்ரீதாத் ரம்பண்ண வல்லவர்கள். (நண்ணுவாரொல்லீ நாரணனுலகே) பா மபதத்தைச் சடக்கைகக் கிட்டப்பெருவர்கள். அதாவது - ஈஸ்வ ரானுக்குப் பரிவராய் போருகை. “சேமநன்மகரும்” என்று சொல்லிற்றுமஇவ்வர்த்தத்தையிழை. சேமத்துக்கு நன்மையாவது- அத்தலைக்கு மங்களாசாலநம் பண்ணுகையிழை. இவ்வர்த்தம் இவ் வூரிலே நடக்கை, (க) “பொன்றிகழ்மாடம் பொலிந்துதேனறும் புதுவை” என்று - பொன்னுலகோடொக்கத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிழை. ‘ஒல்லீ’ என்றது - ‘ஒவாதேநமோநாரண’ என் மென்று கருத்து. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை இப்படி விஸேஷித்ததுக்குத் தாற்பாய் மருளுகிரர் (இவ்வர்த்தமிய்யாதி). (நடக்கை) ஆசாரமென்றபடி, இவ்வூரி லுள்ளார் எப்போதும் மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவார்களே வெண்ணவருளுகி ரார் (பொன்றிகழித்யாதி). புதுவையென்று சொல்லுகிறபடியே திருப்பல் லாண்டு பாடுகையாலே பொன்னுலகோ டொக்கும்நே. இவ்வூரென்று அத் த்யாஹரித்து அவ்வயித்துக்கொள்வது, பொன்னாலே திகழாநின்றள்ள மாடங் களாலே ஸங்குத்தமாய் தோன்றுகையாவது பொன்னுலகுபோலே தோன்று கை. அதுதானும் ஆகாரத்தாலே ஸாய்மம் சொல்லக்கூடாமையால் “சூழந் திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்கிறபடியே மங்களாஸாஸநம் மாறாமல் நடக்கையாகிற ஸாய்மம் சொல்லவேண்டுகையாலே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளா ரெப்போதும் மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவார்களென்று கருத்து. ஒல்லீ என்ற விடத்தில் ஸைக்க்யத்தை உபபாதிக்கிரர் (ஒல்லீயென்றத்யாதி). இத் திருமொழியை நவின் துரைக்கும்போது இதிலே நமோநாரணவென்றிருக்கை யாலே இத்திருமொழியை நவிலுகையே நமோநாரணவென்றதின் நவிலுகை யாலே அதில் முதல் சொல்லுகை பக்திப்பத்தியாய், இரண்டாமுருத் தொடங்கி அத்தலைக்கு மங்களாஸாஸநபரணுவருகையாலுண்டான ஸீக் ரதைசொல்லிற்றென்று கருத்து. அநந்தரம் “அங்கே உதவச் சொல்லுகைக்

(க) நா-தி-உ-க.

(உ) பெ-தி-கு-ந-கௌ.

கஉருசு பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௫-ப, ௧-தி, ௧௦-ப, காமர்தாதை

மங்களாபாஸக பரரை உடைத்தென்கை (காமமித்யாதி) ப்ராப்
யவாசகமென்று ஸ்ரீநமஸ்க்ரீதோடே அதுஸந்திக்கவல்லார். (நண்
ணுவாரித்யாதி) ப்ரமபதத்தைச்சடக்கெனக் கிட்டப்பெருவாரர்கள்
(நாரணனுலகு) உபயல்பூதிநாதனுடைய தேசமென்கை. அவ
னிதே முக்தப்பரப்பன். (௧௦)

பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

யுசொல்லுகையாலே ஒருக்காற்சொல்லி அநந்தரம் சொல்லுகை
க்கு உதவ அங்கேயாம்படிவைக்கை. நாரணனுலகே. இங்கிருந்த
நாள் * நாரணுவென்னு மித்தனையல்லால் வழிப்போக்கிலும் (௧)
“வாபெயம்பண்ணுகாக்கி நாரணுவேந்தநாஜுகழ் - பாதேயம்
புண்டரீகாக்கநாமஸங்கீர்தநாமருதம்” வழியிலுள்ளார்கண்டு உகப்
பதம் “நாரணன்மயர்” என்றிதே; அங்குப்புக்காலும் * நமோ நா
ராயணுவென்று சூழ்த்திருந்திதே யேத்துவது: இங்கிருந்த நா
ளொடு வழிப்போக்கோடு திவ்யதேசப்ராப்தியோடு வாசியற இது
வேயிதே பலம். (வியம்தமிழ்) விஸமய நீயமானதமிழ். - “வியந்
தமிழ்” என்றபோது, “அமரர்க்கநிவியந்து” என்னுமாபோலே,
வியந்த தமிழென்னவுமாம். (௧௦)

பெரியவாச்சான் பின்னை திருவடிகளேசரணம்.

காம்படி வைக்கை” என்றவயம். அங்கே உதவுகை - பகவத்விஷயத்திலே
மங்களாபாஸகம் பண்ணுகை, யதவா, அங்கேயென்றது - பரமபதமென்றாய்,
ஆர்த்தராய், இத்திருமொழியை நவீன்றுரைப்பார் முதல் சொல்லி இரண்
டாம் வார்த்தை அங்கேயாம்படியாவர்களென்று கருத்து, பரமபதம் வைகுந்த
மென்று தேசுவிசேஷ வாசகமான பதத்தையிட்டுச் சொல்லாமல் திருநா
மத்தையிட்டு நிகழித்ததுக்கு பாவமருளுகிரர் (இங்கிருந்தவியாதி), (அல்
லால்) என்றவநந்தரம் “இல்லே” என்றுசேஷம், வழியிலுள்ளாரித்யாதிக்குப்
போகிறபோது நாராயணஸங்கீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு போகையால் நார
ணன் தமரென்றறிந்து உகப்பாரென்று கருத்து. திருநாமஸங்கீர்த்தநம் பல
மென்று நிஃசித்தவராகையாலே ஆதரத்தாலே அந்தத் திருநாமத்தையிட்டு
லோகத்தை நிகழித்தாரென்று கருத்து, “வியம்தமிழ்” என்றது கடைக்
குமைத்தலாய் வியந்த தமிழென்றாய், வியத்தல்-கொடுத்தலாய், விஷ்ணு
சித்தன் அத்தயேதாக்களுக்குக் கொடுத்த தமிழென்று விவக்ஷித்து யோஜ
நாந்தரமருளுகிரர் (வியம்தமிழென்றபோதித்யாதி), இப்பகஷத்தில் மூலத்
திலே “விஷ்ணுசித்தன்” என்றவநந்தரம் “சொன்ன” என்றத்தயாஹாரம்
வேண்டவதில்லை. (௧௦)

பீயர்: திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, ரு-ப, உ-தி, நெய்க்குடம்ப்ரவேசம் ௧௨௫௭.

1257

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி அஞ்சாம்பத்து
இரண்டாந்திருமொழி, நெய்க்குடம்ப்ரவேசம்.

—o—o—o—

அவ;—தாம் அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து அகலச்செய்தேயும் தம் கரணங்கள் மேல் விழுக்கிறபடியைக்கண்டு க்ஷமைகொண்டார் கீழ் ; “நீர்தோஷம் பார்த்து நம்மைக்ஷமை கொள்ளவேண்டுவது நாம் கடக்கவிருக்கிலன்றோ” என்று தன் ஸௌபரீல்யத்தாலே மேல்விழுந்து வந்து புருந்து கிடந்தபடியைக்காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டுபேசுகிறார் இத்திருமொழியில். இப்படி அவன்வந்துபுரா அளித்

ஐந்தாம்பத்து-இரண்டாந்திருமொழி
நெய்க்குடம்ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழே, “அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்று - “அந்திமகாலத்திலே யமபடர் நலியும்போது ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவாண்ணுதென்று ஏற்கவே சொல்லிவைத்தேன்” என்ற இவர், “சமுக்குநாக்கொடு புன்கவிசொன்னேன்” என்று - “தம்முடைய அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து அகல, அவர் கரணங்கள் மேல் விழுந்தபடி. கண்டு க்ஷமைகொள்ள “இவர் கோஷம் பார்த்து, க்ஷமைகொள்ளவேண்டுவது நாம் கடக்க நிற்கிலன்றோ” என்று தான் மேல்விழுந்து வந்து புருந்து கிடந்தபடி சொல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில்.

அவ;—முதற்பாட்டு. “அப்போதென்றும் இப்போதென்றும் உமக்கிரண்டு காலமுண்டோ” என்று அவன்வந்து கைக்கொண்ட

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நமஃ

அரு;—நெய்க்குடம்ப்ரவேசம். (சமுக்குநாக்கு) தோஷயுத்தமானநாக்கு. “பிழைப்பாரகிலும் தம்மடியார் சொல்பொறுப்பது பெரியோர் கடனன்றோ” என்றத்தைப்பற்ற (க்ஷமைகொள்ள) என்றது. (க்ஷமைகொள்ள வேண்டுவது நாம் கடக்க நிற்கிலன்றோ) என்றதுக்குத் தம்முடைய தோஷத்தைக்கண்டு ஸஹித்கமாட்டாமல் கடக்கநிற்கிருவென்று அபராதக்ஷாமணம் பண்ணிக் கொள்ளவேண்டுவதென்று கருத்து.

அரு,—முதற்பாட்டு. (நெய்யித்யாதி) “கைக்கொண்டுநிற்கின்றநோய்கான்” என்றபத்தாலே அவித்யாதிக்கெல்லாம் சொல்லபடுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை (முதற்பாட்டித்யாதி), “பாம்பணையோடும் கிடந்தார்”

மூ;—

வெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள் போல்நிரத்தெக்கும்
கைக்கொண்டுநிற்கின்ற நோய்காள் காலம்பெற வ்யயப்போயின்
மெய்க்கொண்டுவந்து புகுந்து வேதப்பிரானார் கிடந்தார்
பைக்கொண்டபாம்பணையோடும் புண்டன் றுபட்டினங்காப்பே. (க)

யையும் கர்மமும் வ்யாதியும் இந்த்ரியங்களையும் யமபடரையும்
பார்த்து 'நீங்கள் பண்டை தேஹமும் ஆத்மாவு மென்றிருக்க
வேண்டா. அவ்வ த்வய தேசங்களில் பண்ணுமாதாத்தை யெல்
லாம் என் தேஹத்திலும் ஆத்மாவிலும் பண்ணிக்கொண்டு புகுந்
தான். இனி நீங்கள் ஜீவிக்கவேண்டியிருந்தி கேளாகில் இங்கு நின்
றும் போகப்பாருங்கோள்' என்கிறார். ... *
அவ;—முதற்பாட்டு. (வெய்யித்யாதி) நோய்களைப்பார்த்து
நீங்கள் சடக்கெனப் போங்கோளென்கிறார்.

ஸ்வா;—(வெய்யித்யாதி) ஸூத்தமாய் போக்யமான ஆஜ்ய
யிருக்கிற(வ)கடத்தைப்பற்றிக்கொண்டே றுகிறக்ஷூத்ரமான பிபீலி

பின்பு, அவித்யையையும் கர்மத்தையும் வ்யாதிகளையும் இந்த்ரியங்
களையும் யமபடரையும்பார்த்து, "பண்டைதேஹமும் ஆத்மாவும்"
என்றிருக்கவேண்டா, அவன் உகந்தருளின நிலங்களில் பண்ணும்
விருப்பத்தையெல்லாம் என் தேஹத்திலும் ஆத்மாவிலும்பண்ணிக்
கொடுவந்து புகுந்தான், நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்தீரா
கில் போகப்பாருங்கோ ளென்கிறார்.

வ்யா;—(வெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள் போல்)
அக்திஹோத்ர ஸமாராதக யோக்யமாய் போக்யமுமான பதார்த்த
யிருக்கிற (வ)டத்தை ஸ்பர்ஸித்துக்கொண்டே றுகிறக்ஷூத்ர ஜந்

என்றத்தைப்பற்ற (உகந்தருளின நிலங்களித்யாதி). "மெய்க்கொண்டு" என்
றத்தைப்பற்ற (தேஹத்திலும்) என்றது. "பட்டினம்" என்றது - நிதிவைத்
தவிடமாய், நிதிதானும் எம்பெருமானுக்கு ப்ரியதமமானவாத்மாவாகையாலே
(ஆத்மாவிலும்) என்றது.

பட்டினமென்றவிடத்தில்நிதிஸ்தாசீயமானவாத்மாவுக்கு பகவதாராதக
யோக்யத்வமும் போக்யத்வமுமுண்டாகையால் அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச்
சொன்ன வெய்ப்பதத்தில் யோக்யத்வபோக்யத்வங்களும் விவக்ஷிதமென்
-என்கிறார் (ஸ்பர்ஸித்தித்யாதி). 'நிரந்து' என்று ஐகாரயில்லாததாயும்,

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௫-ப, ௨-தி, க-பா, ரெய்க்குடம் ௧௨௫௯

1259

கைகள்போலே. (நிரந்திக்யாதி) பரந்து இடைவிடாதே தர்மபூதஜ்
ஞாநமுள்ளவிட மெங்குமாக்கரமித்தூப்போக்குவரத்தினறியே அவ
ஸர ப்ரதீக்ஷமாய் நிற்கிற வ்யாதிக்காள்; (காலம்த்யாதி) நீங்கள்
ஜீவிக்கவேண்டில் இப்போது உடனே போங்கோள்.

துக்களைப்போலே. (நிரந்து). பரந்து. (நிறைந்து) இடைவிடாதே
(எங்கும்) தர்மபூத ஜ்ஞாநமுள்ள விடமெங்கும்; “வாடுடுடுவெடி
நாபிராவிடுடுவெடி - பாதேமேவேதநா ஸிரஸிமே ஸுகம்”
(கைக்கொண்டு) † உடன்வந்திப்போலே; கைக்கூட்டமிட்டாப்போ
லே யென்னவுமாம். (நிற்கின்ற) போக்குவரவின்றியிலே; அவஸர
ப்ரதீக்ஷமாய்க்கொண்டு நிற்கிறவென்னவுமாம்.

(நோய்காள்) த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஏறு மெறும்புகள் போலே
நோய்களும் பலவிதே. “கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள்”

“நிறைந்து” என்று ஐகாரமுண்டானதாயும் பாடத்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி
யதாக்கரமர்த்த மருளுகிரூர் (நிரந்திக்யாதி). பரந்து என்றாலும், இடைவி
டாதே யென்றாலும், ஸரீரமெங்குமென்னுமது வித்தமாயிருக்கவும் எங்கு
மென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிரூர் (தர்மேத்யாதி). இத்தால் ஸரீரத்திலும்
ஆத்மாவிலுமென்றபடி. ஆத்மதர்மம் ஸரீரத்திலே வ்யாபித்திருக்குமோவென்
ன, அதுபவம் காட்டுகிரூர் (பாதேயித்யாதி). ஸுகமென்றவநந்தரம் “என்னக்
கடவதிறே” என்று சேஷம். எங்கும் நிற்கின்றவென்ன வமையாதோ?
கைக்கொண்டென்னவேணுமோவென்ன, இரண்டுவகையாகத் தாத்பர்யமரு
ளுகிரூர் (உடனித்யாதி). (உடன்வந்தி) என்றது-வந்தேறியன்றிக்கே ஸஹஜ
மென்றபடி. (கைக்கூட்டமிட்டாப்போலே) என்றது - அணிவகுத்தாப்
போலே யென்றபடி. கைக்கொண்ட நோய்காளென்னவமைத்திருக்க, நிற்
கின்றவென்றதுக்கு இரண்டுவகையாகத் தாத்பர்யமருளுகிரூர் (போக்கித்யாதி).

நோய்காளென்ற விடத்தில் பஹுவசகம் த்ரித்வாதிமாந்ரத்தில் பர்வ
ஸிக்கையன்றிக்கே அஸுக்கக்யேயதையைச் சொல்லுகிற தென்று தாத்பாய
மருளுகிரூர் (த்ருஷ்டாந்தத்திலித்யாதி). (த்ருஷ்டாந்தத்தில்) என்றது -
ஸரீரத்துக்குத்ருஷ்டாந்தமான ரெய்க்குடத்தி லென்றபடி. நிரவயவமான
வாத்மாவில் வ்யாபித்து அதுக்குந்யூநாதிரேகமான விகாரத்தைப் பண்ணமாட்
டாதே கேவலஸரீரத்தை விகரிப்பிக்கிற விவற்றை நோய்காளென்று ஸூப்
தார்த்தமாக நினைத்துப்போகச் சொல்லுகாளென்னென்னவருளுகிரூர் (கைக்

† (பா) உடன் வந்தவுடல் போலே.

எங்களுக்கு இப்படி போகவேண்டுகிறதென்னென்ன; (மெய்க் கொண்டியாதி). என்னுடைய தேஹத்தை போக்யமாகக்கொண்டு நாளிருக்கிற விடத்திலே தான்வந்து என் ஹருதயத்துக்குள்ளே புகுந்து வேதைகஸமதிகம்யலுனவன் தன்னை நமக்கு உபகரித்துக் கொண்டு பள்ளிகொண்டருளினான். ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விசுவீத என்னு மதிசங்கையாலும் சூர்வவாஸகையாலும் பயப்பட்டுச்சொல்லுகிறாதித்தனை.

“இப்போது நாங்கள்போகிறது என்” என்ன; ஹேதுசொல்லுகிறார்மேல்;- (மெய்க்கொண்டு வந்துபுகுந்து) என்னுடைய தேஹத்தை போக்யமாகக்கொண்டு, அதுக்குமேலேவந்து, அதுக்குமேலே புகுந்து, அதுக்குமேலே கிடந்தார். கிடந்தவர்தாம் ஆவரன்னில்; (வேதப்பிராணர்) வேதத்திலே கேட்டுப்போகிற தன்னை நான்கண்ணலே கண்டு அதுபவிக்கலாம்படி தன்னை உபகரித்தவன். (௧) “*வந்தாய் அதுக்குமேலேநின்றாய் அதுக்குமேலேமன்னிநின்றாய் அதுக்குமேலேஎன்மனம்புகுந்தாய், அதுக்குமேலே போயறியாய்” என்றிறே இவர்களீடுபடுவது. “பிரான்” என்று-உபகராகத்வம். அதாவது - ப்ரமாண ப்ரமேயங்களை உபகரிக்கையாலே, (பைக்கொண்ட பாம்பினையோடும்) பகவததுபவத்தால் வந்த விகாஸமன்றிக்கே, ஆழ்வாரை அங்கீகரித்த ப்ரீதியால்வந்த விகாஸம். (பாம்பினையோடும்) அந்தஃபுரபரிகரத்தோடும். (௨)*திருமாற்

“பாம்பினையோடும்” என்னுமளவுக்கு மவதாரிகை (இப்போதிய்யாதி)- வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற ப்ரானென்று ஸுப்தார்த்தம் திருவுண்மப்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார்வேதத்திலேயீத்யாதி(௩) ‘ந ஊஷாஷிராவஸ்யுதி-நசக்ஷாஷாபஸ்யதி’ என்னப்படுமவனை கண்ணில காணும்படி யெங்கனே யென்னவருளுார் (வந்தாயித்யாதி). ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம் ஈடுபடும் படிமாநாதுபவமுண்டாகையால் அவ்வன் சொல்லத்தட்டில்லையென்றுகருந்து. வேதத்தை உபகரித்தவனென்று ஸுப்தார்த்தம் திருவுண்ம பற்றித் தாத்பர்யாந்தரமருளுகிறா (பிரானென்றித்யாதி). தம்மிடத்தில் வந்துகிடக்கும்போது பகவததுபவத்தால் வந்த விகாஸம் திருவந்தாழ்வானுக்குச் சொல்லுகையில் ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே அதுக்கு பாவமருளுகிறார் (பகவதித்யாதி). அணையென்றது உபலக்ஷணமாய், தாத்பர்யமருளுகிறார் (அந்தஃ புரேத்யாதி). ஒரு திருவந்தாழ்வானைச் சொன்னதால் அந்தஃ புரபரி

(௧)தி-மொ-௧-௧0-௩. (௨) ௧-திருவ திரு. (௩) தெ-௧௦.

கடக உ பெரியாழ்வார்திருமொழி, (பு-ப, உ-தி, க-பா, நெய்க்குடம்.

மான பணங்களை யுடைய திருவநந்தாழ்வாரேனோடேயாய்த்துப் பள்ளி கொண்டருளிற்று. (பண்டன்று) பழையதேஹமும் நானுமன்று. (பட்டினம் காப்பே) பட்டினம்-பத்தகம்; ராஜதாசி, சித்திகடக்குமிடம் நிதியாவது - ஆத்மாவிற்கு. அவன் இவ்வர ஆளிட்டுக்காவாதே தானே காத்துக்கொண்டுக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் இவரைக்காத்துக் கொண்டு கிடக்குமாபோலே இவரும் வைத்தமாநிதியான வவனைக் காக்கிறபடி. ... (க)

அவ;—இரண்டாம் பாட்டு. (சித்திரகுத்தனித்யாதி) யமபடர் தாங்களே அஞ்சி ஒளித்தார்களென்கிறார்.

கரவிநே. (பண்டன்று) பழையதேஹமும் பழைய ஆத்மாவும் என்று நினையாதேயென்ன; “அதுக்கடியென்” என்ன; (பட்டினங்காப்பே) “பட்டினம்” என்கிறது-பத்தகமென்றபடி. அதாவது-சித்திகடக்குமிடம் ராஜதாசி. இங்கு, ஈஸ்வரனுக்கு நிதியாவது-ஆத்மாவிற்கு.

(காப்பே) ஆளிட்டுக்காவாதே தானே காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே. (பண்டன்று) அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே இவரும் வைத்தமா நிதியையிறே காப்பது.

கரமெல்லாம் சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (திருமாந்தியாதி). (க) “நிவாஸய்யாஸை-நிவாஸய்யாஸை” இதயாதிப்படியேமைஸ்தவியபரி காரமும் இவராகையாலே சொல்லாமென்று கருத்து. காப்பென்னுமளவும் அவதாரிகை (அதுக்கடியென்னென்ன) என்றது. (சித்திகடக்குமிடம் ராஜதாசி) என்றது - சித்திகடக்குமிடமான ராஜதாசியென்றபடி.

கடத்தாரென்றதைக் கடக்கித்துத் தாத்தர்யமருளுகிறார் (ஆளிட்டித் யாதி). அவன் கிடக்கையாலே பண்டைதேஹமும் ஆத்மாவும் என்று கருத்து. முன்பு அவன் என்னைக்காக்குமாபோலே நான் அவனைக்காக்கும்படியென்று தாத்தர்யமருளுகிறார் (பண்டன்றித்யாதி). ஆழ்வரை அவன் அந்தர்யாமியாய் நின்று காக்குமாபோது நோய்களைக் கிடக்கவொட்டினாலும், ஆழ்வார்தாம் அவனைக்காக்கும்போது பரிவராகையாலே அவனுக்கிருந்தமான வாத்மாவிலும் தேஹத்திலும் நோய்களை வரவொட்டாரென்று கருத்து. (க)

அரு:—இரண்டாம் பாட்டு. (சித்திரகுத்தனித்யாதி) “எல்லையில் வாசல்” என்கிறபாட்டிலே “நிலைமையென்னுமுபாயிநிலை” என்று தாத்தர்க்குள் சினப்படி சொல்லியிருக்க, “தூதுவரோடியொளித்தார்” என்று இப்பாட்டிலே அச்சம் கெட்டபடியை இவர்தாமே சொல்லக் கூடுமோ வென்னவருளுகிறார்

பெரியாழ்வார்திருமொழி, (ரு-ப, உ-தி, உ-பா, சித்திரகுத்தன், ௧௨௬௩

மூ.—சித்திரகுத்தனெழுத்தால் தென்புலக்கோன் பொறியொற்றி
வைத்தவிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியொளித்தார்
முத்துக்க்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் மூசறிவாளர்முதல்யன்
பத்தர்க்கமுதனடியேன்பண்டன் றுபட்டினங்காப்பே. . (உ)

ஸ்வா;—(சித்திரகுத்தனித்யாதி) ஸர்வாத்மாக்கள் பண்ணும்
புண்யபாபங்களைப்பதினாலுபேர் ஸாக்ஷியாக யமனுடைய கணக்
கள் சித்திரகுத்தன் பட்டோலைகளும். (தென்னித்யாத்) தெற்
குதிக்கான யமபுரத்துக்கு ஸ்வாமியான யமன் மேலெழுத்திடாநிற்
கும். (வைத்தவிலச்சினை மாற்றியித்யாதி) இட்டவிலச்சினையை அழி

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. கீழே “நிலலுமினென்ன வுபாய
மில்லை” என்று அஞ்சினவர் உபாயமறிந்து அச்சம்கெட்டபடியைச்
சொல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

வ்யா;—(சித்திரகுத்தனெழுத்தால்) ஸர்வாத்மாக்களும் பண்
ணும் புண்யபாபங்களும், பதினாலுபேர் ஸாக்ஷியாக, யமனுடைய
கணக்கள் பட்டோலைப்பட்டிதே கிடப்பது. (தென்புலக்கோன்பொ
றியொற்றி). தெற்குத்திக்கிலையான யமபுரத்துக்கு ஸ்வாமியான
யமன் இவனெழுதின பட்டோலைக்கு மேலெழுத்திட்டபடி. (வைத்
தவிலச்சினை மாற்றித் தூதுவரோடி யொளித்தார்) அநாதிகாலார்

(கீழித்யாதி). உபாயத்வாத்வயவாயம் நிஷ்களங்கமாகப் பிறந்தபின்பு
சொல்லுகிறாரென்றுகருத்த. “அமுதனடியேன்” என்றத்தைப்பற்ற (உபாய
மறிந்து) என்றது. தூதுவரோடி யொளித்தாரென்று இவ்வளவே அச்சம்
கெட்டபடி சொல்லுகைக்கு அமைந்திருக்க, சித்திரகுத்தனெழுத்தைச்சுட்டுப்
போனார்என்னவேணுமோவென்னும் ஸங்கையிலே யருளுகிறார் (ஸர்வாத்
மாக்களையித்யாதி). (பதினாலுபேர்ஸாக்ஷி) என்றது - பூதங்களைத்தும், சந்த்
ராதியர்களும், அஹோராத்தர்களும், மகஸ்கும், உபயஸைத்தயையும், யம
னும், தர்மதேவதையுமாகிறவர்கள். தூதரோடிப்போகிலும் கணக்கிருந்ததா
கில் அஞ்சுகையறவர்த்திக்குமே, ஆசையால் அத்தைச் சுட்டதும் சொல்ல
வேணும்என்றுகருத்து. (பொறியொற்றி) என்றது-ஒப்பமிட்டென்றாய் அத்
தையருளுகிறார் (இவனித்யாதி) (இவன்) சித்திரகுத்தன் ஆல்-அசையாய், த்ரகுத்
தனெழுத்தைத்தென்புலக்கோன் பொறியொற்றி எவத்த விலச்சினையோடி
மாற்றி-கிரஸித்தென்றும்ஸுப்தார்த்தம் விவகித்துத்தாந்பர்யமருளுகிறார் (அநாதிகாலார்)

கஉகச பெரியாழ்வர்திருமொழி, (ப-உ-தி, உ-பா, சித்திரகுத்தன்.

த்துக் கணக்கைச் சுட்டுப்பொகட்டு யமபடர் பகவத் தூதர்களுக்கு அஞ்சி ஓடி ஒளித்தார்கள்.

(முத்துத்திரையித்யாதி) திரையானவை முத்துக்களைக் கரையிலே கொடுவந்து சேரானின்றள்ள கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (முதறிவாளர் முதல்வன்) அநாதியாக ஸர்வஜ்ஞரான சித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தா ஹேதுவானவன் (பத்தர்க்கமுது) தன்னு

ஜிதங்களான புண்யபாபங்க ளெழுதின கணக்குச்சுருணையை இலச்சினையோடேகட்டு ஓடியொளித்தார்கள். (க) “வள்ளலே யுன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர்கள்ளர்போல்” என்னக்கடவதிறே. (உ) “நமன்றமராலராயப் பட்டறியார் கண்டர்” என்கிறபடியே இவன் பட்டே, லைபுரட்டிப்பாராதவளவன்றிக்கே சுட்டுப்போனர்களாய்த்து. (ஈ) “உயிருந்தருமனையே நோக்கும்” என்கிறபடியே பருப்பருத்தப் பரஹ்மாதிகளையொழியுள்வாத்மாக்களும் யமவஸ்யராயிறையிருப்பது. இந்தயமவஸ்யதை குலைவது பின்னை ஆர்க்கென்னில்; (ச) “நமன்றமரென்றமரை வினவப்பெறுவாரலர்” என்று அவன் அபிமானித்தார்க்கிறே.

(முத்துத்திரைக்கடல் சேர்ப்பன்) முத்துக்களைத்திரையானது கொண்டுவந்து கரையிலே சேரானின்றள்ள கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். *வெள்ளைநீர் வெள்ளத்திணந்து *கள்ளித்திரை கொள்கின்ற மார்க்கங்காண்கையிலே இவர்க்குமனோரதம். (முதறிவாளர் முதல்வன்) *அயர்வறுமமரர்களதிபதி. (பத்தர்க்கமுதன்) ஆஸ்ரிதர்க்கு சிவ திசய போக்யனைவன். (ஊ) “அடியென்மேவியமர்

தித்யாதி). மாற்றி யென்றத்தால் பலிதம் (சுட்டு) என்றது. ஓடியொளிக்கைக்குக்கள்ளரோ வென்னவருளுகிறார் (வள்ளலேயித்யாதி). (புரட்டிப்பார்க்கை) அந்தஎட்டைப்பொகட்டு அப்புறத்தேட்டைப்பார்க்கை. “தூதவரோடியொளித்தார்” என்றுதமக்குயமவஸ்யதையிலேயென்று சொல்லக்கூடுமோ? உயிரெல்லாம் யமவஸ்யமாயன்றே விருப்பதென்று ஸங்கையைப் பரமாண பூர்வகமாகக்கிளப்பிக்கொண்டு பரிஹரிக்கிறார் (உயிருமித்யாதி வாக்க்யத்ரயத்தாலே)

முதறிவாளராயிருத்தமவர்களுக்கு முதல்வனே என்று ஸப்தார்த்தம் விவகித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அயர்வித்யாதி). இவ்வாழ்வார் “பத்தர்க்கமுதன்” என்று எம்பெருமானையறிந்தபடி யெவ்வனே யென்னவருளு

(க) தி-மொ-அ-ஊ-எ.

(உ) திருவ-ஊ.

(ஈ) திருவ-க.

(ச) தி-மொ-அ-ஊ-எ.

(ஊ) தி-வாய்-க-ஊ-எ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, திரு-ப, ௨-திரு-பா, சித்திரகுத்தன். ௧௨௬௫
 லல்லது செல்லந்த ஆர்ரிதர்க்கு நிரதிரய போக்யனுவன். (அடியேன்) நான் அவன் போக்யதையிலே தோற்று அவனுக்குப்பரியுமவன். (பண்டன்று) முன்புபோலன்று, (பட்டினங்காப்பே) ஆக்மாவுக்குக் காவலுண்டாய்த்து.

... (2)
 கின்றவமுதே.” (அடியேன்) “மூதறிவாளர் முதல்வன்” என்றநிக்யவிபூதியோசஞ் சொல்லி, “முத்துத்திரைக்கடற் சேர்ப்பன்” என்று - லீலாவிபூதியோசஞ்சொல்லி, “அடியேன்” என்று-உபயவிபூதி நாதனுடைய போக்யதையிலே தோற்றவடியே னென்றையாலே (பண்டன்று) யமவஸ்யதை குலைகையாலே, பண்டைதேஹமும் ஆத்மாவும்ல்ல. (பட்டினங்காப்பே) ஆத்மாவுக்கும் தேஹத்துக்கும் ரகச்யபுண்டாய்த்து. இனி நீங்கள்போகப் பாருங்கோ னென்கிறார்.

... (2)
 அவ;—முன்றும்பாட்டு. (வயிற்றில் தொழுவையிடியாதி) கீழிற்பாட்டிலே-யமவஸ்யதை பிஸிலையன்றார்; இப்பாட்டிலே-அதுக் கடியான தேஹந்வயமும் இல்லையென்கிறார். அகவா, “மூதறிவாளர் முதல்வன்” என்றார்-கீழ்; இதில்-தமக்கு அறிவைப்பிறப்பித்தபடி சொல்லுகிறாரென்றுமாம். “அடியேன்” என்றார்-கீழ்; இதில்-அடிமைகொண்டபடி சொல்லுகிறாரென்றுமாம்.

கிறார் (மூதறிவியாதி) நாம் இப்படிப்பட்ட யோக்யதையிலே சுடப்பட்ட வரையால் மற்று முன்னபத்தரும் “இவன் அமுதன்” என்றறிவரென்று பூரித்துத்தான்ப்யம் கண்டுகொள்வது. கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னநோய்களுக்கும் இன்னது துவிராடிப்போகையாலே ஸேஷித்த நீங்கனும் போங்கோனென்கிறாரென்றுதான்ப்யமருளிச் செய்கிறார் (இனி நீங்களியாதி).

(2)
 அரு;—முன்றும்பாட்டு. (வயிற்றில் வியாதி) “கயிற்றுமக்கரணி கழித்துக் காலிடைப்பாசம் சுழற்றி” என்றவிரண்டிக்கும் ஸத்தாலஸுக்ஷ்ம ரூபமான ஸரீராவயமறுகையைச் சொன்ன பகஷத்தைக்கடாக்கித்து அதுவே இப்பாட்டுக்குப்பாதாந்ரதிபாத்யமென்று திருமுன்னம்பற்றிக் கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியருளுகிறார் கீழ்விப்பாதி. “இராப்பகலோதுவித்து” என்றத்தைக்கடக்கித்து மூதறிவாளர் முதல்வனான வெம்பெருமான் அவர்களைப்போலே யாக்கினென்று இதுவேப்ரதாந்ரதிபாத்யமாக ஸங்கத்யக்கரமருளுகிறார் (அதவேத்யாதி). “பணிசெய்யக்கொண்டான்” என்றத்தைப்பற்றவருவுகிறார் (அடியேனியாதி).

கஉகஅ பெரியாழ்வார்திருமொழி, தி-ப, உ-தி, கூ-பா, வபிற்றில்.

என்னை ஸிக்ஷிப்பித்தாக் கீழ்க்தமானத்யாஜ்யாபாதேயங்களை ய
டைய வறினிக்கை. (பயிற்றி) அதுஷ்ட்டாந பர்யந்தமாம்படி வா
ஸுரை பண்ணுவித்தக. (பணிசெய்யக்கொண்டான்) மங்களாசாஸந
ரூபநித்யகைங்கர்யம் கொண்டருவினன். (பண்டன்று) இந்திரியங்க
ளுக்குஸேஷமான பண்டு போலன்று. (பட்டினங்காப்பே)பத்தனம்
காவலுண்டாய்த்து. அவன் இத்தலையை நோக்க, நாம் அத்தலையை
நோக்குகையாலே காவலுற்ற தென்கை. ... (க)

கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன தன்னுடைய ஸர்வஸேஷித்வத்தையும், நிர
திசய போக்யனதபையும், தமக்கு "ஸேஷத்வம்ஸவரூபம்" என்னு
மிடத்தையுமாய்த்து ஒதுவித்தது.

(பயிற்றி) இத்தை அதுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக்கி. (க) ["செய்
பேல் தீவினையென்று" இத்யாதி.] (பணிசெய்யக் கொண்டான்)
ஒதுவித்த ப்ரயோஜநம் பெற்றபடி. "நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளக்
கடவோம்" என்று திருவுள்ளத்தாலே அறுதியிட்டுக்கொண்டபடி.
(பண்டன்று) இந்திரியங்களுக்கு ஸேஷவ்ருத்தி பண்ணிப்போந்த
பண்டுபோலன்று. (உ) "என்னையாளுந் வன்கோ" என்னக்கடவ
திதே. (பட்டினங்காப்பே). இன்றுரகையுண்டாகையாலே. (கூ) "என்
கோலாடி குறுகப்பெறு" என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.
'இராப்பகல்" என்று-ஶுத்திவாளர்படியாய், திவாராத்ர விபாக.

(இத்தை) என்றது-த்யாஜ்யதாபுத்தியை, ஸேஷத்வஜ்ஞானத்தை யென்
னுதல். த்யாஜ்யதா புத்தியை அதுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக்கினதுக்கு ஸம்வாதம்
(செய்யேவ்லீவினை) என்றது. ஸேஷத்வஜ்ஞானத்தை அதுஷ்ட்டாநபர்யந்
தமாக்கினதுக்கித்யாதி ஶுப்தக்ரஹம்மான "நின்கழலெய்யாதேத்த" என்ற
வம்ஸம் ஸம்வாதமென்று கண்டுகொள்வது. ஒதுவித்து, கர்ப்பவாளாதி
களை மாற்றி, ஸத்தூலஸூக்ஷ்மஸரீரங்களையும் கழித்துப்பணிசெய்யக் கொண்
டானென்கையாலே இச்சரீரத்தில் பண்ணுமது கூடாமையால், அர்த்த மரு
ளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாதி). "என்கோலாடி குறுகப்பெறு" என்னுமர்த்தத்
தைச் சொல்லுகையாவது - ஆழ்வாருடைய செங்கோலாகிற தேஸமெல்
லாம் யமாதிகள்வந்து கிட்டப்பெறார்களென்னுமதிசயத்தைச் சொல்லுகை
யென்றபடி. ஒதுவித்தென்னவமைந்திருக்க, இராப்பகலென்னவேணுமோ
வென்னும் ஶங்கையிலே ஸிம்ஹாவலோகந்யாயேந அதுக்கு ப்ரயோஜநம்
ருளுகிறார் (இராப்பகலித்யாதி). "எயிற்றிடைமண்கொண்டவெந்நை இராப்ப

பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௫-ப, ௨-தி, ச-பா, மங்கிய. ௧௨௬௬

1269

மூ.—மங்கியவல்வினை நோய்காளுமக்குமோர் வல்வினை கண்டீர்
 இங்குப்புக்கேல்மின்புகேல்மி னெளிதன்று கண்டீர்புகேல்மின்
 சிங்கப்பிரானவனெம்மான் சேரும் திருக்கோயில்கண்டீர்
 பங்கப்படா துய்யப்பேரிமின்பண்டன் துபட்டினங்காப்பே (ச)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. (மங்கியவித்யாதி) நோய்களைப்பார்த்து
 நீங்கள் ஹிரண்யன் பட்டதுபடாதே போகப்பாருங்கோளென்கிறார்.

வ்யா.—(மங்கியவித்யாதி) நானுருமாயும்படி பண்ணத்தடவ
 ப்ரபலபாப பலமான வ்யாதிசாள்!; விபஜிக்கவொண்ணாதபடிகிடக்
 கிற பாபங்களென்னுமாம். (இங்குப்புக்கேல்மினித்யாதி) நீங்கள் இவ்
 மற்படியால் அகாலகாலயமான தேசம்பேயலே யென்றபடி. (௩)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. (மங்கிய) நீங்கள், ஹிரண்யன் பட்
 டது படாதே போகப்பாருங்கோளென்கிறார்.

வ்யா.—(மங்கியவல்வினைநோய்காள்) தெரியாதபடி மங்கிக்கி
 டக்கிற வலியபாபங்களால் பளிதமான நோய்காள்! விபஜிக்க
 வொண்ணாதபடி மங்கிக்கிடக்கை. (௧) “சார்ந்தவிருவல்வினைகள்”
 என்னுமபோலே. “இங்குப்புக்கேல்மின் புகேல்மின்” என்று ப்ரதி
 விஷயங்கைக்காட்டுகிறார். ஆத்மாவைமங்கப்பண்ணுமதாய், இவனால்
 கழித்துக்கொள்ள வொண்ணாததுமாய், அவனை கழிக்கவேண்டும்
 படியான நோய்காள். (உமக்குமோர் வல்வினைகண்டீர்) ம்ருத்யுவுக்
 பகவென்னையோ துவி துப்பயிற்றி வயிற்றில் தொழுவைப்பிரித்தித்யாதிபணி
 செய்யக்கொண்டான், ஆகையாலே பண்டன்று பட்டினம்காப்புப் பெற்றது”
 என்றவ்யம். (௩)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (மங்கியவித்யாதி) சிங்கப்பிரானித்யாதிசையைக்
 கடாக்ஷித்தவதாரிகை யிட்கிறார் (நீங்களித்யாதி).

(ப்ரதிவிஷயம் கைக்காட்டுகிறார்) என்றது - தனித்தனியே நோய்களைப்
 பார்த்துக் சொல்லுகிறாரென்றபடி. மங்கியவென்றதுக்கு - தெரியாதிருத்த
 லாகக் கீழானிச்செய்து, நூரிக்கப்பண்ணுமதாயென்றர்த்தாந்தர மருளு
 கிறார் (ஆத்மாவைவித்யாதி), வலிமைக்கர்த்தமருளுகிறார் (இவனாவித்யாதி),
 (வேணும்படியான) என்றவநந்தரம் “வினையால்வந்த” என்றுசேஷம். “உம
 க்கும்” என்ற ச(அ)காரத்தால் க்ரெளர்டங்களில்ப்ராதாந்யம் சொல்லுகிற
 தென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ம்ருத்யுவுக்குமித்யாதி);

(௧) திரு-வாய்-௧-ரு-௧௦,

௨௨௭௦ பெரியாழ்வார்திருமொழி, கு-ப, உ-தி, ச-பா, மங்கிய.

குப்புராதே கொள்ளுகோள். வீழையாலே தனித்தனியே
நியமிக்கிற மைதோற்றுக்கிறது. (உமக்குமோர்வல்வினை கண்டர்)
உங்களுக்கும் வலியவிரோதி கிடிகோள். ம்ருச்யவுக்கும் ம்ருத்யு
கிடிகோள். (இங்கித்யாதி) இவற்றின் நெஞ்சிலே படுகைக்காகப்
பலகாலும் சொல்லுகிறார். இங்கென்று - திருப்பல்லாண்டி லந்வய
முடையாரையும் கூட்டுகிறாரென்று பட்டர். (எளிதன்று) உங்க
ளுக்கு இவ்விடம் ஸுலபமன்று. அதென்னென்ன, (கண்டர்)
ஹிரண்யன் பட்டபடிக்கண்டிகோளே. ஆண்பின்பு புராாதேகொள்
ளுங்கோள்.

(இங்கித்யாதி) விம்ஹம் கிடக்கிற முழஞ்சிலே புருவாருண்
டோ? ஸ்ரீகரவிம்ஹ ரூபியாய் ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவினாப்போலே
எனக்கு முதவி என்னையடிமை கொண்டவன் நித்யவாஸம் பண்
னுகிற ஸ்ரீவிமரகம் கிடிகோள். (பங்கித்யாதி) பரிபவப்படாதே

கும் ம்ருத்யுவென்கிறார். (இங்குப்புக்கேல்மின் புக்கேல்மின்) இவற்
றின் நெஞ்சிலே படுகைக்காகப் பலகாலும் சொல்லுகிறார். (இங்கு)
“இங்கு” என்று - திருப்பல்லாண்டோடே அந்வயமுடையாரைல்
லாரையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்” என்று பட்டர்.

(எளிதன்று) உங்களுக்குப் பண்டுபோலெளிதன்று. “ஆவ
தென்” என்ன; (கண்டர்) ஹிரண்யன் பட்டபடி கண்டிகோளே.
(புக்கேல்மின்) நில்லுகோள். புராமைவியன்னென்ன - (இங்கப்
பிரானவனெம்மாள் சேருந்திருக்கோயில்கண்டர்) விஹமங்கிடந்த
முழஞ்சிலே புருவாருண்டோ. “ப்ரஹ்லாதன் விரோதியைப்
போக்கினதும் தமக்கு” என்றிருக்கிறார். ஹிரண்யன்பட்டது

“புக்கேல்மின்” என்ற பெண்கருத்தயத்துக்கு ப்ரயோஜகாத்ராமருகிறார் (இவ
ற்றினித்யாதி).

(புராமைவென்னென்ன) என்றதுக்கு-தூணில் யிறந்த சிங்கப்பிரான்
இங்கில்லாமையாலேஹிரண்யன் பட்டது படுவானென்னென்று கருத்து. எம்
மானென்றதுக்குத்தாத்பர்யம்(ப்ரஹ்லாதனித்யாதி), பங்கப்படாதித்யாதிக்குக்
கிட்டுவானித்யாதி, உய்யப்போமினென்றதுக்கு ஸுப்தார்

பெரியாழ்வார்திருமொழி, இ-ப, உ-தி, இ-பா, மாணிக்கமுதல் கஉள்

மு.—மாணிக்கமுதலருவாய மாயனையென்மனத்துள்ளே
பேணிக்கொணர்ந்து புகுதவைத்துக் கொண்டேன்பிறிதின்றி
மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டீர் வலிவன்குறும்பர்களுள்ளிர்
பாணிக்கவேண்டா டயின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே..

பிழைத்துப் போகப் பாருங்கோள். பண்டுபோல் உங்களுக்கு எளிதன்று, பட்டினம் காலலுடைத்து.

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. (ச)
செய்தாப்போலே என்கார்யமும் செய்வதாக வந்து புகுந்தான்.
கக்ராதிசுள் பட்டது படாதே போங்கோளென்று இடீதரியங்களுக்குச் சொல்லுகிறார்.

ஸ்வா.—(மாணிக்கமுதலருவாய மாயன்) இரப்பிலேதகணேறி
படாதே போகப்பாருங்கோள். (பங்கம்) பரிபவம். பிழைத்துப்
போங்கோள், பண்டுபோல் உங்களுக்கு எளிதன்று, உறைப்பான
காலலுண்டாய்தது.

அவ;—ஐத்தாம்பாட்டு. (ச)
செய்யவந்தாப்போலே என்கார்யம் செய்யவந்தான்; நழுசுகக்ராதி
சுள் பட்டது படாதே போங்கோளென்று இந்தாயங்களுக்குச்
சொல்லுகிறார். கீழிற்பாட்டில்—“புண்ணிரந்த” என்றார்; இப்பாட்
டில் - மண்ணிரந்தவனாகச்சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(மாணிக்கமுதலருவாய மாயனை) இரப்பிலேதகணேறி

த்தம் (பிழைத்தியாதி), பண்டித்யாதிக்குத் தாற்பாயம் (பண்டித்யாதி).
செங்கப்பிரானித்யாதியைப்பற்ற (உறைப்பான காவல்) என்றது. (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மாணியித்யாதி) “மாணிக்கமுதலருவாய” என்ற
துக்குப்பாருதோபயோகம் காட்டாநின்று கொண்டு வன்குறும்பர்களுள்ளிர் ந
டயின்” என்றித பதங்களைக் கடாக்கித்தவதாரிகை, (தேவகார்யத்தியாதி).
“செங்கப்பிரானவனெம்மான் சேரும் திருக்கோயில்” என்றருளிச் செய்து இங்கு
“மாணிக்கமுதலருவாயமாயன்” என்று உமநாவதாரத்தைச்சொல்வகைக்கு (ச)
“இரணியனைப்புண்ணிரந்தவனருவிரால்பொன்னுழிக்கையால் நீமண்ணிரந்து
கொண்டவகை” என்றபாசுரத்தை யுட்கொண்டு ஸங்கதியருளுகிறார் (கீழித்
யாதி). மாணி - ப்ரஹ்ம சாரியாதல், அழகாதல், இரண்டையும் கூட்டியருளு
கிறார் (இரப்பிலேயித்யாதி). யத்வா மாணிபதநாத்பயம் (இரப்பிலே

உள்ள பெரியாழ்வார்திருமொழி, டி-ப, உ-தி, டி-பா, மாணிக்கமம்.

நிரதிசயபோக்யனுமாய், தன் குணசேஷத்தங்களில் ஆர்சார்யத்தாலே அவனைவரீகரித்தவன். (மாணி) அழகென்னுமாம். (குறள்) சேர்ப்பால்போலே. (உருவாயமாயன்) மாயந்தான் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலே யிருக்கை. (என்னிக்யாதி). என்னெஞ்சுக்குள்ளே ஸ்நேஹத்தோடே வைத்துக்கொண்டேன். பேணுதல்-ஆசைப்படுதல். ஆதரமாகவுமாம். (பிந்தின்று) இரண்டின்று; வேறின்றியென்றபடி.

(மாணிக்கப்பண்டாரம் கண்டர்) (க) "உலகளந்தமாணிக்கம்"

நிரதிசயபோக்யனுமாய் தன்னுடைய தேஹகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் அவனைவசீகரித்தபடி. மாணி - அழகு. குறள் - சேர்ப்பால்போலே. (உருவாயமாயனை) மாயந்தான் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலேயிருக்கை. அழகுதான் ஒருவடிவுகொண்டு உலாவுமாபோலே யிருக்கை. உரு - வடிவு. (பேணி) ஸ்நேஹத்தோடே, கொடுவந்து என்னினஞ்சுக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டேன். பேணி - ஆசைப்பட்டு; ஆதரித்தென்னவுமாம். (பிந்தின்று) திருவுலகளந்தருளினவன்று அவன் ஸாபேஷமாய் நான் நிரபேஷமாகையாலே பிரிவுண்டாய்த்து; இன்று இருவரும் ஸாபேஷமாகையாலே (பிந்தின்று) இரண்டின்று.

(மாணிக்கப்பண்டாரங்கண்டர்) மாணிக்கமுறையுருவாயமாயன் - மாணிக்கப்பண்டாரம். (க) "உலகளந்தமாணிக்கம்" என்னைக்கிட

தகணேறி) என்றது. "குறளுரு" என்றதின் தாத்பர்யம் (நிரதிசயபோக்யனுமாய்) என்றது. சீழ்பதங்களையும் கடாஷித்துவ்யுத்தரமேணமாயன் பததாத்பர்யமருளுருர் (தன்னுடைய வித்யாதி) என்று இங்கே யோஜிக்கவுமாம். (அவனை) மஹாபலியை. மாணிபதத்துக்கர்த்தாந்தரம் (மாணியழகு) என்றது. குறளுருவிலே நிரதிசயபோக்யதை தோற்றமோ வென்னவருளுருருர் (குறளிக்யாதி). (சேர்ப்பால்) குழம்புப்பால். உருவென்று-வடிவாதன் அழகாதல். இவற்றை இரண்டு வாக்யத்தாலே அருளுருர் (மாயந்தானித்யாதி). "பேணிக்கொணர்ந்தென் மனத்தினுள்ளே புத்தவைத்துக்கொண்டேன்" என்றவ்யம் திருவுள்ளம்பற்றி, பேணியென்றதுக்கு மூன்றாக்ககாந்திகுருர் (ஸ்நேஹத்தோடேயித்யாதிவாக்யத்தாலே). (ஸாபேஷமாகையாலே) என்றவநந்தரம் "பிரிவில்லை" என்று சேஷம். (மாயன்மாணிக்கப்பண்டாரம்) என்றது - மாயனாகிறமாணிக்கத்துக்க

மு.—

உற்றவுறுபிணி நோய்காளுமக்கொன்று சொல்லுகேன் கேண்மின்
பெற்றங்கன் மேய்க்கும்பிரானூர் பேணுந்திருக்கோயில் கண்டார்
அற்றமுரைக்கின்றேனின்ன மாழ்வினைகா ளுமக்கிங்கோர்
பற்றில்லைகண்டார் நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. (சு)

தயத்திலே புகுந்தான். நீங்கள் நலிவுபடாதே போங்கோளென்று
நோய்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

ஸ்வா;—(உற்றவித்யாதி) அநாதிகாலமே பிடித்து என்னை
விடாதே வலிசெய்கிற துக்கவேறுதவான நோய்கள். பிணி -
துக்கம். நோய் - வ்யாதி. (உமக்கிட்யாதி). உங்களுக்கு கொரு
வார்த்தை சொல்லுகிறேன்; புத்திபண்ணிக்கேளுங்கோள், அதே
தென்ன; (பெற்றமித்யாதி). பசுக்களை மேய்க்கும்வளைய, ஆற்றி
தவிஷயத்தி லுபகாரத்தையே தனக்கு நிரூபகமாகவுடையனான
க்ருஷ்ணன் ஆதரித்துவார்த்திக்கிறதிவ்யவிமாரம் கிடிகோள்.

கிணுப்போலே உக்களாலே நான் பட்ட க்வேசம். போக்க வந்தான்.
நீங்கள் கம்ஸாதிகள் பட்டது படாதே போங்கோளென்று நோய்க
ளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (உற்றவுறுபிணிகோய்கள்) அநாதி
காலமே பிடித்து என்னைவிடாதே நலிவு செய்கிற நோய்கள்.
(உற்ற - நோய்கள், உறுபிணிகாள்) அஸாதாரண மென்னும்படி
யான நோய், மறுபாடுருவக்கொண்டபிணி. உங்களுக்கு ஒரு
வார்த்தை சொல்லுகிறேன், புத்தி பண்ணிக்கேளுங்கோள். அதென்
னென்ன; (பெற்றங்கள்மேய்க்கும் பிரானூர்பேணும் திருக்கோயில்
கண்டார்) யசோதைப்பிராட்டிக்கு பவ்யனாய்வந்தவதரித்தாப்பேர
லே எனக்கு பவ்யனாய் வந்து உபகரித்தபடி. (பேணுந்திருக்கோ

ள்) என்றவிடத்தில் ஆதிசுபத்தத்துக்குகம்ஸாதிகள்விவகழிதம். க்ருஷ்ணனுக்கு
ப(வ்ய)காதிகளால் நலிவுருவதாக கம்ஸைப் பேரிக்கையால், அதுபசுக்களுக்கு
ஆபத்தைச் செய்கிறபடி ஸிந்தமென்று கொள்வது. (கம்ஸாதிகள்) என்றவிட
த்தில் இந்நூலிகள் விவகழிதம். (பட்டதுபடாதே) அவமாரவிளாபுரங்களைப்
படாதே யென்றபடி.

இரண்டு ஸம்போதகங்களாக வந்தார்தரமருளுகிறார் (உற்றநோய்காவித்
யாதி). (பிணி) ஸாரீரவ்யாதி.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, தி-ப, உ-தி, சு-பா, உற்றவுறு. கஉஎடு

242

1275

(அற்றமித்யாதி) இன்னம் உங்களுக்குறி சொல்லுகிறேன். (ஆழ்வினைகாள்) நான் தரைப்படும்படி கொண்டு முழுத்துகிற கோய்கர்கள். (உமக்கித்யாதி). உங்களுக்கு இக்கொரு அவலம்பயில்லை கிழகோள், நீங்கள் போகவமையும். (பண்டன்றித்யாதி); அவன் 'ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - மாஸாஃ - வவ்வாவெஷ்யே ரோக்ஷயிஷ்யாதி - ஶாஸாஃ' என்ற வின்று பண்டுபோலன்ஹ; இது காவலுடைத்து.

(சு)

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) என்னுடைய விஷயப்பாவணியத்துக் கடியான பாபத்தைப்போக்கி ரக்ஷித்தா னென்கிறார்.

யில்) தம்முடைய திருமேனியை விரும்பிவந்து புருருகையாலே, உகந்தருவின நிலங்களைடொக்க வருளிச்செய்கிறார். (கண்டர்) இது ப்ரத்யக்ஷமன்றே.

(இன்னம் - அற்றமுரைக்கின்றேன்) இன்னம் - மீண்டும், உங்களுக்கு அறுதி சொல்லுகிறேன். (ஆழ்வினைகாள்) அநாதிகாலம் ஸர்வரணை விட்டுத்தரைப்பட்டுப்போய்ப்படிபண்ணினவைகளை. (ஆழ்வினை) தூர்வகாலமான வினையென்றுமாம். உமக்கிங்கொரு பாயோஜநமில்லை. (கண்டர்) பெற்றங்கள் மேய்க்கிறவரைக் கண்டிகோளே. தாம்கண்டவாறே இவையும் கண்டதாக நினைத்திருக்கிறார். (நடமின்) போகப்பாருங்கோள். (பண்டன்று)* மாயன்படைத்த மயக்கிலே அகப்பட்ட பண்டுபோலன்று. (சு) "ஸாஸாஃ - மாஸாஃ" என்கிற வின்று, ஸர்வபாபங்களும் * மோக்ஷயிஷ்யாமியிலே அந்வயித்தது.

(சு)

ஆழப்பண்ணினவினைகளென்றும், ஆழ்க்காலானவினைகளென்றும் இரண்டர்த்தமருளுளிச் செய்கிறார் (அநாதித்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே). ப்ரயோஜநமில்லாமெக்கு ஹேதுவருளுகிறார் (பெற்றங்களித்யாதி). தாம் கண்டாலும் இவற்றைக்கண்டதாகச் சொல்லுகிறபடி யெவ்வனே யென்னவருளுகிறார் தாமித்யாதி). "பட்டி னம் காப்பு" என்றதுக்கு பவிதம் (ஸர்வேத்யாதி). (சு)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (கொங்கையித்யாதி) "அங்கோர்முழையினில் க்கிட்டு" என்றதுக்கு நாகத்தில் ப்ரவேசமாகவருளிச் செய்யும்படித்தத்துக்குச்

(சு) கே-அ.

மு—

கொங்கைச்சிறுவரையென்னும் பொதும்பினில் வீழ்ந்துவழுக்கி அங்கோர் முழையினிற் புக்கிட்டழுந்திக் கிடந்துமல்வேளை வங்ககக்கடல்வண்ண நம்மான் வல்வினையாயின மாற்றிப் பங்கப்படர்வண்ணஞ் செய்தான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே,

ஸ்வா!—(கொங்கையித்யாதி) முழையாகிற சிறுவரை. சிறிதான மலைகளென்கிற குழியிலே வழுக்கி விழுந்து. (சிறுவரை) தாமுவரை யென்னுமாம். (அங்கோரித்யாதி) அம்மலையருகே

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (கொங்கைச்சிறுவரையித்யாதி) யமலாய்தன்நக்கடி இத்தரியலாய்தையென்கிறார் இப்பாட்டில்.

வ்யா;—(கொங்கைச்சிறுவரையென்னும்) கனித்வம்தோற்ற முலைமலை யென்கிறார். (க) “முலைமலைமேல் நின்றும் ஆறுகளாய்” என்னக்கடவதிறே. (பொதும்பினில் வீழ்ந்துவழுக்கி) குழியிலே வழுக்கிவிழுந்து. குழியென்றது-இவனை ஆழப்பண்ணுமது; இவன் தானாகவிழுந்திலன், அதுதான் விழப்பண்ணிற்று. (அங்கோர் முழையினில் புக்கிட்டு) ஸாஸ்தரஞ்சொல்லும் ஸத்தாரத்திலே புக்கு. (அழுந்திக்கிடந்துமல்வேளை) அதிலேகிடந்து க்வேசிக்கிறவென்னை. சேரகொங்கைச்சிறுவரையித்யாதி உழல்வேளை யென்னுமளவுக்கும் தாத்தாய் மருளுகிறார் (யமலாய்தைக்கித்யாதி).

“பொதும்பினில்” என்றதற்கு கொங்கையாகிற குழியென்றும், “அங்கோர் முழையினில்” என்றதற்கு ஹரிணீராமாத்ரமான வவயவமென்றும் ஸர்பத்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றித்தாத்தாய்நாரமருளுகிறார் (கொங்கைச் சிறுவரை யென்றும் ப்ரதீகம் துடங்கி அதவாவென்னு மளவும்) (அ)குசாத்யவயலங்களில்நேயதைதோற்றியிருக்குமவர்“சிறுவரை”என்று வர்ணித்துச் சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (கவித்வமித்யாதி). ஞானமாதியாலே சொன்னரித்தனை போக்கி, அதிமுடி லீடுபட்டுச் சொன்னுன்மென்று கருத்த- (வழுக்கி) என்றது சறுக்கியென்றபடி. வரையென்று ஞானக்கத்யம் தோற்றவர்ணித்த கொங்கையைக்குழி யென்று சொல்லும் படி. யெவ்வனே யென்னவருளுகிறார் (குழியென்றதித்யாதி வாக்யதரயத்தரிலே: அங்கென்று விசேஷித்ததற்குத் தாத்தாய் மருளுகிறார் (ஸாஸ்தரமித்யாதி), (ஸாஸ்தரம்) என்றவந்தரம் “நேயமாக” என்று சேஷம். (ஸத்த

பெரியசுழ்வார்திருமொழி, று-ப, உ-தி, எ-பா, கொங்கை. கஉஎஎ

யுண்டானதொரு பாழியிலே ப்ரவேஸித்துக் கால்வாங்கமாட்டா தே தடுமாருகிற வெண்ணை.

(வங்கமித்யாதி) மரக்கலகங்களை யுடைத்தான கடல்போ லே ஸ்ரமஹாமாய் அழகிதான வடிவழகாலே என்னை யடிமை

அங்கு, ஓர் என்றது - அத்விதீயம். இவன் தப்பிலும் தப்பொ ண்ணுத்படி தன்வசத்திலே இழுத்துக்கொள்ளுகை. அதவா, கொங் கை-முலை; சிறு அரை - சிறுநீரை; பொதும்பு-அக்ராம்யமான அக் தஸ்த்தாநத்தைச் சொல்லுகிறார். "என்னும்" என்று. "முலையிருக் கும்படியே! இடையிருக்கும்படியே!" என்று முத்துற இவற்றை யிறே கொண்டாடுவது. பொதும்பு - விஷயப்ராவண்யஸ்த்தா நம். (அங்கோர்முழை) பின்னை அநொருமுழஞ்சிறே. "முழை" என்று - நாகம். விஷயப்ராவண்யத்தால் பளிப்பது நாகயிறே. (அ முந்திக்கிடந்துழல்வேளை) பின்னை, கர்ப்பவாஸத்தோடு யமகர்த்த மத்தோடு ஸஞ்சரியாநிற்கு மத்தனையிறே.

(வங்கமித்யாதி) * தெரிவைமாருருவமேமருவி* அவரவர் பனை முலையைத் துணை யென்றிருந்த விவரை யெடுத்தது வடிவழகாலே யிறே. (அம்மான்) அதுக்கடி உடையவனாகையிறே. வங்கத்தை

நத்திலே) என்றது - ஹரிணீகுரமாத்ரமான ஸ்த்தாநத்திலே யென்றபடி, ஓரென்றதுக்குத் தாந்பர்யமருளுகிறார் (அங்கோரென்றதித்யாதிவரக்யத்தவயத் தாலே). ஆகவித்தால் மிகவும் விஷயப்ரவணனாவென்னை யென்றதாய்த்து; (அக்ராம்யமான) என்றது-ஹரிணீகுரமாத்ரமானவவயவத்தைக்குழிக்கு வரசக மான ஸுத்தத்தாலே மறைத்தென்றபடி, பொதும்பென்றதுக்கு அலயுவவி பேரலுமர்த்தமாகில் "என்னும்" என்ற பதத்துக்கு அந்வயமெங்கே என்னும் ஜிஜ்ஞாஸையிலே உழல் வேளை யென்றத்தோடு அந்வயமென்று திருவுணம் பற்றி என்னுமென்றதுக்குத்தாந்பர்யமருளுகிறார் (என்னுமித்யாதி). அந்த ஸ்த்தாநத்தைச் சொல்லுகிறாரென்றவிடத்தில் ஸ்த்தாநத்தானதென்னுமா காங்கையிலே பதாருடமாகவத்தைச் சொல்லுகிறார் (விஷயேத்யாதி).

முழையென்று-தவாரமாய் நாகத்தவாரத்தைச் சொல்லுகிற தென்றுவில கூறித்து அதினுடைய வத்விதீயத்தவத்தைக் காட்டுகிறார் (பின்னையித்யாதி). அநென்றது - நாகத்தவாரமென்றபடி. முழஞ்சு - புருத்தால் புறப்படவொண் ணைநஸ்த்தலம். பொதும்பினில் வழக்கிவிழ்கைக்கு அங்கோர் முகையினில் புருகையிலே ஹேதுத்தவத்தைக் காட்டுகிறார் (விஷயேத்யாதி)- அமுத்திக் கிடக்கையும் உழலுகையும் ஏகதா சேராமையாலே தாந்பர்யமருளுகிறார் (பின் னையித்யாதி).

எம்மான்பதத்துக்குப் ருந்ப்ரதி வசநமேந பர்வமருளுகிறார் (அதுக்கித்

கஉஎஅ பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௫-ப, உ-தி, எ-பா, கொங்கை.

கொண்ட வென்ஸலாமி. (வல்வினையித்யாதி). விஷயப்ராவண்
யத்துக் கடியான பாபங்களைப்போக்கி. (பங்கமித்யாதி). என்
ளைப்பரிபவப்படாதபடி பண்ணினான். (பண்டன்றித்யாதி). முன்
புரோலன்று; இதுகாவலுடைத் தென்கிரார். (எ)

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (ஏதமித்யாதி) ஆசார்யனாய் நின்று
அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகனானு னென்கிரார்.

யுடைத்தான கடலின்நிறம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடைய
ஸர்வேஸ்வரன். (க) “வங்கமாமுந்நீர்” என்னக்கடவதிதே. (வல்
வினையினமாற்றி) இதுக்கடியான கர்மங்களைப்போக்கி. (பங்
கப்படாவண்ணஞ்செய்தான்) என்னை எளிவரவுபடாதபடி பண்ணி
னான். (பங்கம்) பரிபவம். கடலுக்கு வங்கம்பேரலே இவன் வடி
வழகை அதுபவிப்பவர்க்கு திவ்யாயுதங்களிலே நின்று அதுபவிக்க
கைக்கு ஒரு த்ருஷ்டாரந்தம். அத்வா, (கொங்கைமித்யாதி) இது
தன்னை கர்ப்பவாஸமென்றுஞ்சொல்லுவர்கள். “அங்கோர் முழை”
என்று கர்ப்பவாஸம். (எ)

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (ஏதம்) கீழிற்பாட்டிலே - * மாத
ரார் சுயக்கணென்னும் வலையில்பட்ட விவரைமீட்டதுவடிவழகென்
றார்; இப்பாட்டில் - * ஐயப்பாடறுத்ததும் அழகென்கிரார், அன்

யாதி. அடியென்றவகந்தரம் “என்னென்னில்” என்று சேஷம். (திருமேனி
யை என்றது - திருமேனிநிறத்தை யென்றபடி. (இதுக்கு) என்றது - உழலு
கைச்சென்றபடி. விம்மலாகலோகங்கையத்தாலே னங்கத்தை யீட்டுவிக்கேவித்
ததுக்குக்கருத்தருகிரார் (கடலுக்கித்யாதி). (போலே) யென்றவகந்தரம்
“திவ்யாயுதங்கள்” என்று சேஷம். கொங்கையாகிற சிறுவரைகையுடைத்
தானல்நீர்கென்றும், பொதும்பினிவ்-குழியினில், புமாரிடத்தில் கீழ்த்து
வழக்கி அங்கோர்முழையினில் புகிட்டுண்டு கர்ப்பவாஸமாய் அமுத்தியித்யா
திதிலே க்லேபித்தக்கொண்டு கர்ப்பத்தில் சலிக்கையைச் சொல்லுகிறதாய்
என்பவர்க்கேவல்கர்ப்பவாஸத்தைச் சொல்லுகிறதென்று மூன்றும்யோஜனை
வருகிரார் (அதவேத்யாதி). ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (ஏதமித்யாதி) (ஐயப்பாடறுத்ததும்) என்றது
ஸம்ஸ்யாச்சேதகம்பண்ணினது மென்றபடி. இதுபிரமருகுவாகி யென்றத்
தைப்பற்ற. (அழகு) என்றது பீதகவாடையென்றத்தைப்பற்ற.

கஉ அபெரியாழ்வார் திருமொழி, ௫-ப, ௨-தி, ௮-பா, ஏதங்களாயின

உபகாரர்." (பிரமகுருவாகிவந்து) ப்ரஹ்மோபதேஷ்டாவாண, வாசார்யனாய் வந்து. ஆசார்யனான விக்ரஹத்தைப் பரிக்கரமித் துக்கொண்டு வந்தாய்த்துத் திருத்துவது.

(போதித்யாதி). ஹ்ருதயகமலமாகிற புஷ்பத்திலேயென்னு தல், ஹ்ருதயகமலத்திலே ஜ்ஞாநத்துக் கிருப்பிடமான வஸிய ரெஞ்சென்னுதல். வன்மை - பகவத்வைமுக்க்யத்தாலே வந்த

கையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். (பிரமகுருவாகிவந்து) ப்ரஹ்மத்தை யுபதீதசிக்கிறவன். (க) "உதூரிகவ்ய ஹ்ருவிக்ராம-பீரீயாந்வய ஹ்ருஃ - உத்பாதகப்ரஹ்ம பித்ரோர்கீயாந்ப்ரஹ்மதஃ" என்னக்கட வதிநே. ப்ரஹ்மசப்தம்-ஜ்ஞாநவாசி. ஈஸ்வரத்வப் பிடார்கொண்டு திருத்தவொண்ணாமல் ஆசார்யனாயிநே திருத்துவது.

(போதில் கமலவன்னெஞ்சம்புகுத்தும்). போது - அறிய. இல்- இருப்பிடம். "கமலம்" என்று - ஹ்ருதயகமலம். வன்மை - அந் தர்யாமியையும் அறியவொட்டாதவனிமை. ஜ்ஞாநப்ரஸாத்வா ரமான ரெஞ்சை யிருப்பிடமாகவுடைய கமலம். (புகுத்தும்) இப் படிக்கொத்த ரெஞ்சுக்குள்ளே புகுத்து திருத்தினபடி. (பீதகவா டைப்பிராணர் பிரமகுருவாகிவந்துபோதில் கமலவன்னெஞ்சம் புகு ந்து - ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கவிடுவித்து) "ஏதங்கள்" என்

தேசிக்கிறவென்று ஈஸ்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, இப்படி விசேஷித்ததுக் குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மத்தையித்யாதி). ஸ்ரேஷ்ட்டதை தோற்றவேணுமென்று கருத்து. (க) "உதூரிகவ்ய ஹ்ருவிக்ராம-பீரீ யாந்வய ஹ்ருஃ-விக்ராம-உத்பாதகப்ரஹ்ம பித்ரோர்கீயாந்ப்ரஹ்மதஃ பிதா" என்றுப்ரமாணஸேஷம். (ஜ்ஞாநவாசி) என்றது - ஜ்ஞாயதே அநேகே திவ்யுத்பத்த்யா மாத்ரவாசியென்றபடி. "பிராணர் வந்து புகுந்து" என் னவமைத்திருக்க "குருவாகி" என்றதுக்கு பஸ்வமருளுகிறார் (ஈஸ்வரத்வேத் (யாதி)பிடார்). அஹங்காரம். (உ) "மாற்பால் மனம்சுழிப்ப மக்கையர்தோள் ளைவிட்டு" என்னுமபோலே என்னெஞ்சம் "புகுந்தபின்பு" இறங்கவிடுவித் து என்றதோன்றவேண்டியவ்யக்கிறார் (பீதகேத்யாதி). (ஏதங்களைச் சந்தது) என்பதற்கு - ஏதங்களானவை யெல்லாமிறங்க விடுவித்தென்னு மளவும்

(க)

(உ) க.-திருந.-கச.

245
1281

பெரியாழ்வார்திருமொழி, (ப-ப, உ-தி, அ-பா, ஏதங்களாயின, ௧௨ அக

மகாரத்தில் - தேவமாத்மாபிமாநத்தைக்கழித்து, சதார்த்தியாலே - ஸவஸ்வாதந்தர்யத்தைக் கழித்து, உகாரத்தாலே - அர்யஸேஷத்வத்தைக்கழித்து, நமஸ்ஸாலே - ஸ்வயதநத்தைக் கழித்து, நாராயணபதத்தாலே - ஸ்வப்ரயோஜநத்தைக் கழித்துஇப்படி ஈசுவரனுக்குப் பிரிவின்றிக்கேபிருக்க, "பிரிந்தான்" என்கைக்கடி அந்த ஜ்ஞாநமில்லாமையிறே. ஜ்ஞாநமில்லாதபோது (௧) "சுவஸ்ஸவ - அஸந்நேவ" என்றும், ஜ்ஞாநமுண்டானவாதே (௧) "வஸந்நேவ - நம - ஸந்நமேநம்" என்னவுங்கடவதிறே. ஈஸ்வரனுய்ச் செய்யும் தன்று, ஆசார்யனுய்வந்து செய்யவேணும். இவனுக்குத் திருத்தலாவது - இவன் பண்ணும் க்ருத்யங்கள் ஓரொன்றே ஸத்தையை நஸிப்பிக்கப்போந்திருக்க அதைப்பொறுத்து ஸத்தையை நோக்கிப்போருகையாலேயிறே இன்று இவனுக்கு உபதேசிக்கலாகிறது. (௨) "ஓத்தார் மிக்காரை யிலையாயமாயா" என்று படாததெல்லாம் பட்டாலும் * அறியாதன வறிவித்திறே திருத்துவது. ஸர்பேக்ஷணல்லாதவன் நாலுவகைப்பட்ட ஜந்மத்திலே வந்தவரித்து ஸத்தையைநோக்கி, உபதேசத்துக்கு யோக்யமான கரணப்ரதாநத்தையும் பண்ணி, அதுக்குயோக்யமான ஸரீரத்தையும் உண்டாக்கி, மாதா பிதாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றும் ஆசார்யனுய் நின்றும் உபதேசித்த உபகாரத்தை நினைத்து 'பீதகவாடைப் பிரானார்' என்கிறார்.

கோக்கு. (மகாரத்திலே) இத்யாதியைமகாரத்தாலே யித்யாதியாகப்பண்ணிக் கொள்வது. ஹ்ருதயத்திலே எப்போதுமுண்டாயிருக்க, புகுவதென்பானென்னென்ன வகுளுகிறார். (ஈஸ்வரனுத்தியாதி). "ஈஸ்வரத்வப் பிடாரிகொண்டு" என்றவாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (ஈஸ்வரனயித்யாதி). ஆசார்யனுய்வந்து செய்யவேணுமென்றத்தை உபபாதிக்கிறார் (இவனுத்தியாதி). (ஈஸ்வரத்தலாவது) என்றவநந்தரம் "நாங்கனே" என்று சேஷம். ஆசார்யனுய்ச் செய்யவேணுமென்றதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ஓத்தாரையித்யாதி). "ஓத்தர்யமிக் காள்" என்கிறபாட்டில் பதங்களை அடைவேகடாக்ஷித்து "பிரானார்" என்றதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (ஸார்பேக்ஷனயித்யாதி).

(௧) தை-ஆ-ஈ-ச. (௨) தி-வாய்-உ-ந-உ.

கஉஅஉ பெரியாழ்வார்திருமொழி, (உ-ப, உ-தி, அ-பா, ஏதக்களாயின

வன்மை. தாமே ஆபிமுக்கயத்தை விளைத்துக் கொடுவந்துபு
குந்து. (என்னியாதி). என் தலையாகிற நீரோரமேட்டிலே தம்
திருவடிகளாகிற காலேறிப்பாயும்படி திருவடிநிலைகளை வைத்தார்.
(க)“கடாவுடநு: -கதாபுரு:” இய்யாதி. (பண்டிய்யாதி) முன்புபோ
வன்றிக்கே இப்போது ஆசார்யாபிமாநத்தாலே ரகைஷயையுடை
த்து, நீங்கள் போங்கோளென்கிரார். (அ)

அவ;—(உறகலிய்யாதி). கீழ்தமக்கு அவன் காவலானபடி
சொன்னார், தாம் அவனுக்குக்காவலானபடி சொல்லுகிரார் இதில்.

(என்சென்னித்திடரிஸ்) என் உத்தமாங்கத்திலே. திருவடிகளா
கிறஇரண்டுகாலும் ஏறிப்பாயாதமேட்டிலே. (உ)“நீள்கழல்சென்னி
பொருமே” என்று பூசல்பொருதிறே *பாதநிலச்சினை வைத்தது.
தோளுக்குத் திருவாழிபோலே தலைக்குத்திருவடிநிலை. (க)“கடா
வுடநுஸுஜரயாஜு-கதாபுருஸ்ஸங்கரதாங்க”இய்யாதி.(பண்டன்று)
இத்திரியங்களுக்குப் பெரதுவான பழையகாலம்போலன்று. திரு
வாழிக்கல் நாட்டித்திருவிடையாட்டமாய்த்தது. (ங)“ஒருகாலிற்சன்
கொருகாலிற் சக்கரமுள்ளடி பொறித்து” என்னக்கடவதிறே.
காவலும் படைத்து. (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ்-ஈஸ்வரன் தமக்குக் காவலான
படி சொன்னார். இப்பாட்டில் தாம் அவனுக்குக்காவலானபடி யரு
ளிச் செய்கிரார்.

(காலும்) என்றது - ஜலம் பாய்கிற காலுமென்றபடி. திடர்பத தாத்தப்ர
யம் (ஏறிப்பாயாதவிய்யாதி) பொருமேயென்றதினர்த்தம் (பூசல்பொருது)
என்றது; சண்டையிட்டென்றபடி. இலச்சினை யென்றதுக்குத் தாத்தப்ரயம்
(தோளுக்கிய்யாதி). தோளுக்கென்றது - ஸிஷ்யனுடைய தோளுக்கென்ற
படி. எடுத்தஸம்வாதத்துக்கு “அலங்கரிஷ்யதி” என்றதிலிலேயும் நோக்கு.
கீழ்ப்பாட்டின் ப்ரமேயத்தைப்பற்றி (இத்திரியங்களுக்கிய்யாதி). (அ)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு (உறகலிய்யாதி) கீழென்றது எட்டுப்பாட்டிலு
மென்றபடி. காவலானபடி யருளிச்செய்யையாவது - பரிவராலே காவலாக
மற்றைப்பேரை நியமிக்கையால், தாம் காவலானவர்க்கெல்லாம் தலைவரானபடி
யை காட்டுகிரென்றபடி.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ஐ ப, உ-தி, கூ-பா, உறகலுறகல். ௧௨௮௩

மூ.—உறகலுறகலுறக லொண் சுடராழியேசங்கே
அறவெறிநாந்தகவாளே யழகியசார்ங்கமேதண்டே
இறவுபடாமலிருந்த வெண்மருலோகபாலீர்கரள்
பறவையரையாவுறகல் பள்ளியறை குறிக்கொண்மின். (க)

ஸ்வா;—(உறகலித்யாதி). உறங்காதே கொள்ளுங்கோளென்று பலகாலும் சொல்லுகிறாரிறே, அநவதாநம் வராரமைக்காக ஆரைத்தான் இப்படி உணர்த்துகிறதென்னில், அநிமிஷரான நித்யஸூரிகளையாய்த்து, அவர்களுையும் உறங்காதேகொள்ளுங்கோளென்று நிபயிக்கும்படி பண்ணிற்று இவருடைய பரிவின்பிசுதி. (ஒண்குடரித்யாதி) அழகியப்ரபை(வெவ)யையுடையதிரு

வ்யா;—(உறகலுறகலுறகல்) அவர்கள் புத்திபண்ணி நோக்குகைக்காகப் பலகாலுமருளிச்செய்கிறார். ஆரைத்தான் உறங்காதிருக்கச்சொல்லுகிறதென்னில், அநிமிஷரையாய்த்து, ப்ரயோஜநார்தரபரான மஹாராஜருமகப்படப்பரியும் விஷயத்துக்கு நித்யர்பரியக் கேட்கவேண்டாவிதே. அவர்களையு மகப்பட, “உறங்காதே கொள்ளுக்கோள்” என்னும்படியிறே இவர்பரிவு. இவர்களுக்கு உறக்கமாவது-குணவித்த(ஃ)ராய் நஞ்சுண்டாரைப்போலே தந்தாமையறியாதிருத்தல்; அதுபவத்திலே யிழிந்து கைங்கர்யபராயிருத்தல். (ஒண்குடராழிபேசங்கே) அழகிதான நிறத்தையும் ஒளியையும் அதுபவத்துக் குறுப்பாக்காதே, ரகைக்கு உறு

இப்பாட்டில் * அஸ்த்தாநஸநேஹரகூரவ்ய ஸகிகளான ஸீபஞ்சாயுதங்களையும் பெரியதிருவாயையு முட்பட உறகலென்றருளிச் செய்கையாலே தோற்றின ஆழ்வாருடைய பரிவின்பிசுதியைக் கடைக்கித்து வ்யாக்யாதாஈபெடுகிறார் (ஆரைத்தானித்யரதி வாக்க்யசதுஷ்டயத்தாலே). அநிமிஷராய்ப்பரியுமவர்களுக்கு உறங்கப்ரஸத்தி தாணுண்டோவென்ன வருளுகிறார் (இவர்களுக்கித்யாதி). “ஒண்குடர்” என்றத்தை ஆழிக்கும்சங்குக்கும் விசேஷணமாக்கி அதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (அழகிதானவித்யாதி).

சுடர்பதம்ஆழிக்கு விசேஷணமானபோது சிவந்தநிறத்தைச்சொல்லுகிறதாயும், சங்குக்கு விசேஷணமானபோது ஒளியென்று ப்ரஸாதமாய் ஸ்வேதரூபத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும், “ஒண்” என்றத்தை இரண்டிலும் விசேஷணமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி (அழகிதானநிறத்தையும் ஒளியையும்) என்றது. அதுபவத்துக்கு உறுப்பாக்குகை-ஆபரணகோடியிலே யாகை, ரகைக்கு

கடஅச பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௫-ப, உ-தி, கூ-பா, உறகலுறகம்

வாழி. வேறொரு விசேஷணமிட்டுச்சொல்லவொண்ணாத வழகையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். ஸத்ருஸ்ரீரங்கனாரும்படியாக வெறுயப்படுவதாய் நாந்தகமென்னும் திருநாமத்தையுடைய வாளாகிற வாயுதம். அழகையுடைய ஸ்ரீ ஸாரங்கம், அப்படிப்பட்ட (மெடெ)கதை.

ஆக ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும் காவலாகவடைத்து அதுக்குமேலே திக்பாலகர்களைக் காவலாகவடைக்கிறார், லோகங்களுக்கு அழிவுவாராதபடி ஸர்வேஸ்வரானுலே திக்பாலகத்திலே நியோகிக்கப்பட்டுபாலகத்தையே நிருபகமாகவுடைய இந்நிராதிகளெட்டுப்பேரையும் சொல்லுகிறது. இவர்களும் போராதென்று பெரிய திருவடியைத் தணிக்காவலாகவடைக்கிறார். பறவைக்கரசே ! நீ

ப்பாக்கப் பாருங்கோள். (அறவெறிநாந்தகவாளே) ஸத்ருக்கள் ஸ்ரீரமமும்படியாக எறிகிற; நாந்தகம் - நந்தகமென்கிற திருநாமம் அவன்வாளுக்கு. (அழகிய சாரங்கமே) அழகாவது - ஈச்வரன் ஒருகால் நோக்கினால், பின்பு (க) "சாரங்கமுதைத்தசரமழை" என்னும்படி ஸரவரஷமாகச் சொரியும். (தண்டே) விரோதிவர் க்கத்திலே பெய்ப்போதும் ஒங்கினபடியே யிருக்கும்.

நித்யவிபூதியிலுள்ளாரைக் காவலடைத்து, ஸீலாவிபூதியிலுள்ளாரைக் காவலடைக்கிறார்மேல் (இறவுபடாமலிருந்த வெண்மருலோக பாலீர்கள்) இறவுபடாமல் - தப்பாமல், ஈச்வரன் வைக்கவிருந்த எட்டுதிக்குக்குங் காவலான லோகபாலகர்கள் - பாலநஸாமரீத்த்யத்தை நிருபகமாகவுடைய நீங்கள், உங்கள் பெருமைக்கீடாகக் காக்கவேணும். (பறவையரையா) இவர்களெல்லாம் தாம்தாம் நின்றநின்றவிடங்கள் குலையாதே நின்றிறே காப்பது. ஓரிடத்தில் நில்லாதே எங்கும் வ்யாபரித்து நோக்கும் பெரியதிருவடியை, "உறங்காதே கொள்" என்கிறார். *நீண்டவசரருயி

உறப்பாக்குகை-ஆயுதகோடியிலேயாகை. (ஒக்கினால்) நோக்கினால். ப்ரேமித்தா வென்றபடி. வாக்யாவதாரிகை யருளிச்செய்ததுக்குச்சேர்க்கீழ்ப்பாதிக்கத்தைக் காட்டியஸ்ப்தார்த்தம் காட்டுகைக்குமுடி ப்ரதிக க்ரஹணம் இறவுபடாமலென்று நாற்ப்யமருளுகிறார் (பாலநேத்யாதி). பெரியதிருடிவாஹநமாயிருக்க காவலாகவைக்கக் கூடுமேர்வென்னவருளுகிறார் (நீண்டவிய்யாதி). (க)

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ஞ-ப, உ-தி, கூ-பா, அரவத்த, 52 அ. 10

மூ.—அரவத்தமனியினோடு மழகியபாற்கடலோடும்
 அரவிந்தப்பாவையுந்தானு மகம்படிவந்துபுகுந்து
 பரவைத்திரைபல மோதப் பள்ளிகொள்கின்ற பிராணைப்
 பரவுகின்றாண்விட்டுசித்தன்பட்டினங்கா வற்பொருட்டே (ய)

உறங்காதேகொள், திருப்பள்ளியறையைக் குறிக்கொண்டு நோக்கி
 க்கொள். பள்ளியறையென்கிறது - தம் திருமேனியை. (க)

அவ;— பத்தாம்பாட்டு (அரவத்தித்யாதி). தம்முடைய திரு
 மேனி திருப்பள்ளி யறையானபடி சொல்லுகிறார்.

ஸ்வா;—(அரவத்தித்யாதி). திருவனந்தாழ்வானுகிறபடுக்கையோ
 டும் திருப்பாற் கடலோடும் வர்வேஸ்வரன் பள்ளிகொண்டருளு
 கையால் வந்தவழகென் கை. (அரவிந்தித்யாதி). தாமரைப் பூவை
 பிறப்பிடமாகவுடையளாகையாலே நிரதிராயபோக்யையாய் நிருபா
 திசுஸ்தீர்வத்தையுடைய பெரிய பிராட்டியாரும் அவளுக்குத்தகு
 தியானதானும். (அகம்படியித்யாதி). * அடியார் குழாங்களோடே வ
 ன்தாய்த்துப்புகுந்தது.

இப்படிப் புகுந்து கடலில் அலைகட்கும்படி பள்ளி
 கொள்ளுகிற வுபகாசனை, உபகாரசம்நுதியாலே அக்ரமமாக

ரெல்லசந் தகர்த்துண்டுமீதும் புள்ளிறே. 'பள்ளியறைகுறிக்கொ
 ள்மின்) தம்முடைய திருமேனியைக் குறிக்கொண்டு நோக்குங்
 கோளென்கிறார். (க)

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனி திருப்பள்ளி
 யறையானபடி சொல்லுகிறார் - இப்பாட்டில்.

வ்யா;—(அரவத்தமனியினோடும்) திருவனந்தாழ்வானுகிற படு
 க்கையோடும், திருப்பாற்கடலோடும், நிரதிராயபோக்யதையை
 டையளாய் நிருபாதிசுஸ்தீர்வத்தையு முடையளான பிராட்டி
 யோடும். (தானும்) உபயவிபூதி விஸிஷ்டனான தானும். (அகம்
 படிவந்துபுகுந்து) * அடியார்கள் குழாங்களோடே வந்துபுகுந்து.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (அரவத்தித்யாதி) அத்து-சாரியையாய், அமளி-
 படுக்கையாய், இன் - சாரியையாய் அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திருவனந்தாழ்
 வாளுடும்) என்று. அரவிந்தத்தில் பிறந்தபாவை யென்று ஸப்தார்த்தமாய்,
 அதின்போக்யதையெல்லாம் ஒருருவுகொண்டாப்போலே யிருக்கையாலே
 அருளுகிறார் (நிரதிராயேத்யாதி). பாவைபத தாத்பர்யம் (நிருபாதிசுஸ்தீர்
 வமித்யாதி). அகம்படியென்றதினர்த்தம் (அடியார்கள்) என்றது. (கேட்

1286

கஉஅசு பெரியாழ்வார்திருமொழி, ரு-ப, உ-தி, க0-பா, ஆரவத்த.

வேத்த' அதுதானே ப்ரபந்தமாய் த்தலைக்கட்டினவித்தனை. (பட்டினமித்யாதி). இவர் பரிவாலேமங்களாசாஸநம்பண்ண அந்தவாசகமே ப்ரபந்தமாய்த்தலைக்கட்டினவித்தனை; திருப்பல்லாண்டில் துடங்கின மங்களாஸாஸநத்தை இங்கே நிகமிக்கிறார். (க0)

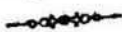
பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

(பாவையித்யாதி) தான், இவர் திருவுள்ளத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடிக்கு ஸ்மாரகமாக, அலைகேட்கும்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறஉபகாரத்துக்குத் தோற்று, (பரவுகின்றான் விட்டுசித்தன்) தம் ஸத்தைக்காகப் போற்றுமையென்றிக்கே, காவலுக்குமுப்பாகப் போற்றுகிறார். (பட்டினங்காவல்பொருட்டே) ரக்ஷையின்பொருட்டு.

ஆக இத்திருமொழியில் - திருப்பல்லாண்டிலர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார். "சேவடி செவ்வித்திருக்காப்பு" என்றவர்த்தம், * உறகலுறகலிலே நிகமித்தார், "அடியோமோடும் நின்றேனோடும்" என்றிறபாட்டினர்த்தத்தை * ஆரவத்தமனியிலே நிகமித்தார். (க0)

பேரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி ஐந்தாம் பத்து
இரண்டாந் திருமொழி முற்றிற்று.

கும்படி) ஆழ்வாருக்குக் கேட்கும்படி.

காப்பென்று ரக்ஷையாகையாலே, அந்தரக்ஷை உபவியூதியிலுள்ளாரையும் காவலாக்குகையாலே, இங்கே நிகமித்தாரென்றும், அரவீர்த்தப்பாவையென்கையாலே சங்கையு மென்றவர்த்தமும், அகம்படியென்கையாலே சுடராழிமுதலானாரும், தானுமென்கையாலே நின்றேனோடுமென்றவர்த்தமும், விஷ்ணுசித்தனென்கையாலே அடியோமோடுமென்றவம்ஸமும் தோற்றி, "பட்டினங்காவல் பொருட்டுப்பரவுகின்றான்" என்கையாலே பல்லாண்டு டாடுகையம் தோற்றுமையால் இரண்டாம்பாட்டை நிகமித்தாரென்று மருளுகிறார் (திருக்காப்பித்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே). (க0)

பெரியாழ்வார்திருமொழி-பக-திதுக்கச்சுழலைப் ப்ரவேசம். ௧2௮௭

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி அஞ்சாம்பத்து
மூன்றந்திருமொழி துக்கச்சுழலை ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழில் திருமொழியில் *திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலும் *சூழ்விசும்பணி முகிலிலும் சொன்னவர்த்தங்கள் சொல்லிற்று; *முனியே நான்முகனில் ஒன்பது பாட்டாலும் சொன்னவர்த்தத்தை இதிலே சொல்லுகிறது. பத்தாம்பாட்டிலுர்த்தம் மேலில்திருமொழியிலே சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே கீழ்த்திருமொழியிலே

மூன்றும் திருமொழி துக்கச்சுழலை ப்ரவேசம்.

அவ;—கீழ்ந் திருமொழியிலே - * திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலும் * சூழ்விசும்பணிமுகிலிலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியிலே * முனியே நான்முகனில் ஒன்பது

சூரிமதேராமாதுஜாயநமசி,

அரு;—துக்கச்சுழலைப் ப்ரவேசம். "அரவத்தமளியினோடு அழகியபாற்கடலோடும் அரவிந்தப்பாவையுந்தானுமகம்படிவந்துபுகுந்து" என்கையரே "லதிருமாலிருஞ்சோலைமலை"யென்னெனென்ன; "திருமால்வந்து என்மெஞ்சுகிறையாய்புகுந்தான்" என்னுமர்த்தத்தை ஸூசிப்பிக் கிறதென்றும், * உறகவித்யாதியிலே *அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருத் தமையைக்காட்டுகிறதென்றும் ப்ரபங்க ஐக்கடஸ்த் தர்க்கும் இவ்வாழ் வாருக்கு முன்னவைக கண்ட்யம் தோன்றவேண்டி, அத்தையருளுகிறார் (கீழ்த்திருமொழியிலேயித்யாதி).

(ஒன்பதாம்பாட்டில்) என்றத-முனியே நான்முகனில் ஒன்பதாம்பாட்டளவுமென்றபடி. "திருவாணநின்னாணை கண்டாய்" என்னுமர்த்தம் "ஒளித்திடில் நின்றிருவாணை கண்டாய்" என்றத்தாலே தோன்றுகையாலே ஒன்பதாம்பாட்டளவு மென்னத்தட்டில்லை.

(௧) "அதனில் பெரியவென்னவாவறச் சூழ்த்தாய்" என்றுநம் மாழ்வார்தம்முடைய வபிநிவேராதையெல்லாம் ஸாத்திக்கும்படி அதுபவிப்பித்தாயென்று அதுஸந்தித்தாப்போலே பெரியாழ்வாரும் தம்மிடத்தில் அபிநிவேராதாலே தமொழுகிற வீஸ்வரணக்குறித்து "வடதடமும் வைகுந்தமும் மதின்துவராபதியும் இடவகைகளிகழ்த்திட்டென் பாலிடவகைகொண்டீன?" என்று அத்தையருளிச்செய்து ஆஸ்வஸிப்பித்து அவாவையறப்பண்ணுகையால் சென்னியோங்கில் பத்தாம்பாட்டு முனியேநான்முகனில் பத்தாம்பாட்

(௧) தி-வாய்-௧0-௧0-௧0

மு.—

தக்கச்சுழலையைச் சூழ்ந்துகிடந்த வலையை யறப்பறித்துப் [டே
புக்கினிற் புக்குன்னைக் கண்டுகொண்டே னினிப்போகவிடுவதுண்
மங்களறுவரைக் கல்விடைமோத விழந்தவள்தன் வயிற்றில்
சிக்கெனவந்து பிறந்துகின்றாய் திருமாலிருஞ்சேலே பெந்தாய். (சு)

அறிஷ்டநிவ்ருத்தியைச் சொல்லி இத்திருமொழியிலே இஷ்ட
பாபத்திக்குக் திருவாணையிட்டுத் தடுக்கிற ரென்றுயாம்,

அவ;—முதற்பாட்டு. (துக்கமித்யாதி) அறிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்
வகமாக உன்னைக்காணப்பெற்ற நான் இனிப் போகவிடுவேனே
வென்கிறார்.

ஸ்வா;—(துக்கமித்யாதி). சுழலாயுபோலே வளையவருகி
றதுக்கத்தை விளைப்பதாயிருக்கை. கார்ப்பாஸம்போலே இவ

பாட்டிற் சொல்லுகிறவர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது; * சென்னி
யோங்கில் - பத்தாம்பாட்டிலுர்த்தத்தைச் சொல்லும். “பரவுகின்
றன்னிட்டுதித்தன்” என்று-ஸத்தைக்கும் போக(வொஊ)த் தாக்கு
மன்றிக்கேரகைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுகைபலமென்றார்; “அர
வத்தமளி:சீஇனம்” என்று நாம் உம்முடைய உடம்பிலே புரு
ந்து அதுபவித்தோமாகில் இனிப்போகவமையாதோவென்ன; இனி
ப்போகவொட்டோமென்கிறார். சீழில் திருமொழியிலேவெய்க்குடத்
தையப்பற்றி என்று தொடங்கி, நோய்காளென்று அறிஷ்டநிவ்ருத்
தியைச்சொல்லிஇதில் இஷ்டப்பாப்தியைப்பண்ணித் தரவேணு
மென்று திருவாணையிட்டுத்தடுக்கிறாரென்றுயாம்.

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (துக்கச்சுழலையை) வ்யாதிகளுக்கெஸ்
லாம் கொள்கலமான சரீரம். வ்யாதிகள்கிடப்பது ஸரீரத்தைப்

முலர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்றருளுகிறார் (சென்னியோங்கி வித்யாதி).
கீழ்த்திருமொழியில் “* உறகலுறகல், அரவத்தமளி” என்கிறவாண்டு பாட்
டோடும் இதுக்குஸங்கிகாட்டுகிறார் (பரவுகின்றானித்யாதி). கீழெட்டுப்
பாட்டோடு மொருஸங்கி யருளுகிறார் (கீழில் திருமொழியிலேயித்யாதி). *
அரு;—முதற்பாட்டு. (துக்கமித்யாதி) துக்கவென்று-தடுக்காவஹமான
வ்யாதிகளாய் சுழலையென்று அவைசுழலையைக்கு ஸத்தாநமாய், அர்த்தமருளு
கிறார் (வ்யாதிகளுக்கெஸ்லாயித்யாதி) துக்கமென்றத்தை வ்யாதிபரமாக்குவானெ

பெரியாழ்வார்திருமொழி, தி-ப; ௩-௧; ௩-பா, துக்கச்சுழலை, ௧௨௮௯

னைச்சுற்றிக் கிடக்கிற துக்கங்களை யென்றுமாம். (சூழ்ந்துகிடந் தவலையை) தப்பவொண்ணாதபடி வீசின சரீரமாகிறவலையை. ஆத்மாவைச் சுற்றிக்கொண்டுகிடக்கிற அவித்யா கர்மாதிகளென்

பற்றியிறே. (௧) 'நோயெலாம் பெய்ததோராக்கை' என்னக்கடவதி ரே. சுழலாறுபோலே வளையவளைய வருகிறதுக்கத்தை. (௨) 'சூடுவூகாவ-பாவஸீஜவச-ஆஸ்தேகார்ப்பாஸபீஜவத்' (௩) 'மொ ய்த்தவல்வினை' என்கிறபடியே இவனைச் சுற்றிக்கிடக்கிற துக்கங் களை யென்னவுமாம், "தாயே - நோயே, தந்தையே - நோயே, தாரமே - நோயே, கிளையே-நோயே, மக்களே-நோயே" என்னக் கடவதிறே. (சூழ்ந்துகிடந்தவலையை) துக்கத்தைத் தப்பவொண் ணாதபடி வீசிக்கிடக்கிற சரீரத்தை, "வலை" என்கிறது தப்ப வொண்ணாமையெய்யப்பற்ற, வலையாவது - கயிறு மணியுமாயிருப் ப்தொன்று; இதுவும் நரம்புமெலும்புமாயிருப்ப்தொன்று. அதவா ஆத்மாவைச்சுற்றிக்கொண்டுகிடக்கிற அவித்யாகர்ம வாஸநாருசி களென்னவுமாம். இவற்றை "வலை" என்கிறது-ஒன்றுக்கொன்று

ன்னென்னவருகிறார் (வ்யாதிகளித்யாதி). இப்பகூத்திலேதுக்காவஹ மானவ்யாதிகள் சுழலுகைக்கு ஸ்தானமாய், அத ஏவதுக்கத்தைவ்யாபித்துக் கிடக்கிறவலை-சரீரமென்று ஸாமானாதிகரணயேந அந்வயம்கண்டிக்கொள்வது. துக்கமென்று முக்க்யமாக துக்கபரமாக்கி யோஜநாந்தர மருளுகிறார் (சுழ லாதித்யாதி). இப்பகூத்தில் துக்கத்தைச் சூழ்ந்து கிடக்கிற வலையென்ற ந்வயம். துக்கமென்று ஸரீராதுபந்திஜ நபரமாக்கி மூன்றாமர்த்தமருளுகிறார் (ஆஸ்தேயித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே). (சுற்றிக்கிடக்கிற) என்றது - பந்து க்கள் தாங்கள் இவன் பக்கல் கொள்ளுகைக்கும் தாங்களொன்று செய்கைக் கும் சூழ்ந்து கிடக்கிறவென்றபடி. இப்பகூத்தில்குழலுகிறதுக்கங்களை பந் துக்களைச் சூழ்ந்து கிடந்த புநாத்வாதிரூபேண ஸம்பந்தித்திருக்கிற வலையை யென்றந்வயம். (வீசிக்கிடக்கிற) ஸம்பந்தித்துக்கிடக்கிற. (எலும்புமாயிருப்ப தொன்று) என்றவநந்தரம் "இந்த ஸாத்ருஸ்யத்தைப்பற்றவும்" என்றுசே ஷம். துக்கச்சுழலை" என்றதுக்குதுக்கங்களுக்குச் சுழல்கிற ஸ்தானமானவாத் மா வென்று காலாமர்த்தம் விவக்ஷித்து வலை யென்றதுக்கு யோஜநாந்தர மரு ளுகிறார் (அதவேத்யாதி). வலையில் ஸுத்திரங்கள் ஒன்றுக்கொன்று பிணைத்துக் கொண்டிருக்குமா போலே அவித்யாதிகளும் காரணகாரண ரூபேண பிணைத் துக் கொண்டிருக் கையைப்பற்ற வென்கிறார் (இவற்றையித்யாதி). அறப்பறி

(௧) தி-மொ-௩-௭-௭. (௨)

(௩) திருமலை-௪.

கஉக௦ பெரியாழ்வார்திருமொழி, ஓ-ப, ௩-தி, க-பா, துக்கச்சுழலை

ஹமாம்; (அறப்பறித்து) ருசிவாஸரைகளோடே கூடப்போகும் படிபண்ணி.

(புக்கித்யாதி) புக்கவிடமெல்லாம் புக்கு உன்னைக்கண்டுகொண்டேன், பரத்வம், வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமளவாகச் சொல்லுகை. எல்லாவிடத்திலும் உன்னை ஸ்ரகஷாதர்க்கிப்பெற்றேன். (இனிப்போகவிடுவதுண்டே) கைப்

காரணமுமாய் கார்யமுமாயிருக்கையாலே. (அறிப்பறித்து) ருசிவாஸனைகளோடே கூடப்போம்படிபண்ணி.

(புக்கினில் புக்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன்). புக்கவிடமெல்லாம் புக்கு உன்னைக் கண்டுகொண்டேன், அந்தர்யாமித்வம் பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அர்ச்சாவதாரமளவாக. "அறப்பறித்து" என்று அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும், "கண்டுகொண்டேன்" என்று இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணித்தந்தோமாகில், இனிப்போய் வரவமையாதோவென்ன; (இனிப்போகவிடுவதுண்டே) "அறப்பறித்து" என்றும் "கண்டுகொண்டேன்" என்றும் தாம் செய்தாராகக்கடிபிதா தேடின அர்த்தத்தை "தன்னது" என்னும் புத்ரணைப்போலே; இனிப்போய் வரவமையாதோவென்ன; (இனிப்போக விடுவதுண்டே) விரோதியிலே சிறிதுகிடத்தல், காட்சியிலே சிறிதுகிடத்தல், இவையிரண்டுக்கும் மூலமான ஸுக்ருதம் என்கையிலே கிடத்தல் செய்யலென்றோ நான்போகவிடுவது. உன்னாலே பெற்றநான் என்

த்து உன்னைக்கண்டு கொண்டேனென்று ஆழ்வார் ஸ்வரத்த்ருகமாக இஷ்டாதிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரங்களைப் பண்ணிக் கொண்டதாக மூலமிருக்க ஈஸ்வரன் இவையிரண்டையும் தான் பண்ணினதாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்றும் ஸ்ரங்கையிலே பூர்வாவதாரியையை விவரித்தக்கொண்டு மீளவும் அவதாரியையிடுகிறார் (அறப்பறித்தென்றும் த்யாதி). (புத்ரணைப்போலே) என்றவந் தாம் "அன்றோ நீர் சொல்லுகிறது" என்று சேஷம். (உண்டேயென்ற ஸ்வரத்துக்கு இல்லையென்று விவகசித்த அறப்பறித்தென்றத்தையும்; "புக்கினில்புக்கு" என்றத்தையும் கடாசித்த பாமருளுகிறார் (விரோதித்யாதி); இவையென்றது-புக்கிஸ்த்தமான அநிஷ்டநிவ்ருத்திஷ்டப்ராப்தி யென்றபடி. விரோதியான வஜ்ஞாநமிருந்தாலும், ப்ராப்யான வன்னு

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ஐ-ப, ௩ தி, ௧-பா, துக்கச்சுழலை. ௧௨௧௧

பட்ட வுன்னை நான் போகஸம்வதிப்பேனோ? போகிலும் கூட
ப்போயித்தனை. உன்னாலே பெற்றநான் உன்னைப்போகவிடுவேனோ
“நான் உன்னைப் போகவிடுவேனா யிருந்தேனோ” என்று அவனை
க்கேட்கிறாராகவுமாம்.

“(மக்களறுவரி, த்யாதி) தேவகியாரிழவு தீர்த்தாப்போலே
என்னிழவையும் தீர்த்தருளவேணும்மென்கிறார், காலநேமியோடே
ஸம்பந்தமுடையார்ப் ப்ரஹ்மஸாபத்தாலே பாதாளத்தில் வர்த்
னாலே இழப்பேனோ; பேறு உன்னாலே, இழவு இவனாலே; அவன்
பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணும். இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு
வேறதுவல்லாதாற் போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு
வேறதுவன்று (போகவிடுவதுண்டே) “உன்னைநான் போகலொட்
டேன்” என்று-போக்குமுண்டாய், “ஓட்டேன்” என்கையன்றிக்
கே, போகவென்று ஒரு பொருளுண்டோ வென்கிறார். (உண்டே).
உனக்குத்தெரியாதோ போகைக்கு வேறது உண்டாகில் என்று
அவனைக்கேட்கிறாராகவுமாம்.

போகாதபடி பெற்றுத்தம்மிழவு தீர்த்தமையை அருளிச்செய்
கிறார்: (மக்களறுவரைக்கல்விடைமோத இழந்தவன் தன்வயிற்
லிற் சிக்கனவந்து பிறந்து) இழந்தவளிழவு தீர்த்தாற்போலே என்
னுடைய இழவு தீர்க்கவேணும்மென்கிறார். தேவகிப் பிராட்டிக்கு
ஆஷ்டமகர்ப்பமிதே க்ருஷ்ணன். காலநேமியோடே ஸம்பந்த
முடையாராய், ஹிரண்யசாபத்தாலே பாதாளத்திலே வர்த்திப்பார்

துக்குத் தாத்தாய்ம். உன்னாலே பெற்ற நானென்னவேணும், தம்மாலே
பேறென்னக்கூடாதோ வென்னவருளுகிறார் (இவனாலே யித்யாதி வாக்யத்வ
யத்தாலே). இழவுக்கடி இவனாவேணும்மோ, அவனநுமதியாலே யன்றோ
ஸம்வரித்ததென்னவருளிச் செய்துகிறார் (இவனுடையவித்யாதி), போகவிடே
னென்னுதே உண்டேயென்றதுக்குக்கருத்தருளுகிறார் (உன்னைநானித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (போகாதவித்யாதி). க்ருஷ்ணன் அவதரிக்குமபடி
பாக்யாதிகையான தேவகிப்பிராட்டியார் வயிற்றில் பிறந்த அறுவருக்கும்மன்
னாலே பிரஸாசம் வரக்காரணமென்னென்றனும் ஸங்கைபைப்பரிஹரியா நின்று
கொண்டு “மக்களறுவரை” என்றதுக்குஸப்தார்த்தமருளுகிறார் (தேவகிப்
பிராட்டியித்யாதிவாக்யத்தாயத்தாலே).

இப்பார் ஆறு அஸூரர்களை யோகநித்ரையாலே தேவகிசுப்ப
 த்திலே ப்ரவேசிப்பிக்க, அந்த வஸூரர்களை ஜநிக்க ஜநிக்க, கம்
 ஸன் கல்லோடேயடித்துப் போகட்டான், ஏழாம் கர்ப்பமான
 நம்பிமூத்தபிரானே றோஷிணி யார்வயிற்றிலே அவதரிப் பித்துத்
 தான் அஷ்டமகர்ப்பமாகவிநேவந்தவதரித்தது. இப்படி ஆறுபுத்ரர்
 களைக்கல்லோடே மோதழ்ந்ததேவகியயிற்றிலே, (சிக்கெனனித்
 யாதி). அந்தகம்ஸனூல் நவிவுபண்ணுதபடிவலியையாய், அவனதன்
 க்கே பாதகனாய்க்கொண்டு வந்தவதரித்தாய். (திருமாலிருஞ்சோ
 லையெந்தாய்) அந்தவவதாரத்தி லுதவப்பெறாத வெனக்காகத் திரு
 மலையிலே ஸந்நிஹிதனாய். க்ருஷியைப்பண்ணி பலவேளையிலே
 பெருகட்டுப்போகலாமோ. ... (க)

ஆறு ராக்ஷஸரை யோகநித்ரையாலே ப்ரவேசிப்பிக்க, தேவகியார்
 வயிற்றிலே பிறந்த ஆறு ராக்ஷஸரை (கல்விடைமோத). கம்ஸ
 னூலே நிரஸிக்கப்பட, ஏழாம்கர்ப்பமான நம்பி மூத்தபிரானேரோ
 ஷிணியார் வயிற்றிலே அவதரிப்பித்து, தான் எட்டாம் கர்ப்பமா
 யிறே வந்தவதரித்தது. (இழந்தவள் தன்வயிற்றில்) அவள் முன்பு
 இழந்த இழவு தீரவந்து சிக்கனவந்து பிறந்து நின்றாய். (திருமா
 ளீருஞ்சோலை யெந்தாய்) அங்கு - ஆச்சரிதபாரதந்தர்யம்; இங்கு -
 ஸ்வாமித்வம். தேவகிப்பிராட்டியார்வயிற்றில் க்ருஷண னெழுந்
 தருளியிருந்த விருப்பும் இவர்க்கு. ... (க)
 அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. (வளைத்துவைத்தேன்). கீழிற் பாட்
 டிலே-உன் ஸ்வரூபம் பெறவேண்டி யிருத்தாயாகில் என்கார்யம்

கல்விடைமோதப்பட்ட மக்களறுவரை யிழந்தவன்” என்றவயம் திரு
 வுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (கம்ஸனூலேயித்தயாதி), அறுவரை நிரஸித்தவன்
 ஏழாம் கர்ப்பத்தை நிரஸியாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளுகிறார் (ஏழா
 மித்தயாதி). அவனே திருமலையிலே நின்றனென்னுமதுக்குத்தாத்பர்யமருளு
 கிறார் (தேவகியித்தயாதி). ... (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (வளைத்தித்தயாதி, “இனிப்போகவிடுவதுண்
 டே” என்றும், இனிப்போகலொட்டேன்” என்றும் கீ என்னிடத்திலிருந்த
 என்கார்யம் செய்யலெண்ணுமென்று இரண்டுபாட்டிலும் சொல்லுகையால்வந்
 பெளகருத்தயத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (கீழித்தயாதி). “சிக்கென வந்து பிறந்
 தினலாய்” என்று ஆச்சரித பாரதந்தர்யத்தையும் “எந்தாய்” என்று ஸ்வாமி

பெரியாழ்வார் திருமொழி. டு-ப, உ-தி, உ-பா, வளைத்து. கஉசுக

மு;—

வளைத்துவைத்தேனினிப் போகலொட்டேனுன்றனிந்திரஞாலங்களா
லொளித்திழல்கின்றிருவாண்கண்டாய்நீயொருவர்க்கும் மெய்யவைல்
அளித்தெங்கும்நாடும் நகரமுந் தம்முடைத் தீவினைதீர்க்கலுற்றுலை
தெளித்துவலஞ்செய்யுந்தீர் த்தமுடைத்திருமாவிருஞ்சோலையந்தாய்

அவ;—இரண்டாம் பாட்டு. (வளைத்தித்தயாதி) அவனுக்குப்போ
கவொண்ணாதபடி பெரிய பிராட்டியாராணையிடுகிறார்.

ஸ்வா;—(வளைத்தித்தயாதி), ஸ்ரீ பரதாழ்வான் பெருமானாவளைத்
து “போகவொண்ணாது, என்கார்யம் செய்தல்லது” என்றப
போலே இவரும் ஈஸ்வரனை வளைக்கிறார். தஞ்செல்லாமையிறே
வளைக்கிறது, (இனியித்தயாதி), உன்சுவடறிந்தநான் இனிப்போக
விடுவனோ? (உன்னித்தயாதி), உன்னுடைய ஐந்தர ஜாலிகங்களை
யிட்டு என்னை மறைத்து நீ மறையநிற்கில், இங்கேயிருத்தி ஒரு
செய்யவேணுமென்றார்; இப்பாட்டில்-உன் ப்ரணயித்வ குணம்பெற
வேண்டி யிருந்தாயாகில் என்கார்யஞ் செய்யவேணுமென்கிறார்; *

வ்யா.—(வளைத்துவைத்தேன்) உதாரர்வாசலிலே தரிந்தரு
மாய் அந்தருமாயிருப்பார், “பெற்றன்றிப்போகோம்” என்று
கிடக்குமாபோலே, வளைத்துக்கிடக்கிறார். ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ப்ரண
சாலிவாசலிலே வளைத்துக்கிடத்தானிறே. (இனிப்போகலொட்
டேன்) உன் சுவடறிந்தபின்பு போகவிடுவனோ. (உன்றனிந்திர
ஞாலங்களா லொடித்திழல்) அதாவது பொய்யை மெய்யென்னு
ம்படி ப்ரமிக்கை; அபோக்யங்களை போக்யமாக்குகை.

வததையும் சொல்லிப்போக விடுவதில்லை என்கார்யம் செய்யவேணுமென்று
சொல்லுகையால் செய்யாவிடில் உனக்கு இவையிரண்டுக்கும் ஹாநிவருமென்
று கீழ்ப்பாட்டுக்குத் தாத்தாய்மென்று திருவுள்ளம், ஸ்ரீஹைகார்யமான திரு
மலையில் வரத்தகத்தை முன்னிட்டே ப்ரணயித்வ குணத்தைச்சொல்லி என்
கார்யம் செய்யவேணுமென்கையால் ப்ரணயித்வகுணம் கார்யம் செய்கைக்கு
நேரதுவென்கிறார் (இப்பாட்டிலித்தயாதி).

அதாவதென்றது-இந்தரஜாலமாவதென்றபடி. (ப்ரமிக்கை) என்றது-ப்ர
மிப்பிக்கையென்றபடி. ப்ரக்குதத்துக்குச் சேரவிவரிக்கிறார் (அபோக்யங்களை

க.உ.ச. பெரியாழ்வார் திருமொழி, (உ-ப, ஈ-தி, உ-பா, வளைத்து.

குணவிஷ்ணுசாரத்தைப்பண்ணி மறப்பித்துத் தான் மறையநிற்கை. அன்றிக்கே “ஔரோயா - மமமாயா” என்கிற ப்ரக்ருதியை யிட்டு மறையக்கையென்னுமாம்.

(திருவாணை கண்டாய்) உனக்கந்நயார்ஹமாய் நிரதிசய போக்யபூதையுமான பெரிய பிராட்டியா ராணைகிடாய்; அவள் பக் கல்முகம் பெறவேண்டியிருந்தாயாகில், அவள் பரிகரமானவென்ன பேஷிதம் செய்தல்லது உனக்குத்தரஞ் சொல்ல வொண்ணது; இங்ஙனே நமமை நீர் கிர்பந்திக்கைக்கு நாம் உமக்குத் தப்பினதுண்டோவென்ன, (நீயொருவர்க்கும் மெய்யனல்லே) (க) “கருமலர்க்கூந்

(உ) “ஔரோயா - மமமாயா துரத்யயா” (ஒளித்திடில்) * அற்பசாரங்களைவை சுவைத்தல மறக்கப்பண்ணுகை. (க) “அகற்ற நீவைத்த மாயவல்லம்புலன்களாமவை” எனனக்கடவதிறே. அவை தான் * இன்னமுதென்னவிறே தோன்றுவது. அகற்றுகையாவது - பகவத்ப்ரந்தத்தையுங் குலைத்து, கர்ப்பவாஸத்தையும் விளைத்தி றே யிருப்பது. (ஒளித்திடில்) நீ மறைய நிற்கில்.

நின்றிருவாணைகண்டாய். உனக்கு அந்நயார்ஹசேஷபூதையு மாய் நிரதிசயபோக்யபூதையிருக்கிற பெரியபிராட்டியாராணை கிடாய். (ஈ) [“மாயஞ்செய்யேல்”] நீர், வளைப்பது, திருவாணையிடுவ து. “ஒளித்திடில்” என்பதாகிறதென் எனன; நீ பொய்யனுகையாலே எனன; நாம் ஆரளவிலே பொய்செய்தோமென்ன; (நீ ஒருவர்க்கும் மெய்யனல்லே) [“கருமலர்க்கூந்தல்” இக்யாதி.] (அளித்தியாதி) யித்யாதி). நர்வரந்தான் ஒளித்திகையாவ தென்னென்ன வருளுகிரூர் (அல்பசாரங்களித்யாதி). அல்பசாரங்களான விஷயங்கள் இவனுக்கு சுவைக் குமோவென்னவருளுகிரூர் (அவைதானித்யாதி). அல்பசாரங்கள் சுவைத்து அலமாக்கப்பண்ணுகைக்கு “அகற்ற நீவைத்த” என்றது ஸ்வாதமரவமை யை உபயாதிக்கிரூர் (அகற்றுகையாவதித்யாதி).

இப்படி ஆணையிட்டபேருண்டோவென்ன வருளுகிரூர் (மாயமித்யாதி) மேலுக்கவதாரிகை (நீர்வளைப்பதித்யாதிவாக்யதவ்யமும). “புரிசுழல் மங்கை யொருத்திதனைப்பண்ணுதிவனுக்கும் மெய்யனல்லே” என்னுமனவும் கடா ஷித்து ஸம்வாதம் காட்டிகிரூர் (கருமலரித்யாதி). “நாநகாமுயெவ்ருமனித்

பெரியாழ்வார்திருமொழி, இ-ப, உ-தி, உ-பா, உனக்கு

ரையாயிருக்கும்படியான தபஸ்ஸையுடையேன், இவர்க்குத்தபஸ்ஸை அவன்ப்ராஸாதமாய்த்து. (இனிப்போய்) இப்படி கைக்கர்யமே யாத்ரையான பின்பும் இவற்றைவிட்டுப் புறம்பேபோய் அந்யவிஷயாபேக்ஷிணம். (ஒருவன் தனக்குப்பணிந்து) கூடாந்ரையிருப்பானொரு ஸம்ஸாரி சேதநன் காலிலே விழுந்து அவன் வாசலைப்பற்றி - நிற்கை. (நின்னித்யாதி) உனக்குத் தேஜோஹாநிகிடாய், உன்ஸ்வரூபஹாநிக்காய்த்து நான்க்வேசிக்கிறது.

(புனத்தினையித்யாதி) புனத்தில் புதுத்தினைக்கதிரை முறி

உபாயமதுஷ்டித்து உபேயத்தி லாசையுமேயுள்ளது. - ஆழ்வார்களுக்கு இவைநாலுமுண்டு. (தவமுடையேன்) உன் ப்ராஸாதமுடையேன். (இனிப்போய்) இந்நாலுதசையும் பிறந்த பின்பு இவற்றைப்பொகட்டுப் புறம்பேபோய், போகையாவது - இந்நாலூலங்கள் காட்டிப் புறம்பே தள்ளியாகிலும். (ஒருவன் தனக்குப்பணிந்து) ப்ரஹ்மாமுதலாக பிபிவிக்காந்தமாக அதிகூடாத்தரிகே; அவர்களிலே ஒருத்தனுக்கு. (கடைத்தலைநிற்கை) (க) "உன்கடைத்தலை யிருந்துவாழும்" என்கிறசெயலை அங்கே செய்கை உனக்கு அவத்யமிதே. (உன்சாயையழிவுகண்டாய்) உனக்கு தேஜோஹாநியிதே.

எனக்கு இது புதுமையன்று; (புனத்தினையித்யாதி) புனத்தினில் புதுத்தினையமுறித்து ஹவிஸ்ஸைக்காட்டி - புதியது அமுது செய்யப்பண்ணி. இப்படி அமுது செய்யப்பண்ணினால் வேண்டிக்கிரொன்று கருத்துகண்டுக்கொள்வது, இந்நாலுமுன்னவர்க்குப் புறம்புபோக

ப்ராஸத்தியுண்டோ வென்னவருளுகிரார் (போகையாவதித்யாதி). (புறம்பே) என்றவநந்தரம் "தன்னுக்கை" என்று சேஷம். (தள்ளியாகிலும்) என்றது-விஷயப்ராணைக்கியாகிலுமென்றபடி. ஆகிலும்என்றச(உ)காரத்துக்கு விஷயபரதையைப்பற்ற கடைத்தலைநிற்கப்பண்ணுக்கை உனக்குமிகவும் சாயலழிவென்று கருத்து. தலைக்கடை-கடைத்தலை யென்றாய், இத்தால் அவர்களுக்கு சேஷமாய், அவர்கள் வாசலைக்காக்கை யென்று விவக்ஷித்து வ்யர்வர்த்த்யபூர்வகமருகிரார் (உன்கடைத்தலையித்யாதி).

(ஹவிஸ்ஸைக்காட்டி) என்றதுக்கு விவரணம் (புதியது அமுது செய்யப்பண்ணி) என்றது. எம்பெருமானுக்கு அமுது செய்யப்பண்ணினால் வரும்

கடக அபெரியாழ்வார்திருமொழி, சூ-ப், கூ-தி, கூ-பா, உனக்கு.

த்து அக்நியிலே பக்வமாக்கி அழகருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவழகனைச் சொல்லி மங்களாஸாஸநம்பண்ணி “உன் திவ்யஸ்வரீயம் ஸம்ருத்தமாகவேணும்” என்று திருப்பல்லாண்டு பாடி திருமலையில் திருக்குறவர் தங்களுடைய புத்ரதாரங்களோடும் நவபோஜநம்பண்ணு நிற்பர்கள். (எழிவித்பாதி) அழகிய திருமலையிலே வர்த்திக்கிற ஸ்வாமியே, அந்நிலையிலே எனக்கு உன் ஸ்வாமித்வத்தைப் பரகாசிப்பித்தவனே! (கூ)

கொள்ளும்படியே தென்னில்; (உன்பொன்னடிவாழ்கவென்று) இந்த தேசந்தான் (க) “அமுதுசெய்திடப்பெறிலபின் னுமாளுஞ்செய்வன்” என்னும் தேசமிதே. இப்படி சொல்லுகிறாரென்னில் (இனக்குறவர்) புருஷர்களோடு ஸ்த்ரீகளோடு வருத்த(ஃ)ர்களோடு வாசியறஎல்லாரும்* பல்லாண்டொவி செல்லா நிற்கும். *குறமாதர்கள் பண்குறிஞ்சிப் பாவொலிபாடும் தேசமிதே. (புதிய துண்ணும்) பிதாவுக்குப் பொருந்தும் நாள் பார்த்திதே புத்ரன்புதியதுண்பது. (எழில்மாலி ருஞ்சோலை) எழில் - அழகு திவ்யதேசங்களுக்கு அழகாகிறது-அந்நய்ப்பரயோஜநராய் அத்தலைக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுமவர்கள் வர்த்திக்கை. (எந்தாய்) புத்ரஸம்பந்தமிருக்கிறபடி. (உ) “ஒண்டொடியான்” இத்யாதி. (கூ) “நின்னலா லறிகின்றிலேன்”, “உனக்குப் பணி செய்திருக்கும்”. (கூ)

பலம் தங்களுக்காக வேண்டியிருக்க, அவன் பொன்னடி வாழ்கையைப் பலமாக்கக் கூடுமோ வென்னும் ஸங்கையிலே அருளுகிறார் (இத்தேஸந்தானித்யாதி), இவ்வென்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் (புருஷர்களித்யாதி). “புதிய துண்ணும்” என்கிற வர்த்தமாந் நிர்த்தேசத்தால், எக்காலமும் புதியதுண்கை சொல்லக்கூடுமோ, அதுபிதாவுக்குப்பொருந்தும் நாள் பார்த்தன்றே செய்வதென்னில், அருளுகிறார் (பிதாவுக்கித்யாதி). “மாதாபிதா ப்ராதா” என்று சொல்லப்பட்ட பிதாவுக்கு நித்யம் பொருந்தின நாளாயாலே இவ்வன் சொல்லத் தட்டில்லையென்று கருத்து. பொன்னடிவாழ்க வென்னுமத்தைக் கடைசலித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (திவ்யேத்யாதி). இதாவிலையவைராக்யத்துக்கும், ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் அவனென்கைக்கும் கைங்கர்யம் ஸத்தாத்ரகமென்னுமதுக்கும் ப்ரமாணத்ரயமருளுகிறார் (ஒண்டொடியானித்யாதி.) (கூ)

(*) கா-கி-கூ-ஏ- (உ) தி-வாய்-ச-கூ-கூ- (கூ) தி-வாய்-கூ-கூ-கூ-

மூ. —

காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கங்க்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை புன்
பாதநிழலல்லால் மற்றேருயிர்ப்பிடநா நெனங்குவ் காண்கின்றிலேன்
தூதுசென்றாய்குருபாண்டவர் க்காயங்கோர்பொய்ச்சுற்றம் பேசுச்சென்று
பேதஞ்செய்தெங்கும்பிணைம்படுத்தாய்திருமாவிருஞ்சோலையெந்தாய்.

அவ;—நாலாம்பாட்டு. (காதமித்யாதி) உன் திருவடிகளை
யொழியப் புறம்புபோக்கிடமில்லாத வென்காரியம் செய்தருள
வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(காதமித்யாதி). நெஞ்சுக்கும் கண்ணுக்குமெட்டினவிட
மெல்லாம் அலமர்ந்து திரிந்தவிடத்து, அவ்விடங்களில் ஒருநிழலா

அவ;—நான்காம்பாட்டு. (காதம்பலவும்) * இனிப்போயொரு
வன் தனக்குப்பணிந்து நிர்க்கைக்கும் பேரகைக்கு மிடமுண்டோ
உன் திருவடிகளை யொழிய வென்கிறார்.

வ்யா;—(காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கு) நெஞ்சுக்கும் கண்
னுக்குமெட்டின விடமெல்லாம் அலமர்ந்து திரிந்தவிடத்து. ஸம்

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (காதம்பலவும்) அங்கோர்நிழலில்லை நீருமில்லை, உன்
பாதநிழலல்லால் மற்றேருயிர்ப்பிடம் நானென்கும் காண்கின்றிலேன்” என்றப
தங்களைக்கடாகவித்தவதாரிகையென்கிறார் (இனியித்யாதி), (நிற்கைக்கும்) என்ற
வந்தாம் “அதுக்குடலாக” என்றுசேஷம். (போகைக்கும்) என்றது-போக்கு
கைக்கு மென்றாய், இந்நிரஞாலங்களால் விஷயங்களிலே தன்னுரைக்குமென்
றபடி. இத்தால் ஸம்ஸாரத்தில் மரீசிகாஜலமும், விஷ வ்ருகூத்தின் நிழ
லமாயிருக்கும் தொழிப உஜ்ஜீவிக்கைக்கிடமில்லை யென்றதுக்கு அவற்றில்
பிறந்த ஹேயதாபுத்திரார்ட்டயத்தாலே உன்னாலே இந்நிர ஞாலங்காட்டி
அவற்றிலேதள்ளி அதுக்காக அந்யர்வாசலிலே நிற்கப்பண்ணுகைக்கு யோக்ய
தையில்லையென்றதாய்த்து.

“காதம்பலவும் திரிந்துழன்றேற்கு” என்றதுக்கு “அங்கோர் நிழலில்
நீருமில்லை” என்றெடுத்ததாகத் திருவுள்ளம்பற்றித் தாட்பர்யமருளுகிறார்
நெஞ்சுக்குமித்யாதி - விஷவ்ருகூதிழவிதே யென்னுமளவும்). “பலகாதமும்
முன்று திரிந்தேற்கு” என்றநவயம் திருவுள்ளம்பற்றித் காதத்தினுடைய
ன்மையை நிரூபித்துக்கொண்டருளுகிறார் (நெஞ்சுக்குமித்யாதி). (மரீச

தல் நீராதல் கண்டிலேன். கண்டது ஸம்ஸார விஷவ்ருஷத்தின் நிழ
லும் மரீசிகாஜலமுமிதே. *வாஸுதேவதருச்சாயையும் அவல்திரு
வுள்ளத்தில் நீர்மையுமிதே நிழலும் நீருமாவது. (உன்பாதமித்
யாதி) (க) "அவனடிநிழல்தடம்" என்னக்கடவதிதே. இதுவொழிந்து
மூச்சுவிடுகைக்கு ஓரிடமும் அநந்யசுதியான நான்காண்கிறிலேன்.

அந்நிழலி லொதுங்கினாருண்டோ வென்ன! (துதித்யாதி)
குருகுலத்தில் பிறந்தபாண்டு புத்ரர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டி
துதுபோய்த்திலையோ? அவர்களநயத்திதவம் கண்டன்றோ நீ அது
செய்தது. (அங்கித்யாதி) அந்த தூயோதநாதிகள் பக்கல் "உங்க
ளோடு அவர்களோடு வாசியென்? நீங்களும் நமக்கு பந்துக்களன்
றோ" என்று அஹ்ருதயமாக உறவு சொல்லிக்கொண்டு சென்று
ஸம்பந்த மொத்திருக்கச் செய்தே ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிபாக (ஊம)

ஸாரத்துக்குள், அலமாவாத இடமில்லை-படாத க்வேசமில்லை, அவ்
விடத்தில் ஒருநிழலாதல், துளிநீராதல் கண்டிலேன்; உண்டாகில்
உள்ளது மரீசிகாஜலமிதே. நிழலும் விஷவ்ருஷநிழலிதே. (உன்பாத
மித்யாதி) (க) "அவனடிநிழல்தடம்" என்னக்கடவதிதே. *வாஸு
தேவதருச்சாயையொழிய வேறு நிழலுண்டோ; மூச்சு விடுகைக்கு
ஓரிடங்காண்கிறிலேன் உன்திருவடிகளை யொழிய.

(துதுசென்றாய் குருபாண்டவர்க்காய்) திருவடிகளைப் பற்
றினர்க்குக் கார்யஞ்செய்தபடி சொல்லுகிறது. குருவம்ஸத்தில்
பிறந்தபாண்டவர்களுக்காகக் கார்யம் செய்ததில்லையோ. (பொய்
சுற்றம்) உங்களோடு பாண்டவர்களோடு வாசியில்லையென்று; (பொ
ய்ச்சுற்றம்) பொய்யுறவுசொல்லுகை. (பேதஞ்செய்து) ஆஸ்ரிதரென்
கை) காணல். மற்றொருயிப்பிடமித்யாதிக் கர்த்தம் (மூச்சித்யாதி). மற்றென்
றதினர்த்தம் (உன்திருவடிகளையொழிய) என்றது.

பொய்ச்சுற்றம் பேசி யென்னுமளவுக்கும் தாத்தபர்யம் (உங்களோடித்
யாதி). (என்று) என்றது-சொல்லியென்றபடி, † "பொய்செய்" என்னுமள
வுக்கும் ஸுப்தார்த்தம் (பொய்யுறவித்யாதி). பேதம் செய்கையை நேறது ப்
வகமருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி - உறவைக்குலைத்தென்னுமளவும்)

பெரியாழ்வார்திருமொழி, சூ-ப, ந-தி, நு-பா, காலுமொழி, ௧௩௦௪

மு.—

காலுமொழாகண்ணீரும்நில்லா வுடல்சோர்ந்து நடுங்கிக்குரல்
மேலுமொழாமயிர் கூச்சமற வெனதோள்களும் வீழ்வொழியா
மாலுகளாநிற்கு மென்மனமே யுன்னைவாழத்தலைப்பெய்திட்டேன்
சேலுகளாநிற்கும் நீள்சுனைசூழ்திருமாவிருஞ்சோலையெந்தாய் (நு)

த்தைப்பண்ணி பூராமானவர்களை நிரஸித்துப்பொகட்டிலையே?
அவ்வவதாரத்திலுதவாத வெனக்கரகத் திருமலையில் நின்றருளின
வனே. (ச)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. (காலுமொழி) பக்தியாலே பரவஸ
னான வென்கார்யம் செய்தருள வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா;—(காலுமொழி)(௧) “காலாமும்” என்கிறபடியேகால் நடை
றும் அகாஸ்கிரதரென்றும் இரண்டிட்டு, “எங்களுக்குப்பிணங்கா
தொழியப்பெறில் ஒருரமையும்” என்றவர்களை, “பத்தூர்பெறாது”
என்னும்படிபண்ணி, அவர்களுறவைக்குலைத்து * எல்லாச்சேனையு
யிருநிலத்தவித்தவெந்தை வர்த்திக்கிறதேசம் திருமலை. (ச)

அவ;—ஐந்தாம்பாட்டு. (காலுமொழி) திருவடிகளை யொ
ழியப் புகலில்லையென்றார்-கீழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில்-தாம்பெற்ற
பேற்றை யருளிச்செய்கிறார். பெற்ற அம்சத்தில் க்ருதஜகூதை வே
ணுமிறே மேலும் கார்யம் செய்கைக்கு.

வ்யா;—(காலுமொழி). (௧) “காலாமும்” என்று-பரவசமாம்

(இரண்டிட்டு) என்றது-இரண்டை அவலம்பகமாகக் கொண்டென்றபடி.
(பிணங்காதொழியப்பெறில்) என்றது-சண்டையல்லாமல் போகப்பெறிலென்
றபடி. (பத்தூர் பெறாதென்னும்படி) என்றது-பத்தூர் பெறாவிடில் போரா
தென்று சொன்னார்களாம்படி. யென்கை. (அவர்கள்) என்றதுக்கு (என்
னும்) என்றத்தோடந்வயம். “எங்கும் பிணம்படுத்தாய்” என்றதுக்குப் பாசா
முக்கே வர்த்தமருளுகிறார் (எல்லாச்சேனையுயித்தயாதி). ... (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (காலுமொழி) (தாம்பெற்றபேற்ற) என்
றது-புகலிடமானவன் திருவடிகளில் பக்த்யதிஸ்யத்தை யென்றபடி. தம்
கார்யம் செய்யவேணுமென்னுமிப்பரகாரணத்திலே பெற்றவம்ஸூத்தைச்சொல்
லுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (பெற்றவித்தயாதி).

(௧) பெரியதிருவ-௩௪.

தாரா. (கண்ணீரும் நில்லா) கண்கள் நீர்மாறாது. (உடல்சோர்ந்து நடுங்கி) ஸரீரமானது பரவஸமாய்த்தடுமாறி. (குரல்மேலுமெழா) வார்த்தை சொல்லபலமில்லை. (மயிர்க்குச்சுமறா) ரோமங்கள் புளகிதமாய் மாறுகிறதில்லை. (எனதோளித்யாதி) என்கைகளும் அஞ்சிவிமாறா.

(மா லுகளாநிற்குமென்மனம்) என்மகஸ்ஸானது மேல்மேலனபித்தேறாநின்றது. (உன்னையித்யாதி). உன்னையதுபவித்து வாழவேணுமென்று தலைப்பட்டேன். (சேலித்யாதி) சேலாகிற மதஸ்யங்கள் உகளிக்கும்படி பரப்பையுடைத்தான தடாகங்கள் குழப்பட்டிருக்கிற திருமலையிலே வல்கிவிதனாய் எனக்கு இந்தபக்தியைபடி. (கண்ணீரும் நில்லா) "கண்சுழலும்" என்றபடி. (உடல்சோர்ந்து) ஸரீரமானது பரவஸமாய் (நடுங்கி) தடுமாறி. (குரல்மேலுமெழா) "கெஞ்சழியும்" என்கிறபடியே கூப்பிடுகைக்கும் க்ஷமமல்ல. (மயிர்க்குச்சுமறா) மயிர்க்குழிகளெறிந்து புளகிதகாத்ரமாயிருக்கும். (எனதோள்களும் வீழ் வொழியா) நிர்விகாரமாய்.

(மால் உகாரநிற்கு மென்மனமே) என்மகஸ்ஸானது உன்னுபகாரத்தை நினைத்து மேன்மேலும் பித்தேறாநின்றது; உன்னையதுபவித்து வாழுகையிலே மூர்த்தாபிஷித்தனானேன். இவர்க்கு வாழ்ச்சியாவது-இவ்வவஸ்த்தைகள் பிறக்கை. * உன் தானினைக் கீழ்வாழ்ச்சியென்கிறதும் - இத்தையிறே. (சேலுகளாநிற்கும்) சேல் உகளும்படி பரப்பையுடைத்தாயிருக்கும் தடாகங்கள் குழப்பட்டிருக்கிற திருமலையிலே வர்த்திக்கிற. இத்தால் - ஜலகத்தைப்

(கண்சுழலுமென்றபடி) என்றதுக்கு அவனிடத்தில் ப்ரேமத்தாலே அவன் வருமிடம் பார்த்துக்காணமையால் கண்ணீர்விழ விடுமென்று கருத்து. "அரு" என்றது-ஏறியாநிற்க வென்றாய், அதின் பலிதார்த்தத்தையருளுகிரார் (மயிர்க்குழியித்யாதி). (புளகிதகாத்ரமாய்) என்றது-எப்போதும் புளகித காத்ரமாய் வென்றபடி. வீழ்வு-விழுக்கையாய், ஒழிகையல்லாமையாய், விழாதேயிருக்குமென்று ஸப்தார்த்தம், அத்தாலே ஸ்தம்பித்திருக்கையை விவக்ஷித்தும் பலிதார்த்தம் (நிர்விகாரமாய்) என்றது.

"தலைப்பெய்திட்டேன்" என்றகினார்த்தம் (மூர்த்தாபிஷித்தனானேன்) என்றது. "நீள்" என்றகினார்த்தம் (பரப்பையுடைத்தாய்) என்றது. (தடாகங்கள்) ... (ரு)

பெரியாழ்வார்திருமொழிடு-பந்-திசு-பா, எருத்துக்கொடி. தந்.௦௩

மு.—

எருத்துக்கொடி யுடையானும் பிரமணியந்திரனும் மறு
மொருத்தருயிப் பிறவியென்னும் நோய்க்குமருந்தறிவாருயில்லை
மருத்துவனாய்ப்பின்ற மாமணிவண்ண மறுபிறவியிவரத் [ய்
திருத்தியுன்கோயிற்கடைப்புதப்பெய்திருமாலிருஞ்சோலையெந்தா

விளைத்தவனே; இத்தால்-ஜலத்தைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டாத மற்ஸ
யம்போலே உன்னைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டேனென்கிறார். (டு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. (எருத்தித்யாதி) நீர் மற்றொரு
இருப்பிடயில்லை யென்பானென்? ப்ரஹ்மருத்ராதிக்களில்லையோ
வென்ன; அவர்கள் அஸக்தரென்கிறார்.

ஸ்வா;—(எருத்துக்கொடியுடையானும்) அறிவுகேட்டுக்கெல்
பிரிந்த மற்ஸயம்போலே உன்னைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டே என்கி
றார். (டு)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. (எருத்துக்கொடியுடையானும்) கீழிற்
பாட்டில் - * உன்பாத நிழலல்லால் மற்றோரிடம் மூச்சுவிட இல்லை
யென்றார்; ப்ரஹ்மருத்ராதிக்களோவென்ன; அவர்களுடைய அஸக
தியைச் சொல்லுகிறார். அதவா, “உன்னைவாழத் தலைப்பெய்
திட்டேன் - என்மனம் - மால் உகளாநிற்கும்” என்றார்; அது ஸம்
ஸாரத்தினிருப்பிலே பிறந்த தொன்றாகையாலே அததையும் அதி
ஸங்கைபண்ணி, அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தை யறுத்து *
உன்கடைத் தலையிருந்துவாழப் பண்ணவேணுமென்கிறாராகவுமாம்.

வ்யா.—(எருத்துக்கொடியுடையானும்) அறிவுகேட்டுக்கு எல்

அரு,—ஆறும்பாட்டு. (எருத்துக்கொடி) (கீழ்ப்பாட்டில்) என்றது -
காதம்பலவு மென்கிற பாட்டிலேயென்றபடி. (அவர்களுடைய ஸக்தி) என்
றது-ஸம்ஸாரநிலிருத்தியைச் செய்யமாட்டாதே விபரீத ஜ்ஞாந ப்ரதாநத்துக்
கும் த்ரைலோக்யரக்ஷணமாந்ரத்துக்கும் முழுக்ஷுவாகத் தங்களை பா(ஹ)
விக்கைக்குடலான ஸக்தியென்றபடி. பூர்வார்த்தத்தை ப்ரதாநமாக்கி ஓரவ
தாரிகையிட்டு, உத்தார்த்தம் ப்ரதாநமாக்கிகாலு மெழாவென்றத்தோடு. ஸக்
கதிதோன்ற அவதாரிகாந்தர மருளிச் செய்கிறார் (அதவேத்யாதி). (அத்
தையும்) “அஸத்திரமென்று” என்று சேஷம்.

ஈசனுமென்றதே “எருத்துக் கொடியுடையான்” என்றதுக்கு விபரீத
ஜ்ஞாநப்ரதாநோபயுக்தமான தாமஸத்வாகாரம் தோற்றுகைக்காக வென்று
தாந்பர்யமருளுகிறார் (அறிவுகேட்டுக்கித்யாதி). அறிவுக்கெல்லை நிலமான

கூடப் பெரியாழ்வார் திருமொழி (பு-பு-தி, சு-பா, எருத்துக்கொடி.

லையான வருஷபத்தைத் தவஜமாகவுடைய ருத்ரனும். இத்தால் அவனுடைய தமீ ப்ராசர்யம் தோற்றுகிறது. (பிரமணம்) அவனுக்கு ஜநகனாய் தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாந ப்ராசர்யம் பண்ணினவனென்னும் படி ஜ்ஞாதாவான ப்ராஹ்மாவும். ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாகையாலே ராஜஸோத்தரனென்று தோற்றுகிறது. (இந்திரனித்யாதி) த்ரைலோக்யாதிபதியான இத்ராஸோகூட மற்றுமுண்டான தேவஜாதியும், ஓருவரும் இஜ்ஜம்மமாகிற வ்யாதிக்கு ஓளஷதமறிவாரில்லை.

லைநிலமான ரிஷபத்தைத் தவஜமாகவுடைய ருத்ரனும். [காரணாகருளக் கொடியானே] ஸம்ஸார காரணமான அவித்யையைப் போக்குகையிலே கொடிகட்டினு நென்கையாலே, இவன் கொடி-ஜ்ஞாந ஹீமமான கொடியாகையாலே - தாமஸதேவதை யென்கிறது. (பிரமணம்) அவனுக்குப் பிதாவாய், (க) "அமார்க்குமறிவியந்து" என்கிறபடியே-ஜ்ஞாநமுடைய ப்ராஹ்மாவும். (இந்திரனும்) த்ரைலோக்யத்துக்கு ராஜாவான இத்ரனும். (மற்றும்) முமுக்ஷுக்களாக பாவித்திருக்கிற தேவஜாதியும்.

(ஒருத்தரும்) ஒருசேதரும், இஜ்ஜம்மமாகிற வ்யாதிக்கு ஓளஷதமறிவாரில்லை. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தறியுமித்தனை. அத்தை வெளியிடுகைக்காகவாய்த்து-கைலாஸயாத்ரையிலே கண்டா கர்ண

கொடியுண்டோ, வேறேயொருவன் ஸாத்விக தேவதையாகைக்கென்ன வருளுகிறார் (காரணவித்யாதி). கர்ணவென்றதுக்கு ஜகத்காரணபூதனையென்றாய் அது தானும் (உ) "விவித்ராபெஹஸம்வத்திஃ-விஜெத்ரா தேஹஸம்பத்திஃ" இத்த்யாதிப்படியே ரக்ஷிக்கைக்கென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ரக்ஷணந்தானும் ஸம்ஸார சிவ்ருத்திரூபமாய், அதிலே கொடிகட்டினவனென்று எடுத்த பாசரத்துக்குத் தாத்ரயமருளுகிறார் (ஸம்ஸாரித்யாதி). (என்கையாலே) என்றவநந்தரம் "இவ்ஹீமாதா - வேதாத்மா" என்கிறபடியே அறிவுக்கெல்லை நிலமானபெரிய திருவடியையுடையவனே ஸாத்விக தேவதை" என்று கூட்டிக்கொள்வது. பிரமனென்றதீனர்த்த ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற வருளுகிறார் (அவனுக்கித்யாதி), "ஐதிவாடுஷ்டெயெ - இதி-பரமைஸ்வரயே" என்றத்தைப்பற்ற வருளுகிறார் (த்ரைலோக்யேத்யாதி).

(ஸம்ஸாரத்துக்கு) என்றது-ஸம்ஸாரவ்ருத்தி (சி)க்கென்றபடி, ஸம்ஸாரவ்ருத்தியைப் பண்ணுமிடத்திலும் ஸக்திபூர்த்தியில்லை யென்றருளுகிறார்

பெரியாழ்வார் திருமொழிநி-பக-திசு-பா, எருத்துக்கொடி. க.உ.00

1305

ஸம்ஸாரபிஜமாமத்தனை. ஸர்வேஸ்வரன் ஸம்ஸார நிவர்த்தக
 னென்றறியார்கள், “ஈஸ்வரோஹம்” என்றிருக்குமவர்களாகை
 யாலே. (க) “கடிக்கமலமிய்யாதி” (உ) “கார்செறிந்தவிய்யாதி” (ஈ)
 “நீராடி”

(மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ண) மருந்தாகுமதன் றிக்கே
 மருந்தறிவதும் செய்யும். இதுதான் * மலைமேல்மருந்து. நீலரத்

னுக்கு மோகூத்தைக் கொடுத்து, ருத்ரன்பக்க லிலே பிள்ளை
 வேண்டிச்சென்றது. ஆகையாலே, ஸம்ஸாரவர்த்தகர். பிள்ளை * உரு
 வருவேகொடுத்தவனைப்போலே கொடுக்கப்பெற்றதில்லையே; அங்க
 ஓநீரமாகின்ற கொடுத்தது. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தாவது - ஸர்
 வேஸ்வரனை உள்ளபடி அறிகையிறே. இவர்கள் அவனை அறியார்க
 ளென்றபடி. (க) “*கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் கண்ணடிக்கமலந்த
 னனைக் கண்டிலன்” என்றபடி. *கார்செறிந்த * நீராடி * தான் * வணங்
 கும் பேரளவிறே சொல்லுவது.

(மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ண) மருந்தாயிருக்கையன்
 றிக்கே மருந்து அறிவதுஞ்செய்யும். இதுதான் * மலைமேல் மருந்
 துமாய், ஏகமூலிகையுமாய், ஸக்ருத் ஸேவ்யமுமாய். பலியாத

(பிண்ணையுமிய்யாதி). பிள்ளையைக் கொண்டு தரவேணு மென்றவர்களுக்கு
 க்ருஷ்ணன் பூர்வரூபத்தோடே கொடுத்தாப்போலே யன்றிக்கே ருத்ரன் மந்
 மதனை தலித்தவந்தரம் ரதிதேவி பர்த்தாவைத் தரவேணுமென்று அர்த்
 தித்தால் சாயாரூபமாக ஸரீரமன்றிக்கே காட்டுகையால், ஸக்தி பூர்த்தியில்லை
 யென்றபடி. (மருந்தாவது) என்றது-மருந்தறிகையாவதென்றபடி. ருத்ரன் கண்
 டானில்லையோ வென்னவருளுகிறார் (காரிய்யாதி) “கார்செறிந்த” என்றவந்த
 ரம் கண்டத்தானென்றதையும் கூட்டிக்கொள்வது. (தான் வணங்கும்பே
 ரளவிறே சொல்லுவது) என்றது-தானறியாதிருக்கும் பேரளவு முண்டென்ற
 படி. இத்தால் “கார்செறிந்தகண்டத்தானென் கண்ணன் காணன்”
 என்றும், “நீராடி தான்காணமாட்டாத” என்றும் “ஆல்மேல் வளர்ந்தானைத்
 தான் வணங்குமாறு” என்றும் ப்ரஹ்மாவைப்போலே இவனும் உள்ளபடி
 காணென்றதாய்த்து.

இவன் மருந்தானபடி யெங்ஙனே யென்ன, “திருமாலிருஞ்சேலை யெந்
 தாய்” என்றத்தைக்கடாணித்தருளுகிறார் (இதுதானிய்யாதி). (ஸேவ்யமாய்)
 என்றவந்தரம் “இருக்கும்” என்றுசேஷம். ஸக்ருத்ஸேவ்யமானால் மருந்து

(க) க-திருவ-திசு. (உ) ச-திருவ-எஃ. (ஈ) ச-திருவ-எ. எ.

கூடுகபெரியாழ்வார்திருமொழிநூ-பக-தி,கூ-பா,எருத்துக்கொடி.

நம்பேன்றவடிவையுடையவனே.இவருடையமருந்துஇவன்வடிவமு
காய்த்து.(க) * நச்சுமாமருந்தமிறே.(உ) "மருந்துமியாதி" (மறு
பிறவிதவிரத்திருத்தி) புநர்ஜம்மயில்லாதபடி ஜந்மாந்தரவேறுதவான

மருந்து பலகால்ஸேவித்தாலும் பலியாதே. இவ்வெளஷதம் தான்
வேறொரு ஓளஷதத்தைப் பொறுதவளவன்றிக்கே, மீண்டு தன்னை
யும் பொறுது. "மருத்துவன்" என்று ஆசார்யன். "ஆய்" என்று -
ஏறிட்டுக்கொண்டானென்கிறது. ஆகையாலிறே * பிதகவாடைப்
பிரானாய் வந்து இவரை * இராப்பக லோதுவித்தது.

(மாமணிவண்ண) மருந்திருக்கற்படி. "உணிஉகூளஷி
யடி - மணிமக்த்ரொளஷதம்" என்னக்கடவதிறே. மணியும் மந்தர்
மும் ஓளஷதமும் நாட்டுக்கு வெவ்வேறிறே. இங்கு எல்லாம்
ஒருதலைத்தவிஷயம்.(க) "அந்தணர்மாட்டந்திவைத்த மந்திரம்"
என்று - கொஞ்சுக்கு இனியமந்தர்மும் * மறவாத மந்திரமும் *
வாழும் மந்திரமும் இதுவிறே. * அச்சுதனமலனிறே * நச்சுமா
மருந்தம். நழுவவிடாததுமாய், ஹேயத்தைக் கழிக்குமதுவாய்
ஆசைப்படும் மருந்திறே. (ச) "வைப்பாம்மருந்தாம்" என்று -
இரண்டும் ஒன்றானமருந்திறே. (உ) "மருந்தும்பொருளு மமுத

பலிக்குமோவென்னவருளுகிறார் (பலியாதவித்யாதி), அஸ்க்ருத்தஸைவபாத
(வாய்)கமென்றருளுகிறார் (இவ்வெளஷதமியாதி);

மணியென்றது-பதத்துக்கும் மந்தரத்துக்கும் உபலக்ஷணமாய்த் தாத்பர்
யமருளுகிறார் (மருந்தியாதி), படியென்றவந்நவம் "சொல்லுகிறது" என்று
சேஷம். உபலக்ஷணமாக்குகைக்கு எவ்வனே யென்னவருளுகிறார் (மணியித்
யாதி), "அந்தணர் மாட்டந்தி வைத்த மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவா
தென்னும் வாழ்தியேல் வாழலாம் மடகொஞ்சுமே" என்னுமளவும் கடாக்கித்
தருளுகிறார் (அந்தணரித்யாதி). (என்று) என்றவந்நவம் "சொல்லுகிறபடி
யே" என்றுசேஷம், மந்தர்மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டி,மருந்தென்னு
மதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (அச்சுதனித்யாதி), எடுத்த.பாசுரத்துக்கு
அடைவே அர்த்தமருளுகிறார் (நழுவவித்யாதி). (கழிக்குமதுவாய்)என்ற
வந்நவம் "இருக்கையாலே" என்று சேஷம். ஸம்ஸாரவ்யாதிநிவர்த்தகத்தவேந
உபாயம் இவ்வாலை, இஷ்டப்பிராயம் தானேதென்ன வருளுகிறார் (வைப்பா

கரு-அ பெரியாழ்வார்திருமொழி-பக-திசு-பா, எருத்துக்கொடி.

ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமறும்படி திருத்தி (உன்கோயில்கடைப்புக்கப்பெய்) உன்கோயிலில் திருவாசலைப்பற்றி யிருந்துவாழும்படி பண்ணு (திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய்) என்ஜம்மத்தை யறுக்கைக்கன் ரு நீதிருமலையில் ஸந்நி ஹிதனயிற்று, * மரமாயைபை மங்க வொட்டுமவனன்றோ? (சு)

ம" என்னும்படி கைகண்டமருந்திறே. (சு) "போகமகிழ்ச்சிக்கரு- மருந்து" என்று ஒருவிபூதியாகக்கொண்டாடும் மருந்திறே. மறு பிறவி தீர்க்கும்மருந்து. மருத்துவனைச்சொல்லி, மருந்துசெய்யுந் கார்பந் சொல்லுகிறதாமேல். வருகிற ஜம்மங்களைப் போக்கி, தவிர்க்கையாவது - வீடறுக்கை. (உ) "மறுமைக்குமருந்திறே" என்று சொல்லக்கடவதிறே. (ரு) "மனம்வைக்கத்திருத்தி" என்னுமாபோலே திருத்துகை உபாயக்ருத்யம்.

(உன்கோயில்கடைப்புக்கப்பெய்) (சு) "கொடியணியெடுமதிள்கோ புரங்குறுகினர்" என்னக்கடவதிறே. * உன் கடைத்தலையிருந்து வரமதுதானையிறே ப்ரயோஜநம். "உன்கோயிலில்வாழும்வைட் டணவன்" என்னக்கடவதிறே. (திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய்) (ரு) "மங்கவொட்டு" இதுயாதி. (சு)

த்திரும" என்ற பாசரத்தை அர்த்தநி ஸம்வாதமாகக் காட்டுகிறார் (ஆர்க்கு மித்யாதி). "மருந்தே நங்கன்போகமகிழ்ச்சிக்கென்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிசுறும்" என்றத்தையும் அர்த்தமாகவருளுகிறார் (போகவித்யாதி). "மருத்து வனை" என்றவந்தரம் "மருந்தாக" என்று சேஷம். மறுபிறவிகள் தவிர்- வீடறுக்கும்படியாகத் திருத்தி, என்னைத்தன்பால் மனம் வைக்கஸிஷித் தென்று ஸ்பந்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அத்தால் பலிதார்த்தத்தை யருளுகிறார் (வருகிற ஜம்மங்களைப்போக்கி) என்று. (வீடறுக்கை) என்றது-விடு கையை நிஸ்சயிக்கை யென்றபடி, (மறுமைக்கு) ஜம்மந்தரத்துக்கு, மனம் வைக்கை அதிகாரிக்குத்யமன்றோ அவன் ஸிஷிதக்கவேணுமோ வென்ன வரு ளுகிறார் (மனம் வைக்கவித்யாதி).

அவனேப்ரயேஜநமாயிருக்க, கோயில் வாலைக்கிடப்பண்ணுகைப்ரயேஜ ஜமோ வென்ன, ஸம்வாத பூர்வகம் பரிஹாரம் காட்டுகிறார் (கொடியணியி த்யாதி வாச்யத்யவத்தாலே). ஸம்வாதந்தரம் (உன்கோயிலித்யாதி), மறுபிற விதவித திருத்துகைக்குத் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தையாக வேணுமென் னும்படிக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (மங்கவொட்டித்யாதி). (சு)

(சு) தி-வாய்-க-க-ச

(உ) தி மொ-எ-க-ரு-தி.

(ரு) தி-வாய்-க-ரு-க-ச

(ரு) தி-வாய்-க-ச-ச

பெரியாழ்வார் திருமொழி, நு-ப, உ-தி, எ-பா, அக்கரை. க.ந.0க

மூ. —

அக்கரையென்னு மநத்தக்கடலுளமுந்தி யுன் பேரருளால்
இக்கரைபேறி யினேத்திருந்தேனை யஞ்சேவென்று கைகவியாய்
சக்கரமுந் தடக்கைகளுங் கண்களும் பீதகவாடையொடும்
செக்கர்நிறத்துச் சிவப்புடையாய் திருமாவிருஞ்சேலை யெந்தாய்.

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (அக்கரையித்யாதி) உன்நிர்ஹேதுக
க்ருபையாலே விஷயீக்ருதனான வென்னை “ அஞ்சாதேகொள் ”
என்று ஸோக நிவ்ருத்தியைப்பண்ணியருளர யென்கிறார்.

ஸ்வா;—(அக்கரையித்யாதி) பகவதவிஷயத்துக்கு அவ்வரு
காய் ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஹாநியைவிஷாப்பதான ஸம்ஸார ஸமுத்
ரத்திலே அவகாஷித்து. (உன்னித்யாதி) உன்னுடைய நிர்ஹேதுக
க்ருபையினாலே * துயரதுசுடரடியான திருவடிகளாகிற இக்கரையை

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (அக்கரை) ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்
தரப்போலே ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தரவேணுமென்கிறார்.

வ்யா.—(அக்கரை) ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கச்செய்தே ஜ்ஞாநம்
பிறந்தபோது அது தூரமானபடி. விபீஷணனுக்கு அக்கரை
இக்கரையாய்த்திறே. ஸம்ஸாரம் அநத்தமென்னும் ப்ரஸித்தி,
(க) “விஷயாக்ரானுவேதஸாழ - விஷயாக்ரான்தசேதஸாம்” (அமு
ந்தி) தரைப்பட்டு. (உ) “ஹீஹவாண-வொஹொ வதிக்ய - பீம
பவார்ணவோதரே - பதிதம்” (உன்பேரருளால்) * விஷ்ணுபோ

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (அக்கரை) ஸம்ஸார மண்டலத்திலிருக்கிற விவர
பரமபத்தை இக்கரையென்று சொல்லுகையால் ஜ்ஞாநம்பிறப்பித்தது அர்த்
தஸித்தமென்று திருவின்னம்பற்றி “ அஞ்சேவென்று கைகவியாய் ” என்றத்
தைக் கடாக்ஷித்து பாவமருளுகிறார் (ஜ்ஞாநத்தையித்யாதி).

தாம் ஸம்ஸாரத்திலிருக்கையாலே இக்கரையென்ன வேண்டியிருக்க,
அக்கரை யென்னக்கடமேரவென்ன வருளுகிறார் (ஸம்ஸாரத்திலேயித்யாதி).
அது-ஸம்ஸாரம். ஸம்ஸாரத்தை அநர்த்தமென்கைக்கு நியாமக மருளுகிறார்
(ஸம்ஸாரமித்யாதி). அநத்தமென்றது- அநர்த்தப்ரகாரமென்றபடி. இதுக்குஸம்
வாதம். (விஷயேத்யாதி), ஸம்ஸாரத்திலிருக்குமவர்கள் ‘அநத்தக்கடலுளமுந்
தி’வந்து சொன்னொருண்டோ வென்ன வருளுகிறார்(பீமேத்யாதி). அருளின்
பெருமைக்கு உபபத்தியருளுகிறார் (விஷ்ணவீத்யாதி), “விஷ்ணு-வ்யாப்தன”

(க) விஷ்ணுநர்ம-க-க (உ) ஸ்தேச-ச-அ

கூடக் பெரியாழ்வார்திருமொழி, ஞ-ப, கூ-தி, எ-பா, அக்கரை-

யேறிப் பின்னையும் ஜ்ஞாநலாபமொழிய ப்ராப்தியில்லாமையாலே தளர்ந்து பதஸ்பந்தம் பண்ணமாட்டாதே யிருக்கிற வென்னை; ப்ராப்யருசியாலே தவிர்த்து க்லேஸிக்குறவென்னை.

(அஞ்சேலித்யாதி) ப்ராப்தியைப்பண்ணித்தந்து “மாஸூசு” என்னும் ப்ராப்யவேஷம் கொல்லுகிறது மேல் திருக்கை தமிழே இரண்டுகரையுமொத்திருக்கும். (இக்கரையேறி) “அது” என்றது-தமக்கணித்தானபடி (இளைத்திருந்தேனை) மாஸூபவாலிசொற்றை விரும்புமாபோலே, ப்ராப்தி கிடையாதவிளைப்பு. சேஷத்வ ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்க வொட்டாதே பதறப்பண்ணுகிறது. தானடியாக பகவதஜ்ஞாநம் பிறந்ததாகி லீறே ஆறியிருக்கலாவது. ஜ்ஞாநலாபத்தைப் பண்ணித்தந்தாப் போலே ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தானேனுமென்கிறார்.

உபாயத்துக்கு (க) “ஜாஸூசு - மாசூசு” என்றாப்போலே, உபேயத்துக்கும் (க) “ஜாஸூசு - மாசூசு” என்ன வேணும். ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலே விழுந்தாரை பெடுப்பது - திவ்யாயுதங்களா என்றதாதுவிலே யுண்டான விஷ்ணுபதத்தக்குத் தாத்பர்யம் (இரண்டித்யாதி). இத்தால் அவன் வ்யாபகஞாயாலே அவன் க்ருபையும் வ்யாபகமென்றபடி. (தமக்கணித்தானபடி) என்றது-தமக்கு ப்ராப்தி ஸநிவ்ரிதமர்கத்தோற்றினபடி யென்றபடி. “இக்கரையேறி யிளைத்திருந்தேனை யஞ்சேலென்று கைகவியாய்” என்றதுக்கு ஆகேஷ ஸமாதானரூபேண பாவமருளுகிறார் (ஸேஷத்வஜ்ஞாநமீத்யாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே). (பதறவேண்டுகிறது) என்றது - “இளைத்திருந்தேனை யஞ்சேலென்று கைகவியாய்” என்று பதறவேண்டுகிற தென்றபடி. இதுக்கந்தரம் “என்னென்னில்” என்றுஸேஷம். (இருக்கலாவது) என்றவந்தரம் “ஆகையாலே” என்று கூட்டிக்கொள்வது.

“மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்” என்றபடியே முன்பே அபயப்ரதாக வார்த்தையைக் கேட்டிருக்கிறவர் இப்போது “அஞ்சேலென்று கைகவியாய்” என்று ப்ரார்த்திக்கக்கடமொ வென்ன வருளுகிறார் (உபாயத்துக்கித்யாதி). உபாயத்துக்கு “மாஸூசு” என்கையாவது-கர்மாதி களில் ஸ்வரூப விருத்தத்தவாதிகளை யெண்ணி, ஸ்வரூபாநு ரூபமான உபாய ஜ்ஞாநத்தால் உத்த ரேஷாகத்தை மாற்றுகை. சக்கரமென்று தொடங்கி சிவப் புடையா யென்னுமளவும் - அக்கரையீத்யாதி கைகவியா யென்னுமர்த்தத்துக்கு நேறதவைக் காட்டுகிறதென்கிறார் (ஸம்ஸாரமீத்யாதி). இதுக்கு ஸம்

பெரியாழ்வார்திருமொழி, கு-ப, க-தி, எ-பா, அக்கரை. கருகை

களுக்கு அழகையுண்டாக்கும் திருவாழியும், வெறும் புறத்தே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டு மழகையுடைய திருக்கைகளும், அவ்வாழ்வார்களளவும் அலையெறிகிறதிருக்கண்களும், பும்ஸ்த்வாவஹமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருப்பீதாம் பரத்தோடே கூடஸக்த்யாராகம் போலே சிவந்த நிறத்தையுடையாய், இவ்வடிவழகைத்திருமலை

லும் வடிவழகாலுமிஹ. (க) [“ஆவாரார்துணை” இத்த்யாதி.] (உ) [அங்கைத்தலத்திடை யாழிகொண்டான்] வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிறே திருக்கையிலழகு; அதிலே ஆழ்வார்களுமான்ஸ் சொல்லவேண்டாவிறே. (ங) “அஞ்சடாழியுண்கையகத்தேஹழகா” என்னக்கடவதிறே. க்ருபைக்கு நிருபகமான திருக்கண்களும், பெருக்காற்றிலே தெப்பத்தைப்பறிப்பாபைப் போலே அதுபவபரிசுரமான நெஞ்சைப்பறித்துக்கொள்ளும் திருப்பீதாம்பரமும்; (ச) “அரைச்சிவந்தவாடை”

(செக்கர்நிறத்துச் சிவப்புடையாய்) திருவாழியில் சிவப்பும், திருமேனியில் நிறமும், கைவாய் கண் அவயவங்களில் சிவப்பும், * ஸந்த்யாராகரஞ்சிதமான ஆகாசம்போலே திருநிறத்தை யுடைய

வாதம் (ஆவாராரித்த்யாதி). இப்பாசுரத்தில் “தேவாரீ கோகத்தொடும் திருச்சக்கரம் சங்கிடுமெம் ஆவாவென்றருள் செய்து” என்னுமளவும் விவக்ஷிதம். “சக்கரமும் தடக்கைகளும்” என்கிறவிடத்தில் தோன்றுகிறவவற்றினுடைய ஸஹஜ ஸௌந்தர்யங்களுக்கும் சேர்த்தியால் வந்த வழகின் மிகுதிக்கும் ஸம்வாதக்களையருளிச் செய்கிறார் (அங்கைத்தலமித்த்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). க்ருபைக்கு நிருபகம்) என்றது-க்ருபைக்கு ஸூசகமென்றபடி. இத்தால் அழகுக்குமுடலென்று கருத்து. “கண்களும்” என்றும், “செக்கர் நிறத்துச் சிவப்புடையாய்” என்றும் கீழ்மேல் திருமேனியை யதுபவிக்கிற விவர் நடுவே “பீதகவாடையொடும்” என்றதுபவிக்கைக்குக் காரணமென்னென்ன வருளுகிறார் (பெருக்காற்றிலித்த்யாதி). இப்படி பறிகொடுத்தபேருண்டோ வென்னவருளுகிறார் (அரையித்த்யாதி). அவரும் ஆபாதகுடம் திருமேனியை யதுபவிக்கப் புக்கு இரண்டாம்பாட்டிலே திருப்பீதாம்பரத்துக்கு நெஞ்சைப்பறிகொடுத்தாரிறே யென்று கருத்து.

சிவந்து கழத்திருக்கிற வாகாஸமென்று - செக்கர் பதத்துக்கர்த்தமாய், அத்தால் பவித்த நாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (திருவாழியிலித்த்யாதி). கண்ணென்ற வகந்தரம் “ஆகிற” என்று சேஷம். (சிவப்பும்) என்றவகந்தரம்

(க) தி-வாய்-கு-க-க (உ) க-தி-க-உ-ச (ங) க-க-க (ச) அமல-உ

கக.கஉ பெரியாழ்வார்திருமொழி, இ-ப, க-தி, எ-பா, அக்கரை.

யில எனக்குப் பாகாஸிப்பித்தவனே. ஸந்த்யாராகரஞ்ஜிதமான ஆகாஸம் போலேயாய்த்துத்திருமேனியும் திவ்யாவயவங்களும் திவ்யாயுதங்களும் திருப்பிதாம்பரமுமான சேர்த்தியழகிருப்பது. (எ)

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (எத்தனையித்யாதி) அநாதிகரவமிழந்ததுபோராதோ? நீ கடாசுபித்தபின்பும் போக ஸலிப்பினே வென்கிறார்.

யாய்க்சொண்டு திருமலையிலே நிம்சிநிலேற்றம், (க) “முடிச்சோதி” (உ) “கலந்துமணியிமைக்குங்கண்ண” (திருமாலிருஞ்சேரலை) அழகருடைய வடிவழகுக்குப் பாகாஸமான திருமலை. (எந்தாய்) விரோதியில் அருசியும், உபாயமும், ஜ்ஞாநமும், ப்ராப்தியில் ஆர்த்தியும், ப்ராப்யத்தில் போக்யதையும் த்வரையும் விளைப்பித்தவனே.

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (எத்தனை) * அநத்தக்கடலு ளமுந் திக்கிடந்த காலத்தின் பெருமையைச் சொல்லுகிறார். கடந்த காலத்துக்கொரு முடிவுண்டோவென்கை.

“ஆய்” என்று சுட்டுவது. இவரதுபலித்த வழகருடைய நிரதிஸ்ய னெனந்தர்யத்துக்கு ளம்வாதம் (முடிச்சோதி) என்று. * விவரொளியிளமைக்குப் பின்பிறே * முடிச்சோதி. “திருவை-வெளந்தர்யத்தை யுடைத்தாய், மால் - பெருமையாய், இரும்-இருண்டிருக்கிற சோலையையுடைய திருமலை” என்று யோகார்த்தம் விவக்ஷித்துப் ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (அழகருடைய வித்யாதி), என் தமப்பனே யென்று ஸுப்தார்த்தமாய், அத்தால் ஹிதப்ரவர்த்தசத்வம் லபிக்கையால், அவன் பண்ணும் ஹிதங்களைக்காட்டிக்கொண்டு தாத் பர்யமருளுகிறார் (விரோதியிலித்யாதி), (விரோதியிலருசியும்) என்றது- அநத்தக்கடலு ளமுந் தி யென்றத்தைப்பற்ற. உபாயமென்றது- உன்பேரு ளாவென்றத்தைக்கணிசித்தது. ஜ்ஞாநமுமென்றது- “இக்கரையேறி” என்றத்தை உட்கொண்டு. (ஆர்த்தியும்) என்றது - “இளைத்திருந்தேனை” என்றத்தைக்கடாசுபித்தது. (போக்யதையும்) என்றது- “சக்கரமும்” என்று தொடக்கி திருமாலிருஞ்சேரலை யென்னுமளவும் திருவுள்ளம்பற்றி. (த்வரையும்) என்றது- “அஞ்சேவென்றகைகவியாய்” என்றத்தை நினைத்தென்று கண்டு கொள்வது. (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (எத்தனையித்யாதி) காலத்தின் பெருமை சொல்லுகைக்கு எத்தனைகாலமுமென்றதே அமைந்திருக்க, “எத்தனை யூழியும்” என்று சொன்னதுக்குப் பாவமருளுகிறார் (கடந்தவித்யாதி), த்விருக்கியாலே காலத்தின் அபரிச்சிந்தனை சொல்லிற்றென்று கருத்தது.

(உ) க-திருவ-அ.எ.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, இ-ப, க-தி, அ-பா, எத்தனை, கருகரு

மூ,—

எத்தனைகாலமுமெத்தனையூழியு மின்றொடு நாளையென்றே [டேன் இத்தனைகாலமும் போய்க்கிறிட்டே னினியுன்னைப் போகலொட மைத்துனன்மார்களைவாழ்வித்ததுமாற்றலர் ஞாற்றுவரைக்கெடுத்தாய் சித்தம்நின்பால தறிதியின்றே திருமாவிருஞ்சோலை யெந்தாய். (அ)

ஸ்வா;—(எத்தனையித்யாதி) “இன்று, நாளை, நேற்று” என்று தொடங்கி அநேக கல்பங்களான விந்தக்காலமெல்லாம். இப்படி அநாதிகால மெல்லாம் வ்யர்த்தமே போய்விட்டது. (கிறிப்பட்டேன்) இதுக்கடியாயிருப்பதொரு விரகிலே அகப்பட்டேன்; அதாவது-பரமஜேதவான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம். அதவா; கீழ் அநாதிகாலம் பழுதேபோம்படி யிழந்தநான். (கிறிப்பட்டேன்) நல்ல விரகிலே அகப்பட்டேன். (க) “பெருங்கிறியார்” என்கிறவிரகிலே

வ்யா;—(எத்தனைகாலமுமியத்யாதி) இன்றென்றும், நாளை யென்றும், நேற்றென்றுமாய்க் கழிந்தகாலம், எத்தனைகாலமும், எத்தனையூழியும். (இத்தனைகாலமும்போய்) ஒருநாளாய், ஒருபகஷமாய், ஒருமாஸமாய், ஒருஸம்வதஸரமாய், இப்படியகல்பம் கல்பமாகக் கழித்ததுக்கொரு முடிவில்லை. (போய்) காலத்துக்கு முடிவில்லாதாப்போலே போனவிடத்துக்கும் முடிவில்லை. (கிறிப்பட்டேன்) கிறியாவது - விரகு. அதாவது - யந்தரம். ஸர்வபூதங்களும் ப்ரயிக்கும்படி ஞடமாயிருப்பதொரு யந்தரம். † அஜ்ஞாநாவ்ருத

நாளையென்றவந்தரம் நேற்றென்று அத்தயாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றி “இன்றொடு நாளை நேற்றென்றேஎத்தனைகாலமுமெத்தனையூழியும்” என்றவயம் தோன்றவருளுகிறார் (இன்றென்றுமியத்யாதி). இத்தனை யென்றதுக்கு பாவமருளுகிறார் (ஒருநாளித்யாதி). “போய்” என்றதுக்கு ஸ்வர்க்க நரகாதி களிலே தாம்போ யென்றர்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (போயித்யாதி). (ப்ரயிக்கும்படி) சுழலும்படி யென்றபடி. (ஞடமாய்) என்றது-த்ருடமாயென்றபடி. (யந்தரம்) என்றது-(உ) ‘ஹ்ரூ’ ராணெல்லுகூ-ஹி’ (க) ‘யஜ்ஞார-ஓவா-ஹி-ப்ராமயமாணேஸ்வ கர்மயி’; யந்தராஞடாநி’ என்கிறபடியேகர்மஜாலமென்றபடி. (அஜ்ஞாநவ்ருதமாயிருப்பதொன்று) என்றதுஜ்ஞாநாதயாந்யதாஜ்ஞாநவியர் தஜ்ஞாநங்களாலேகர்மயாயும்காரணமாயும்வ்யாப்தமான கர்மஜாலமென்றபடி. ‘பட்டேன்’ என்றதுக்குஸம்பந்தமாத்ரமாகக்கீழ்ரு (க) திருவ-கக (உ) அஹிர்-ஸம்-கச (க) கீ-கஷ-கக † (பா) அஜ்ஞாநாவ்ருத

கூககக பெரியாழ்வார்திருமொழி, ரு-ப, ந-தி, அ-பா, எத்தனை.
வ்யா;—

கொடுத்தல், பல்லாண்டிசைத்தல், அடிக்கொட்டுதல், மாறியிட்ட அடிக்
குத்தோற் றுள முதிக்கொடுத்தல் செய்யும்படி உன்பக்களிலே ப்ரவண
சித்தனன்றோ? . மைத்துனன் மாரென்றது—தோற்புரையிலே ஒரு
ஸம்பந்தமன்றோ உள்ளது. (க) “திருமாலே நானுமுனக்குப்பழுவடி
யென்” என்று ஒழிக்கவொழியாதபடி மஜ்ஜாவிலே தட்டின வுந
வன்றோ விது.

“நீ சொன்ன *மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை கேட்டும் கௌராதா
னாய்ப் போனானவன், கேட்டு விய்வலித்திருந்தேன் நானன்றோ?”
என்ன; உம்முடைய விய்வாஸத்தை காமறியும்படியென்? என்ன;
(அறிதியன்றே) ஸர்வஜ்ஞனை நீதானே உறியாயோ * விட்டுசித்
தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனை உனக்குத் தெரியா
தோ. [விட்டுசித்தன் மனம்] உன்னுடைய வ்யாப்தி, விபூதி
யளவிலே; என்னுடைய மனோவ்யாப்தி, உன்ஸவ ரூப
ரூபகுணவிபூதிகளிலே. (க) “அரவத்தமளி” இவ்வளவும் பண்ணின

முடைய திருக்குழலில் குடிக்கொடுக்கக்கு ஒளசித்தமுண்டென்று திருவுள்
ளம்பற்றி (முடித்துக்கொடுத்தல்) என்றது. இந்தநாயகாதரையிலே * மாலிருஞ்
சோலை மணைநூர் பள்ளிகொள்ளுமிடத்தடி டொட்டிடுகைக்கும் ஒளசித்த
முண்டென்று கருதி (அடிக்கொட்டிதல்) என்றது; அதாவது—துடைகுத்துகை,
ஆழ்வார் எத்தனைப்ரவணரானாலும், ஸரீரஸம்பந்தமுள்ளது அர்ஜுநனுக்கன்
ரோ, ஆகையால் அவனே அந்தரங்கனென்றருளுகிறார் (மைத்துனனித்தயாதி)
(மஜ்ஜாவிலே) என்றது—அஸத்திக்குப்பட்டமாம்ஸத்திலேயென்றாய், உள்ளே
யென்றபடி.

உத்திப்ரத்யுத்திருபேண மேலுக்கவதாரிகை (நீ சொன்னவித்தயாதி),
(வர்த்ததை) சரமஸ்ஸோகம். தாத்பர்யாந்தரம் (விஷ்ணு சித்தனித்தயாதி). கீழ்
வாய்த்திலெடுத்த பாசரத்துக்கு பாவமருளுகிறார் (விஷ்ணுசித்தன் மனமித்
யாதி), (விபூதியளவிலே) என்றது—ஸவிக்ரஹனை வுன்னுடைய வ்யாப்தி
விபூதி மாத்ரத்திலே யென்கை. இவ்வனன்றுகில் மேலே ரூபபத்ததை யெடு
க்க வொண்ணாது, ஸவிக்ரஹனையே அதில் வ்யாப்தி வேண்டுகையால், ஆத்மா
ஸ்ரயம்ப்ரஸங்க்கும். குணத்தில் வ்யாப்தி சொல்லும்போதும் நிர்விஸேஷ
மாக வஸ்துவிராமையால் குணவிரிஷ்டனாகவே வ்யாபிக்குமிடத்தில் பூர்விக
தோஷம் ஸித்தமிதே யென்று ஸேஷம், (மனோவ்யாப்தி) என்றது—மாந
ஜ்ஞாநவ்யாப்தி யென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை (இவ்வளவித்தயாதி). (இவ்

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௫-ப, ௩-தி, ௮-பா, எத்தனை, ௧௩௧௭

வாய்த்தலையான நீயே அறிவுதியே. என்நெஞ்சை நீவஸீ கரித்தது திருமலையிலே நின்ற நிலையைக் காட்டியன்றோ? ... (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி). ஐயமாநகால கடாசூழ்மே பிடித்துக் கைங்கர்யாபேகையுடையனாய் ப்ரதிஸம்பந் தியான வுண்ணைக்காணப்பெற்று வைத்துப்போக விடுவனோ? என் விரோதியைப்போக்கி ப்ராப்தியைப்பண்ணித் தந்தருள வேணு மென்கிறார்.

ஸுக்ருதம், மேலும் உமக்குஎல்லாம் பண்ணித்தாராதோ? என்ன; அந்த ஸுக்ருதமும் நீயென்கிறார். (திருமாலிருஞ்சோலை யெந் தாய்) ரக்ஷகாந்தரமும், உபாயாந்தரமும், உபேயாந்தரமும் என் நெஞ்சைவிட்டு, இவை மூன்றும் நீயே என்னுந் தெளிவைப் பிறப் பித்தது இந்நிலையன்றோ என்கிறார். (எந்தாய்) இவற்றுக்கடியான பந்தமிருக்கிறபடி. (க) "சதிரிளமடவார்" இத்த்யாதி. (திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய்)(உ) "வெற்பென்றிருஞ்சோலை" இத்த்யாதி (ஈ) "திரு மாலிருஞ்சோலை" இத்த்யாதி. (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அன்று வயிற்றில்) "எத்தனை காலமும் எத்தனையூழியும்" என்ற காலவிசேஷத்திலே ஈஸ்வரன் பண்ணுவைத்தேவர் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ளவு) என்றது-ரக்ஷகனும் உபாயோபேயங்களும் நானே வேதில்லையென்னும் தெளிவு பற்றக்கு மளவென்றபடி. (மேலும்) என்றது-போகலொட்டேனென் று நீர் ப்ரார்த்திக்கிற வந்நிலையினுடைய ஸ்ததைர்யமு மென்றபடி. அந்த ஸுக்ருதமும் நீயே யென்னுமத்தை உபபாதிக்கிறார் (ரக்ஷகேத்யாதி), தெளி வைப் பிறப்பித்ததிந்நிலை யென்னுமதுக்கு ஸம்வாதக்களைக் காட்டுகிறார் (சதி ரித்யாதி). (அ)

அரு,—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி) ஈஸ்வரனென்ற வநந்தரம் க்வேஸமிருக்கச் செய்தேயும் ஸம்யக்ஜ்ஞாநமுண்டாம்படியென்று ஸேஷம். (ச) "யஜ்யொந்ராவ்ரூபிணாவிபுவபெஷி"தம் நாராயணம்மஹிணீ ப்ரூபிணீ - யஜ்யொந்யாம் ப்ரமுஞ்சாமி ப்ரபத்யே தம் நாராயணம் பல முக்தி ப்ரதாயிதம்" என்றிறே கர்ப்பத்தில் ஸிஸு விருக்கிறபடிசொல்லிற்று, (யோந்யாம்) என்றது-கர்ப்ப ப(ஹ)ஸ்த்ரிகையைச்சொல்லுகிறது. பஸ்த்ரிகை யாவது-பை.

(க) திரு-வாய்-௨-௧௦-௨ (உ) ௨-திருவ-௫௧ (ஈ) திரு-வாய்-௧௦-௮ (ச)

கககஅ பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௫-ப, ௩-தி, ௬-பா, அன்அ.

மு;—

அன்றுவயிற்றிற்கிடந்திருந்தே யடிமைசெய்யலுற்றிருப்பன் [டே
இன்றுவந்திங்குண்ணைக்கண்டுகொண்டே னினிப்போக விடுவதுண்
சென்றங்குவாணனை யாயிரந்தோளுந் திருச்சக்கரமதனால்
தென்றித்திசைதிசைவீழ்ச்செற்றாய் திருமாவிரஞ்சோலையெந்தாய்.

ஸ்வா;—(அன்றித்யாதி). கர்ப்பத்திலே கிடக்கிறகாலத்தி
லே அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று துணிந்திருப்பன்.
(இன்றித்யாதி) அன்றுநான் ப்ரார்த்தித்தபடியே இப்போது உன்
னைக்கிட்டி இங்கே காணப்பெற்றேன். ப்ரார்ப்யதேஸமான திருமலை
யிலே காணப்பெற்றேன், இப்படி ஸுலபனான வுண்ணைக்கண்ட
பின்பு போகவிடுவதே?

விரோதிகனத்திருந்ததே யென்ன; (சென்றங்கித்யாதி) வாண
னுடைய பாஷுஷவந்திலும் கன்விதோ என்னுடைய விரோதி

வ்யா;—(அன்றுவயிற்றில்) கர்ப்பத்திலே கிடக்கிற காலத்
திலே, “அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தம்” என்று துணிந்திருப்
பன். (இன்றுவந்திங்குண்ணைக் கண்டுகொண்டேன்) அன்று நான்
ப்ரார்த்தித்தபடியே திருமலையிலே வந்து, என்விரோதியைப்போக
கி ஐராதத்தைப் பிறப்பித்த வுண்ணை வந்து கண்டுகொண்டேன்.
“புக்கினில் புக்கு” (இனிப்போக விடுவதுண்டே) கர்ப்பத்திலே
க்லேஸாப்படுகிறவன்று, அடிமையிலே உற்றிருந்த நான், அடிமை
கொள்ளுகைக்கு ஸுலபனானவன்று போகவிடுவதே. ஸ்வஸ்வா
தந்த்ரயத்தையும், அந்யஸேஷத்வத்தையும் கழித்துக்கொண்டபடி
யை மூதலிக்கிரார்.

(சென்றங்கித்யாதி) சோணிதபுரத்திலே, ஸ்ரீமத் த்வாரகை
யில் நின்னஞ் சென்றுபுக்கு, பாணனுடைய புஷ்வந்ததைத் திக்

“வயிற்றில் கிடந்திருந்தவன்றே அடிமைசெய்யலுற்றிருப்பன்” என்ற
வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யர்த்தமருளுகிரார் (கர்ப்பத்திலேயித்யாதி), மேலுக்
கவநாரிகை(ஸ்வஸ்வாதந்த்ரயத்தையித்யாதி). “அங்குச்சென்றுவாணனையாயி
ரம்தோளும் தென்றி-சிததி வீழத் திருச்சக்கரமதனால்செற்றாய்” என்றவயம்
கிவள்ளம்பற்றி யருளுகிரார் (சோணிதேத்யாதி), “வாணனை” என்ற ஐகர்

... .. (க)

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௫-ப, ௩-தி, ௧௦-பா, சென் லலகம். ௧௩௧௩

மூ.—

சென் லலகம் குடைந்தாடுஞ் சுனைத்திருமாலிருஞ் சோலைதன்னுள்
 நின்றபிரானடி மேலடிமைத்திறம் நேர்படவிண்ணப்பஞ்செய்
 பொன்றிகழ்மாடம்பொலிந்துதோன்றும்புதுவைக்கோன்விட்டுகித்தன்
 ஒன்றினோ டொன்பதும் பாடவல்லா ருலகமளந்தான்தமரே.
 பெரியாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

யென்கிறார். ஸ்ரீத்வாரகையினின்றும் ஸோணிதபுரத்திலே எடுத்
 துவிட்டுச்சென்று பாணனுடைய புஜவந்தைத் திக்குக்கள் தோ
 றும் தெறித்து விழும்படி திருவாழியாலே அறுத்திப்பொகட்டு
 உஷாநிருத்த கடகனுவனே! அந்தக்ருஷ்ணைவதாரத்துக்குப் பிற
 பாடனை வெனக்காகவன்றோ திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய்த்து.
 அவ;-நிகமத்தில் இத்திருமொழியை அப்பயஸித்தவர்களுக்குப்
 பவமருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்வா;- (சென்றித்யாதி) லோகத்தில் அஜ்ஞரோடு விசேஷ
 ஜ்ஞரோடு வாசியறத்தந்தாமபிமதங்கள் பெறுகைக்காகச் சென்று
 ஆழவிழிந்து அவகாஹிக்கும் தலையருவிதுடக்கமான தீர்த்தங்களை
 யுடைய திருமலையிலே ஸந்நிதிபண்ணி நிற்கிற வுபகாரகன் திருவடி
 குக்கள் தோறும் விழும்படியறுத்தாய்; அந்த ஸ்ரமம் தீர வந்து
 நிற்கிறவிடம் திருமலையாய்த்து.

அவ;- நிகமத்தில், இத்திருமொழியை அப்பயஸித்தவர்கள்
 அவனுக்கு சேஷபூத ராவரென்கிறார்.

ஸ்வா;- (சென் லலம் குடைந்தாடும் சுனை) லோகத்தில் அஜ்ஞ
 ரோடு, விசேஷஜ்ஞரோடு, அதுகூலரோடு, ப்ரதிகூலரோடு வாசிய
 றச்சென்று, ஆழிழிந்து அவகாஹிக்குஞ்சுனைகளாலே சூழப்பட்ட
 திருமலையிலே ஸந்நிதிபண்ணின உபகாரகன். (க) [மறுவில்வண்
 சுனை சூழ்மாலிருஞ்சோலை] ஸம்ஸாரிகள் மறுப்போனால் தனக்குப்
 போய்த்ததாக நினைத்திருக்கையும், அபேக்ஷிதங்களைக்கொடுக்கையு

அரு;- பத்தாம்பாட்டு. (சென்றித்யாதி) உலகமென்று ஸாமான்யமாகச்
 சொல்லுகையால் பலிதந்தையருளுகிறார் (லோகத்திலித்யாதி), சுனைகளாலே
 சூழப்பட்டதுக்கு ஸம்வாதம் (மறுவில்லித்யாதி), எடுத்த பாசரத்துக்குத் தாத்
 யர்யமருகுகிறார் (ஸம்ஸாரிகளினித்யாதி), உலகம்சென்றாடு மென்றார், இவர்க்
 (க) திரு-வாய்-௨-௧௦-௫

களிலே. (அடிமையித்யாதி) அடிமைவிஷயமாக. கைங்கர்ய
ப்ராப்தி பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே டும்படி விண்
ணப்பம் செய்த.

(பொன்திகழித்யாதி) ஸ்ப்ருஹணீயமாய் உஜ்ஜ்வலமான மா
டங்களாலே நிறையப்பட்டு ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்
தூர்க்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வாரருளிச் செய்த. ஆப்திக்குறுப்
பாகச் சொல்லுகிறார். (ஒன்றினேடொன்பதும் பாடவல்லார்)
“நின்திருவாணைகண்டாய்” என்றவெகருபாட்டோடே அது பெறு

முடைத்தான அவனைப் போலேயாய்த்து இச்சுனைகளும். (நின்றபி
ரானடிமேல்) அவன்றிருவடிகளிலே. (அடிமைத்திறம்) அடிமைவி
ஷயமாக. இவருடைய தீர்த்தம் இவரிருந்தவிடத்தே வரும்.
(க)[காலைநனஞானத்துறைபடிந்தாடி]* அப்பன்றிருவருளிறே முழு
குவது. இவர்க்குப்புறம்பு நிழலுயில்லை, நீருயில்லை. (உ) “அவனடி
நிழல் தடம்” என்னக்கடவதிறே. (அடிமைத்திறம்) அடிமைவிஷய
மாக. (நேர்பட)வாய்க்க. (விண்ணப்பஞ்செய்) ஆழ்வாரருளிச்செய்த.

(பொன்றிகழித்யாதி) பொன்னிலே திகழப்பட்ட மாடங்க
ளாலே நிறைபட்டுத்தோற்றுகிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹக
ரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. “பொன்னுலகு” என்று சொல்லுகிற
பரமபதம்போலேயிறே ஆழ்வாரெழுந் தருளியிருக்கிற தேசம் (நு)
“வைகுந்தமாகும் தம்மூர்” என்னக்கடவதிறே. (ஒன்றினேடொ
ன்பதும்) “ஒளித்திடில் நின்திருவாணை” என்றத்தோடே மற்றை
யொன்பதையும். இதொன்றுமிறே ப்ரதானம், மற்றையொன்பதும்
ஈஸ்வரன் பெறுவாணையென்ன; அன்றென்று ஸாதித்தவையிறே

குத்தான் போகவேண்டாவோ வென்னவருளுகிறார் (இவருடையவித்யாதி),
இவருடைய தீர்த்தத்தானேதென்ன, (காலையித்யாதி). ஜ்ஞாதத்தில் படிந்
தாடுகை கடுமோவென்ன வருளுகிறார் (அப்பனித்யாதி). இவர்க்குப் புறம்பு
தீர்த்தமில்லையோ வென்ன வருளுகிறார் (இவர்க்கித்யாதி). தடமென்று தட
கமாய், திருவடிகள் தடாகளத்தாகத்திலேயாய், தத்விஷயஜ்ஞானம் ஜலந்த
தானென்று கருத்து. நடுவே சிலவர்த்தங்களை யருளிச்செய்து மீளவு
“அடிமேலடிமைத்திறம்” என்றத்தை மேலே அவ்வயிப்பிக்கைக்காக ஸ்மரி
பிக்கிறார் (அடிமேலித்யாதி). (பெறுவாணை) என்றது-ஆணையிடப் பெறு
ன்றபடி.

ககஉஉ பெரியாழ்வார்திருமொழி, ஞ-ப, உ-தி, ௧0-பா, சென்றுவாம்.

வாணியல்லவாக்கினவொன்பது பாட்டையும். அன்றிக்கே ப்ராய்
யத்வரையை விண்ணப்பஞ்செய்த வொன்பது பாட்டோடே
பலம் சொன்ன ஒருபாட்டையும் கூட்டி ப்ரீதிப்ரீதிராய்ப் பாட்
வல்லாரென்னுமாம். (உலகமித்யாதி) இவ்வாத்மாவினுடைய அக்
யஸேஷத்வஸ்வஸ்வாதத்தர்யங்களைப்போக்கின செயலையுடையத்ரி
விசரமனுக்கு அந்யார்ஹராகப் பெறுவர்.

“பொன் திகழ்மாடம்பொலிந்து தோன்றும் புதுவையர் கோன்
ரம்” பலம் - ஸ்வஸ்வாதத்தர்யமும், அந்யஸேஷத்வமும் குழையுமெ
ன்கிரூர். இவையிரண்டையும் குழைந்த அபதாகமிதே திருவுலகளக்
தருணினவிடம் (க) [“சதுமுன்கையில்” இத்தயாதி.] ஸ்வரூபஸாதக
புருஷார்த்தங்கள் மூன்றும் இத்திருவடிகளினிதே. (உ) [“உலகளந்த
பொன்னடியே” என்றும், (உ) “விண்மண்ணளந்த-பொன்னக்கழல்”
என்றும், (ச) “பொதுநின்ற பொன்னக்கழல்” இத்தயாதி].

“பொன்றிகழ்மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவைக்கோ
ன் விட்டுசித்தன் - சென்றுவகம் குடைந்தாடுஞ் சுனைத்திருமாவி

ஷம். “தமர்” என்றத்தாலே ஸேஷத்வம் பலமென்ற சொல்லுமிடத்
தில் உலகனத்தானென்ன வேணுமோ, கராயணென்ன வொண்ணுதோ
வென்ன வருகுகிரூர் (பலமித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே). ஸ்வஸ்வாதத்தர்ய
மும் அந்யஸேஷத்வமும் இவ்வபதாக்கத்திலே கழித்தானே வென்ன வருக
ுகிரூர் (சதுமுனித்தயாதி), ப்ரஹ்மருத்ரர்கன்-திருவடி விளக்குகிறவனும், அந்
தத்தீர்த்தத்தை தரிக்கிறவனுமாயாலே ஸ்வஸ்வாதத்தர்யமும், எல்லார்
தலையிலும் வைக்கையாலே அந்யஸேஷத்வமும் குழைந்த தென்றயடி. இவ்வ
பதாக்கத்தில் அந்யஸேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதத்தர்ய நிவ்ருத்திமாத்தரமுன்றிக்கே
ஸேஷத்வபாதத்தாய ஸ்வரூபஸீத்தியும் ஸாதகஸீத்தியும் ப்ராய்வித்தியு
முண்டென்கிரூர் (ஸ்வஸ்வரூபேத்தயாதி). உத்தார்த்தங்களுக்கு ஸ்வாதத்
கள் காட்டுகிரூர் (உலகித்தயாதி).

“புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன் சொல்” என்றபாடத்துக்கு அடைவே அந்ய
யமாகையாலே, “புதுவையர்கோன் விஷ்ணுசித்தன் ஒன்றினேடு” என்றபாடத்
தில் அடைவே அந்வயம் கூடாமையால், அத்தைக்காட்டுகிரூர் (பொன் திக

பெரியாழ்வார் திருமொழி. சி-ப, ச-தி, சென்னியோங்குப்ர. கா. உ. ர.

பட்டன் சென்றுவகம் குடைந்தாலும் சுனைத் திருமாலிஞ்சோலை தன்னுள் நின்ற பிரானடிமேல் அடிமைத்திறம் நேர்பட விண்ணப் பம்செய்து சொன்ன ஒன்றினோடொன்பதும்" என்றவயம். [க0] பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி ஐந்தாம்பத்து நாலாந் திருமொழி சென்னியோங்குப்ரவேசம்.

அவ;— பரவ்யூஹவிபவாந்தர்யாமித்வார்ச்சாவதாரங்களான விடங்களிலெழுந்தருளிநிற்கிறதசேதநரைத்திருத்துகைக்கும் திருக்குஞ் சோலைதன்னுள் நின்ற பிரானடிமேலடிமைத்திறம் நேர்பட விண்ணப்பஞ்செய் - ஒன்றினோடொன்பதும் பாடவல்லாருலக மளந்தான்தமரே" என்றவயம்.

பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி அஞ்சாம்பத்து முன்றந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஐந்தாம்பத்து நான்காந்திருமொழி சென்னியோங்குப்ரவேசம்.

அவ;— பரவ்யூஹவிபவாந்தர்யாமித்வார்ச்சாவதாரங்களான விடங்களிலெழுந்தருளிகின்றது - சேதநரைத் திருத்துகைக்கும், திருழித்யாதி), பட்டனென்றது - விட்டு சித்தனென்றபதத்துக்கு அர்த்தம் சொல்லும்படி. பிரானென்ற வகந்தரம் "அடிமேல்" என்றதையும் கூட்டிக் கொள்வது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். (க0)

ஸ்ரீமதோமாதஜாயகம 0.

அரு;— சென்னியோங்குப்ரவேசம். தெற்குத் திருமலையிலிருக்கும் அழகரைக்குறித்துத் தம்கார்யம் செய்யவேணும் என்று திருவாரணயிட்ட விவ்வாழ்வார் வடக்குத் திருமலையி லெம்பெருமானைக் குறித்து "இனியென் திருக்குறிப்பே" என்று க்ருதார்த்ததாதுணந்தாரம் பண்ணும்படி. பெய்வனை பெயன்ன வருளுகிறார் (பரவ்யூஹேத்யாதி-அமைக்கிறொன்னு மளவும்), பஞ்

பெரியாழ்வார்திருமொழி, சி-ப, ச-தி, சென்னியோங்குப்ர. ககஉ௫

ஆகையாலே ஈஸ்வரன் ஆழ்வார்களுக்குப் ப்ரதம காலத்திலே மயர்வற மதிநலமருளி விநியோகங் கொள்ளும். அவர்கள் பின்பிருக்கிறது பகவதிச்சையாலே யாய்த்து. நமக்கெல்லாம் ஸரீராவஸாநத்திலே இவற்றைப் பிறப்பித்துக் காரியம் செய்யும். (க)[ஊரவரித்யாதி] பாகவதங்கீகாரமாகிற எருவையிட்டு ஆசார யோபதேஸ ஜ்ஞாநமாகிற நீரைப்பாச்சி ஸங்கமாகிற கெல்லை வித்தியிறே க்ருஷிபண்ணுவது. இப்படிதிருத்தின விவரைக்கண்டு அவனுக்க, அவனுக்கப்பைக்கண்டு இவருக்க, “இவ்வுகப்புக்கு மேல் இனிவேறொரு பேறுமில்லை” என்று இவரிருக்க, இவர் காரியத்தில் நாம் முதலடியிட்டிலோம்” என்று அவன் பதறுகிற பதற்றத்தைக்கண்டு “விரோதிகளடையப்போய்த்தாகில் அபேக்ஷிதங்களில் களைப்பிறப்பித்து ஆசார்யனோடே சேர்த்து விரோதியில் அருசியையும், ப்ராப்யத்தில் ருசியையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும்; ஆழ்வார்களுக்குப் ப்ரதமகாலத்திலே யிவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும். இவர்கள் பின்பு இருக்கிறது பகவதிச்சையாலேயிறே. நமக்கு ஸரீராவஸாநத்திலே இவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும்; எல்லார்க்கும், பிறக்கும் க்ரமமொழியப்பிறப்பியான். (க)“ஊரவர்” இத்யாதி. [ஊரவர்] நித்யஸூரிகள். [கவ்வையெருவிட்டு] அவர்கள் கவ்வி மேல் விழுந்ததுபவிக்கிற அது பவமாகிற எருவையிட்டு, ஆசாரயோபதேசஜ்ஞாநமாகிற நீரைத்தேக்கி, ஸங்கமாகிற கெல்லை வித்தியிறே பிறப்பிப்பது இப்படிதிருத்தின விவரைக்கண்டு அவனுக்க, அவனுக்கப்பைக்கண்டு இவருக்க, “இவ்வுகப்புக்கு மேல் இனிவேறொரு பேறுமில்லை” என்று இவரிருக்க, “இவர்கார்யத்திலே நாம் முதலடியிட்டிலோம்” என்று அவன் பதறுகிற பதற்றத்தைக்கண்டு, “விரோதிகளடையப்போச்சுதாகில். அபேக்ஷிதங்களில் பெறவேண்டு மம்ஸங்களடையப்பெற்ற குணங்கள்) ஸமதமாதிகள். ஆழ்வார்க்கும் மற்றுமுன்னார்க்கும் பிறப்பிக்கும் க்ரமத்தை யருளுகிறார் (ஊரவரித்யாதி). “இனியென்றிருக்குறிப்பே” என்று இவர் அணைக்கைக்கு உபோத்தகா யிடாநின்றன கொண்டு திருமொழி ப்ரமேயத்ததச்சுருக்கவருகிறார் (இப்படியித்யாதி).

(க)சி-வாய்-ரு-க-ச.

மு.—

சென்னியோங்கு தண் திருவேங்கடமுடையாயுலகு
தண்ணைவாழ்கின்ற நம்பி தாமோதரா ச்திரா [ண்டு
என்னையு மென்னடைமையையுமுன் சக்கரப்பொறியொற்றிக்கொ
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியென் திருக்குறிப்பே. (க)

பெறவேண்டுமம்ஸ மடையப் பெற்றதாகில் இனிதேவர் பதமுகிற
தென்" என்று அவன் பதற்றத்தை அமைக்கிறார்.

அவ, — முதற்பாட்டு (சென்னியித்யாதி). திருமலையிலே கல்
யான குணபூர்ணனாய்க் கொண்டு ஸந்நிவிதனாய் என்னை விஷயித
ரித்து உன்குருபையை எனக்கு அவ்லம்பமாம்படிபண்ணினாய், இனி
தேவர் துக்குத் திருவுள்ளமேதென்கிறார்.

ஸவா, — (சென்னியோங்கு தண் திருவேங்கடமுடையாய்) உ
யர்க்க கொடிமுடியை யுடைத்தாய் ஸாமலாமான திருமலையை
உனக்கிருப்பிடமாக வுடைபவனே! உபயவிபூதிக்கும் முகங்காட்
டுகைக்கு நிற்கிறவிடமிதே. த்ருதியா விபூதியிதே திருமலை, (உலகு
றதாகில், இனி தேவர் பதமுகிறதென்?" என்று அவன் பதற்றத்
தை அமைக்கிறார்.

ஸவா; — முதற்பாட்டு. (சென்னியோங்கு) திருமலையில் கொ
டிமுடிகள் ஆகாசத்திலே முட்டி நிற்குமிதே. இத்தால்-உபயவிபூதி
கும் முகங்காட்டுகைக்காக நிற்கிற நிலையிதே தோற்றுகிறது.
உதயதிரியிலே ஆதித்யன் இளம்பினால் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிக்குமா
போலே, திருமலையில் நிற்கிறநிலை உபயவிபூதியுள் கண்டு வரமு
கைக்கிதே. (க) "வேங்கடம் கோயில்கொண்டதனையும் - அருக்

அரு; — முதற்பாட்டு. (சென்னியித்யாதி). "சென்னிளாடலே ஓங்கி
யிருப்பதாய்" என்ற ஸந்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி பவிதார்த்தமருளுகிறார்
(திருமலையித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே) (இதே) என்றவநந்தரம் "என்றதாய்
த்து" என்றசேஷம். திருமலையில் நிலை உபயவிபூதிக்கும் முகங்காட்டுகைக்கா
கென்னுமத்தைத்ருஷ்டாந்த பூர்வகருபபாதிக்கிறார் (உபயேத்யாதி). (எ
லார்க்கும்) என்றது-தேவர்களுக்கும் மதுஷயர்களுக்கு மென்றபடி. (வா
கைக்கு) என்றவநந்தரம் "ப்ரகாசிக்கும்" என்று ஸேஷம். ஆதித்யனைப்ரா
ஸிப்பிக்கைக்குளும்வாதமருளுகிறார் (வேங்கடயித்யாதி) உபயவிபூதியும் வர

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௫-ப, ௪-தி, ௧-பா, சென்னி. ௧௩௨௪

தன்னையித்யாதி) வைஷ்ணவமற எல்லாரும் உன்னைக்கிட்டி வாழும் படி நிலையா நின்று கல்யாணகுண பூர்ணனே! *கானமும் வாகர மும்மானவற்றுக்கும் முகம் கொடுக்கும்படியாய்த்து நீர்மையில் பூர்த்தி. வாத்தஸல்யாதி குணபூர்ணனே! (தாமோதரா) அந்தப்பூர் கன்மேவி நிற்பார்க்கு" என்னக்கடவதிறே. (௧) "வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு." (௨) * மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு - என்றும்-கண்ணாவான்-தண்ணூர் வேங்கட விண்ணோர்வெற்பனிதே; அங்குள்ளார், திருமலையில் கொடிமுடியிலே வந்து இளைப்பாறுவார்கள; இங்குள்ளார் *மொய்த்தசேகரையிலும் மொய்ப்பூர்த்தத்திலும் தாழ்வரையிலும் இளைப்பாறுவார்கள்; * பூனியில் பொழிலுந் தடமுமவன் கோயிலுங்கண்டிறே *உள்ளுளாவி யுலர்ந்துலர்ந்து ஆயியுள் குளிருவது.

(தன்திருவேங்கடம்), தட்பத்தையுடைத்தான வேங்கடம். (௩)[குளிரகுவிலேங்கடம்] இருவாநீடாயையுந் தீர்க்கும். ரக்ஷக னுக்கு ரக்ஷயத்தைப்பெறுதவிடாயும், ரக்ஷயத்துக்கு ரக்ஷகனைப் பெறுதவிடாயும். *(௪) "எந்நாளேநாம்மண்ணளந்தவினைத்தாமரை கள் காண்பதற்கு" என்று ஸீலா திருணங்கையறுபலிக்கப்பெறுதநி த்யஸூரிகள் விடாயையுந் தீர்க்கும். (திருவேங்கட முடையாய்) நிதியுடையாய், ஸ்ரீ கௌஸ்துபமுடையாய் என்னுமாபோலே.

(உலகுதன்னை வாழுகின்ற நம்பி) (௫) "அடிக்கீழமர்த்து புருத் தடியிர் வாழ்மினென்றென்றருள் கொடுக்கும்," (௬) "கானமும் வாகரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" என்கிறபடியே ஸர்வரையும் வாழ்விக்கும்படி. (நம்பி) குணபூர்த்தி. (௭) 'நிகரிவ்புகழாய்' என்று கைக்குப் பாகாபிக்குமென்கைக்கு ஸம்வாதங்கள் (வானோரித்யாதி). "தன்" என்றதிக்குக் குளிர்திருக்கை ஸப்தார்த்தமாகையால் பலிதமானஸ்ரமஹரத் வத்தை உபபாதிக்கிரா (அங்குள்ளாரித்யாதிவிடாயையும் தீர்க்குமென்னுமள வும்). இங்குள்ளாரிளைப்பாறுவென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (பூனியிலித்யாதி).

(உலர்ந்து) என்றவகத்தாம் "என்று சொல்லப்பட்ட" என்று ஸேஷம். (தட்பம்) குளிர்த்தி. உபயவிபூதியிலுள்ளார்விடாய் தீர்க்குமென்றெரு

(௧) ௪-திருவ-௪௫ (௨) திருவாய்-௧-௮-௩. (௩) ௩-தி-௮-௩.
(௪) திருவாய்-௧-௧௦-௪ (௫) திருவாய்-௧-௧௦-௧௩. (௬) ௪-திருவ-௪௪.
(௭) திருவாய்-௧-௧௦-௧௦.

த்தியை அதுஷ்ட்டாநபர்யந்த மாக்கினபடி. "வெண்ணெயைக் களவுகண்டான்" என்று கொண்டியோடே பிடித்து யசோதைப் பிராட்டி கட்டக்கட்டுண்டு அத்தால் வந்த தழும்பை நீருபகமாசு வுடையவனே! இத்தால் ஆஸ்ரிதபல்யதை சொல்லுகிறது. (சதிரா) ஆஸ்ரிதர் தோஷம் காணாதவிடகு.

வாத்ஸல்யம்; 'உலகமுன்றுடையாய்' என்று ஸ்வாமித்வம்; 'எண்ணையாள்வானே' என்று ஸௌஸீல்யம்; 'திருவேங்கடத்தானே' என்று ஸௌலப்யம். இது இங்குள்ளார்க்கு முகம் கொடுத்தபடி. (க) [நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன்] நீசனேன் - அராத்மகுண பரிபூர்ணன்; [நிறைவொன்றுமில்லேன்] ஆத்மகுணகந்தரஹிதன். 'நிகரிமமார் முனிக்கணங்கள் விரும்பும்' என்று அங்குள்ளார்க்கு முகம் கொடுத்தபடி. (தாமோதரா) 'நம்பி' என்று - பூர்த்திகீழ்; அங்குணங்களும் க்ரயம் சென்றபடி இந்தபூர்த்தி. வெண்ணெய் களவுகாண்டையாலே அபூர்த்தி; கட்டுண்டையாலே அஸக்தி; தப்ப விரகறியாமையாலே அஜ்ஞதை. (சதிரா) ஆஸ்ரிததோஷங் காணாதசதிரர். *தமக்கடிமைவேண்டுவார் தாமோதரனிரே. (உ) "சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால்" இத்யாதி. †(ங) "தன்னடியாரித்யாதி."

தாத்பர்யம் சொல்லித்தாத்பர்யாந்தரம்ருளுகிரர் (சூழ்ந்தியாதி). ஈஸ்வரன் சேதநரைத்தப்பாதபடி சூழ்த்துக்கொள்ளவர்ப்புண திருவவதாரங்களைப்பண்ணித்தனக்கடியாருண்டாகவேணுமென்று அபேக்ஷித்தால், அப்படி அவர்கள் அதுகூலராய்த்தோன்றாதொழிந்தாலும் லீலாவிபூதிக்கு விரைமுதல் பெற்றே மென்று அது தன்னிப்போக (ஹோம) மாகக் கொண்டிருப்பவென்று இப்பாசரத்துக்கேத்தம் கண்டு கொள்வது. இத்தால் விமுகரையும் லீலைக்குறுப்பென்று வைமுகக்க்யாதி தோஷம் பாராதே லீலையாகிற வடிமைகொள்ளுமவன் அபிமுகர்விஷயத்திலே தோஷம் பாராதே அடிமை கொள்வவென்னுமது கைமுதிசெய்யா விரித்தமென்றதாய்த்தி. பின்னையுமொரு ஸம்வாதம் காட்டுகிரர் (தன்னடியாரித்யாதி). இப்பாசரத்துக்குண்டான வ்யாகக்க்யா கத்துக்கு வேண்டின பதவிசக்கத்தை அக்கேண்டு இக்கே யேறியருளப்பண்ணிக்கொள்ளு வனும்.

(க) திருவாய்-உ-உ-ச- (உ) பெரியதிருவ-கவ. (ங) ச-க உ.

† இதன்வ்யாகக்க்யாகம் ஓலைநூல்கோசங்களிலும் முன் அச்சிட்ட நூல்கோசம் வரிமும் இக்கே காண்கிறது.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, டு-ப, ச-தி, க-பா, சென்னி. கந-உக

(என்னையுமித்யாதி), ஆத்மாவையும் ஆத்மீயங்களையும் திருவாழியாலே முதலாயிட்டு, ஆத்மாவுக்கு ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்குகை, ஆத்மீயங்களானதேஹாதிகளுக்குத்திருவிலச்சினை சாத்துகை, (நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்) உன்னுடைய நிர்ப்பேதுக க்ருபையை நிரபேக்ஷாபாயமாக அபேக்ஷித்து நிர்ப்பரணியிருந்தேன். (திருக்குறிப்பு இனியென்) ஜ்ஞாந லாபத்தையும் பண்ணித்தந்து விரோதிரிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அபேக்ஷிதங்களைத் தந்தருளிற்றுகில் இனித்திருவுள்ளத்தில் நினைவேது. (க)

(என்னையுமென்னுடைமையையும்). ஆத்மாவையும், ஸரீரத்தையுந் திருவிலச்சினை சாத்தி. ஆத்மாவுக்குச் சாத்துகையாவது - அநர்யார்ஹ சேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறப்பிக்கை. அதுபிறந்தமைதோற்றவிறே தோளுக்குத் திருவிலச்சினையிடுவது.

(நின்னருளே) இவரடியாகிவிறே புதைத்துவார்ப்பது; அவன்டியாகவரில் (க) "விதிவாய்க்கின் துகாப்பாரார" என்னும்படியிறே பெருகுவது. (புரிந்து) (உ) "எத்தனையும் வான்மறந்த காலத்தும்" இத்யாதி. (இருந்தேன்) உபாயாந்தரமும், உபேயாந்தரமுங் குலைகை, அநர்யார்ஹ ஸேஷத்வஜ்ஞாநமும் பிறந்து, விரோதிரிவ்ருத்தியும் பிறந்து, அபேக்ஷிதமும் பெற்றதாகில் இனிப்பதற்கிறதென். (இனியென் திருக்குறிப்பே) (ஈ) "என்கொலம்மான் திருவருள்கள்" (திருக்குறிப்பு) திருவுள்ளத்தில் நினைவு. (க)

அருவென்னவமைந்திருக்க, "நின்" என்றவிஸேஷித்ததுக்குஉன்னால் வருமருவென்று ஸப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து வ்யாவர்த்தயபூர்வகம் தாத்பர்ய மருகிறார் (இவரித்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே (இவரடியாகில்) என்றது-ஸாதந நிஷ்ட்டரான விவரடியாகி வென்றபடி. (புதைத்து வார்ப்பது) ஒளித்து வார்ப்பது; லப்த்தமாவதென்றபடி. (விதி) என்றது-க்ருபையை. "புரிந்து" என்றது - ஆதரித்தென்றாய், அதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (எத்தனையுமித்யாதி). "சித்தம் மிகவுன்பாலே வைப்பனடியேன்" என்னுமளவுக்கும் நோக்கு. புரிந்தென்னவமைந்திருக்க இருந்தென்னுமதுக்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் (உபாயேத்யாதி). இனியென்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்யா நின்றகொண்டு "என்திருக்குறிப்பே" என்றதுக்குபாவமருளிச்செய்கிறார் (அநர்யேத்யாதி). (க)

(க) தி - வாய்-டு-க-க. (உ) பெரு-தி-டு-எ. (ஈ) தி-வாய்-க-எ-ச.

கூகூ0 பெரியாழ்வார் திருமொழி, சி-ப, ச-தி, உ-பா, பறவையேறு.

மூ;—

பறவையேறு பாம்புருடாநீ யென்னைக்கைக்கொண்டபின்
பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப்பெரும்பதமாகின்றதால்
இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளி இவெகின்றதால்
அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே. (உ)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. (பறவையித்யாதி) கீழ் அவனரு
ளே பேற்றுக்கு ஹேது வென்றார். இதில் அவனருளாலே தாம்
பெற்றபேறு சொல்லுகிறார்.

ஸ்வா;—(பறவையித்யாதி). பெரியதிருவடிபை வாஹநமாக
வுடைய; பாம்புருஷினை!; ஸங்கஸ்வபாவனை நீ, உன்னால்லது
செல்லாத வென்னை அநந்பார்ஹமாக்கிக் கொண்டபின்பு. (பிறவி

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. (பறவை) கீழிற்பாட்டிலே, “இனி
யென்திருக்குறிப்பே” என்று தனக்குச் செய்ய வேண்டுவதெல்
லாஞ் செய்திருக்க, இனிப்பதறுகிற தென்னென்ன; “நீர் எல்லாம்
பெற்றீரே, உம்மை நெடுநாள் பற்றிப்போந்த கர்மங்கிடந்தது,
மேலே ப்ராப்திக்கடியான பாமயத்தி பிறந்ததில்லையே, அர்ச்சிராதி
முதலாகமேல்செய்யவேண்டும் அம்சங்கள் பிறந்ததில்லையே” என்ன;
தமக்கு இவையித்தனையும் பிறந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(பறவையேறுபாம்புருடா) பெரியதிருவடிபை வாஹ
நமாகவுடைய புருஷோத்தமனே! திருவேங்கடமுடையான் பெரிய
திருவடிமேலே யெழுந்தருளிவந்து இவரைப்பாமயதத்துக்குக்கொ
டுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடி. ஈரோதிநிவ்ருத்தியைப்பிறப்பித்த
தும் திருவேங்கடமுடையான் பெரியதிருவடி யின்மேலே வக்
திறே. (ச) “நங்கள்வரிவளையாயங்கான்” (உ) “இலங்கைப்பதி”

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (பறவை) உத்திப்ரத்யுத்திமுனே கீழ்ப்பா
ட்டோடே ஸங்கதியருளுகிறார் (கீழித்யாதி).

இப்போது “பறவையேறு” என்று விஸேஷித்ததற்குக் கருத்தருளிச்
செய்கிறார் (திருவேங்கடமுடையானித்யாதி). (த்வரிக்கிறபடி) என்றவந்
தாம் “இவ்விஸேஷணத்தாலே தோற்றுகிறது” என்று கூட்டுவது. திரு
வேங்கடமுடையானே பெரியதிருவடியோடே கடவே இஷ்டப்ராப்தியை
யும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் பண்ணிக்கொடுக்குமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்
(நங்களித்யாதி). “வெங்கட்பறவையின் பாசனெங்கோன்வேங்கடவாணனை”

பெரியாழ்வார்திருமொழி, இ-ப, ச-தி, உ-பா, பறவையேறு. கநக

யித்யாதி) ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலும் சுவறிப் பெரியதாரும் உண்டாகா நின்றது. மேல்சாத்தும் பரியட்டமும் வாராநின்றது; பரமஸாம்யாபத்தி உண்டாகா நின்றது.

(க) "பாடுக்குயில்காள்." (நீ) ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷைகஸ்வபாவனானீ. (என்னை) (உ) "விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால்" என்றும், (ஈ) "உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந்தவமுடையேன்" என்றும், (ச) "அங்கோர் நிழலில்லை நீருயில்லை" என்றும் அநந்யகதியுமாய், அநந்யோபாயனுமாய், அநந்ய போக(ஊ) மான வென்னை.

(கைக்கொண்டபின்) அங்கேகரித்தபின்பு. நாணுண்ணிப்பற்றும் போதிதே, * ஜம்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே தபோஜ்ஞாந ஸமாதி ரூபேண பிறப்பது, * நீ யென்னைக் கைக்கொண்டபின் எல்லாம் ஏக காலத்திலே பிறக்குமிதே. (ஐ) * அடியானிவனென்றெனக்காரருள் செய்யும் கெடியானி நிறைபுகழஞ் சிறைப்புள்ளின்கொடியானிதே; * கைக்கொண்டபின் பிறந்த விரோஜஞ்செல்லுகிறார்மேல் (பிறவி யென்னும் கடலும் வற்றி). ஸம்ஸாரமாகிற பெரியகடலும் சுவறி. (பெரும்பதமாகின்றதால்) பெரியதரம் பெற்றபடி. மேல்சாத்தும் பரியட்டமும்பெற்று, * திருப்பொலிந்த சேவடி யென் சென்னி யின்மேல் பொறிக்கப்பெற்றுத் திருப்பல்லாண்டு பாடினபடி.

என்றதிலே நோக்கு. இரண்டாம் ஸம்வாதத்துக்கு "கொடிப்புளித்திருத்தரடி" விலக்கல் குமித்திருவேக்கடம்மேய" என்றதிலே நோக்கு. மூன்றாம் ஸம்வாதத்துக்கு "நல்வேக்கடநாடர் - ஆடும் கருனக்கொடியுடையார்" என்றதிலே நோக்கு. "விழிக்குங்கண்ணிலேன்" இத்யாதிக்கு "உன்னுடைய கடா ஷ்டமொழிய வேறுகோக்குகைக்கு ஒருமறுவிழியையுடையேனல்லேன்" என்றர்த்தமாய், அத்தரவே ரக்ஷகாந்தரயில்லை யென்று கருத்து. "தவமுடையேன்" என்றது - உன்ப்ராஸாதமுடையென்றபடி. இத்தரல் உபாயாந்தரயில்லை யென்றதாய்த்து. கதியென்றாரக்ஷகனைச் சொல்லுகிறது.

அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் ஏககாலத்திலே பிறக்கக்கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (நாணுண்ணியித்யாதி). "பறவையேறுபரம்புருடா நீயென்னைக் கைக்கொண்டபின்" என்னுளவுக்கு மொருஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (அடியானித்யாதி). (தாமென்றது) அதிஸ்யமென்றபடி. (மேல்சா

(க) ௧௪-தி-௧௭-ஐ (உ) ௩-௧-௨ (ஈ) ௩-௩-௨ (ச) ௩-௩-௪ (ஐ) ௩-வரய்-௧-௪-௧௦

(இறவியாதி). இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற கர்மாண்யம் * சீறாவரியும் திருநேயியினுடைய ஜ்வாலாக்கி கொளுந்தி தகத்தமாகா நின்றது. (அறிவையித்யாதி) ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருத ப்ரவாஹிநியானந்திப்பெருகி வாயளவாய்த்தலைக்கு மேலே போகா நின்றது, (க) "அதனில் பெரியவென்னவா" என்கிறபடியே, "இனி யென்திருக்குறிப்பு" என்று கீழோடே அவ்வயம். (உ)

(உ) "உடுத்துக்களைந்த" இத்யாதி. (அகின்றதால்) இது மேன்மே லன வளர்ந்துவருகிறபடி. (க) ["எத்திறத்தமிழின்பம்," (ச) "எங்குத் திருவருள்பெற்து" இழவுக்கு ஸம்ஸாரமும், அதுக்கடியான கர்ம மும்போலே, கோக்ஷத்துக்கு ஜ்ஞாநமும் பக்தியும்.

"பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றி" என்று - ஸம்ஸாரம்போன படி சொன்னார்; இனி அதுக்கடியான கர்மம்போனபடி யருளிச் செய்கிறார் (இறவுசெய்யுமித்யாதி) இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற கர்ம ஸந்தாரம் பெருநெருப்புக் கொளுந்தி வெந்திட்டதால். ஆழ்வாரும் ஈஸ்வரனும் ஸம்ஸாரேஷித்தவளளிலே, அதுமதிவேண்டாதே வெந் ததாய்த்து, காண்டரவரம் வெந்தாரப்போலே. (அறிவையித்யாதி) அமுதம் - ஜலம். ஜ்ஞாநாம்ருதமாகிற ஆறுபெருகி, வாயளவாய்த் தலைக்குமேலே போகாநின்றது. (க) "அதனில்பெரிய வென்னவா"

த்து) அக்ராகாதி. (இது) என்றது - பெரியதாந்தை. வர்த்தமானார்த்தம் (மேலித்யாதி). இத்தால் இங்குப் பிறந்த வதிஸயமே இனிமேல் பரமபதத் தில்வருத்தி[தி]யடைவதென்றதாய்த்து. இதுவே அங்குவருத்தியடைகைக்கு இரண்டு மொன்றேவென்னவருளுகிறார் (எத்திறத்தமிழித்யாதி). "இங்கு மங்கும்" என்றதிலே நோக்கு. ஸம்வாதார்த்தம் (எங்குமித்யாதி). அங்குமென் றமோக்ஷத்துக்கு ஹேது வென்னென்னவருளுகிறார் (இழவுக்கித்யாதி).

"பாவக்காடுதானே தீக்கொளுந்திலேகின்றது" என்னுமதுக்கு பாவமரு ளுகிறார் (ஆழ்வாருமித்யாதி). (போலே) என்றவந்தரம் "அன்றிக்கே" என்று சேஷம். அர்ஜுநன் அதுமதிபண்ண, அக்ரிதஹிக்கவந்தாரப்போலே யன்றிக்கே அதுமதிவேண்டாதே தானே வெந்ததென்றுகருத்து. (ஜ்ஞா நாம்ருதமாகிற) என்றது - ஜ்ஞாநரூபஜலமாகிற வெந்தபடி. "அறிவை யென்னுமுமுதவாறு" என்றத்தையும் "அகா" என்றத்தையும் ஒன்றுக்கி ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (அதனிலித்யாதி). இத்தால்பத்தாரம்பாட்டைச் சொல் விற்றென்று துக்கச்சுழலைப்பரவேஸாத்திலே அருளிச் செய்ததை ஸூசிப்பிக்

பெரியாழ்வார்திருமொழி, (உ-ப, ச-தி, உ-பா, பறவையேறு, 3௩௩௩

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. (எம்மனாவித்யாதி) பாபநிவ்ருத்தி என்னளவிலேயன்றிக்கே காணிருந்த தேசத்திலுள்ள பரபங்கனும் நபரித்துப்போனபின்புநான்பெற்றபேறுபெற்றருண்டோவென்கிரூர்.

என்றபடி. நீ யென்னைக் கைக்கொண்டவென்றது. (க) “என்தலை மிசையாய் வந்திட்டு” என்றபடி. அதுகூல ஜ்ஞாநமாகிற பெருக்காறு (தலைப்பற்றி).

சேதநகதமாகவந்த ஜ்ஞாநமாகிலிறே பின்பு வற்றிவருவது; ஸஹயம்பற்றி வருகிற ஆற்றே. திருமலையிறேஸஹயம்; வர்ஷிக்கிறது ஒருகாளமேகமிறே. (உ) * கார்முகில்போலும் வேங்கடநல்வெற்பன்” * இன்னமுதிறே. “பற்பநாபன்” இதுயாதி. (வாய்க்கொண்டதே) எல்லாம் மேன்மேலே ஒருமுகமாய்ப்பெருக்கிடா நின்றது. (உ)

அவ,—மூன்றும்பாட்டு. (எம்மனா) கீழிற்பாட்டில் “பிறவியென்னுங்கடலும்வற்றி” என்றும், “இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்” என்றும் - உம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெற்றீராகச் சொன்னீர், ஒருத்தனுக்குப் பெறுகையாவது - தன்விரோதி போகையன்றிக்கே தன்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் விரோதி போகையாய்த்து; அப்படி நீர் பெற்றதுண்டோ?” என்ன; என்னளவன்றிக்கே, என்ஸம்பந்திகளளவன்றிக்கே, அவர்கள் நாட்டினுள்ளார் பாவமும் போய்த்தென்கிரூர்.

கிரூர். இவரைத்தானே வந்து கைக்கொண்டானென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (நீ என்னையித்யாதி). “அறிவை யென்னுமமு தவாறுவாய்க்கொண்டு தலைப்பெற்றது” என்று அந்வயித்தொரு அர்த்தத்தை யருளிச்செய்து அடைவே அந்வயமாக்கித்தாந்பர்யாந்தரமருளுகிரூர் (அதுகூலேத்யாதி).

தலையென்று - உத்பத்திஸ்த்தாநமாய், அப்படி விஸேஷித்ததுக்குறேது பூர்வகம் தாந்பர்யாந்தரமருளுகிரூர் (சேதநேத்யாதி). “ஸ்ரீ வெண்கடாழி ருபரிவாராயகாஹெடுவெழு-ஸ்ரீவேங்கடாந்ரிபிராயசகாளமேகம்” என்றத்தைப்பற்ற (காளமேகம்) என்றது. காளமேகமாகில் ஜலத்தை வர்ஷிக்குமொழிய, ஜ்ஞாநம்ருதத்தை வர்ஷிக்குமோவென்ன வருளுகிரூர் (கார்முகிலித்யாதி). ஸ்வாநுபவமாகிற அதுகூல ஜ்ஞாநத்தைக்கொடுக்குமவனென்கை, (உ)

அரு,—மூன்றும்பாட்டு. (எம்மனாவித்யாதி) கீழ்வாய்த் தால்பலிதம் (என்னித்யாதி).

மூ.—

எம்மனாவென்குலதெய்வமே யென்னுடைகாயகனே
நின்னுளேனுய்ப் பெற்றநன்மை யிவ்வுலகினிலார் பெறுவார்
நம்மன்போலவீழ்த்தமுக்கும் நாட்ளேபாவமெல்லாம்
சும்மெனாதே கைண்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே. (ங)

ஸ்வா;—(எம்மனா) “எம்மனா” என்று வலித்து எனக்குத்தாய்
போலே பரிவனானவனே; அன்றிக்கே “மன்னா” என்று ராஜாவாய்
சாரக தவிர்த்தவனென்னுமாம். என்ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் குலைத்த
வனே; (என்குலதெய்வமே) என்குலத்துக்குப்பர தேவதையான

வ்யா;—(எம்மனா) “எம் அனா” என்று - தாயாரை சொன்
னபடி. எனக்குத்தாய்போலே, பரிவனானவனே. என் அபிமத
ப்ரதனே! தாய்முலைப்பால்போலே, எனக்கு ஜ்ஞாநப்ரதனானவனே!
அன்றிக்கே, “எம்மனா” என்று-ராஜாவாய், சாரக தவிர்த்தவனே யெ
ன்னுமாம். என் ஸ்வாதந்தர்யத்தைக்குலைத்தவனே! தூராத்மாவான
வெனக்கு ஸாஸ்தாவானவனே. (க) “ஸாஜாஸாலாஹா-ஸா-ஜாநாடி-
ராஜா ஸாஸ்தா தூராத்மநாம்” என்னக்கடவதிறே. (என்குல
தெய்வமே) என்குலத்துக்குப் பரதேவதையானவனே. இவர்குலத்
தையிட்டுறே இவரை விஷயிகரித்தது. (உ) “ஏழாட்காலும் பழிப்பி
லோம் நாங்கள்” என்றாரிறே. (ங) “குடிக்கிடந்தாக்களீசெய்து” என்
னக்கடவதிறே. (ச) “எந்தைதந்தை தந்தைதந்தை தம்முத்தப்பன்”

அபிமதம்தன்னை விவரிக்கிறார் (தாயித்யாதி), “எம்” என்றது-என்னென்
றாய், மன்னாவென்றவல்லொத்து “மனா” என்று மெல்லொத்தாய், எனக்கு
ராஜாவென்று ஸந்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தநாதரம் (அன்றிக்கே
யித்யாதி). ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் குலைத்தபடியை உபபாதிக்கிறார் (தூராத்
மேத்யாதி). ஆத்மாபஹாரம் பண்ணிப்போத்தவனை அஹங்கார மமகாரங்கள்
போம்படி ஸாஸ்தைநதைப்பண்ணினவனென்று கருத்து. “என்குல தெய்வ
மே” என்று ஸம்போதித்ததுக்குக் கருத்தையருளிச் செய்திறார் (இவரித்
யாதி). குடிப்பிறப்பு விஷயீகாரஹேது வென்னுமதுக்கு ஸம்வாதாந்தரம்
(குடியித்யாதி). “அருளியுன்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்னுமர்த்
தத்துக்கு, குடிக்கிடக்கை முதலானவை யெல்லாம் ஹேதுவென்று திரு
வுள்ளம்.

(1) கிகப்பல்லா-ங (ங) தி-வரீய்-க-உ-உ(ச) திருப்பல்லா-க

27
1335
கௌ.கரு

பெரியாழ்வார்திருமொழி, இ-ப, ச-தி, உ-பா, எம்மனா.

வனே என்குலநாதனே; (என்னுடை நாயகனே) என்குலத்தினுள் ளார்க்கு ஸ்வாமியானதுவும் என்னுலே யென்னும்படி எனக்கு நாதனானவனே. இம்முன்று பதத்தாலும் ஸ்வரூப ஸாதகப்ராப்ய விரோதிகளைப் போக்கி ஆகாரந்ரய ப்ரதிஸம்பத்தியானவனென்

(என்னுடைநாயகனே) (க)“குலதொலடியேன்” என்கிற ஸம் பந்தத்துக்குமேலே இவர்க்கு அவனாவந்த தன்னேற்றம். அவர்க ளுக்கும் இவராலே பேறும்படியிதே இவர் திருந்தினபடி. ஆக, “எம்மனா” என்குலதெய்வமே ‘என்னுடை நாயகனே’ என்கிற இம்முன்றுமும்-ஜ்ஞாநவிரோதியும், ஆஸ்ரயணவிரோதியும், மோக்ஷ விரோதியும் போனபடி.” என்று ஆளவந்தார். “தேஹாத்மாபிமாந மும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ரயமுங்கழிந்தபடி” என்று உடையவர். “உபேயமும், உபாயமும், பரதேவதையும்” என்றுமாம்.

(ஜ்ஞாநவிரோதியும்) என்றது-தாய்முலைப்பால் கொடுத்தாப்போல் எனக்கு ஜ்ஞாநப்ரதனைவனே யென்றத்தால் பகவச்சேஷத்வஜ்ஞாநம் சொல்லிற்றாய், அதுக்குவிரோதியான வந்யஸேஷத்வஜ்ஞாந மென்றபடி. (ஆஸ்ரயணவிரோ தியும்) என்றதுக்கு குலத்துக்கு தேவாத்ரமுண்டாபிருக்கை பகவதாஸ்ரயண விரோதியாகையாலே அது கழிகையென்று கருத்தா. [மோக்ஷ விரோதி யும்] என்றதுக்கு நாயகனென்றவிடத்தில் நாயக ஸப்தம் - “ஈஞ் - ப்ரா கையடைவிப்பிக்கு மென்றாய், அத்தால் அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் கழிகை தோன்று மென்று கருத்தா. (தேஹாத்மாபிமாநமும்) என் றதுக்கு “எம்மனா” என்றபதத்தில் தோன்றுகிற ஜ்ஞாநப்ரதானம் தேஹாதிரிக் தாத்மஜ்ஞாநமாய், அத்தால் தத்விரோதியான தேஹாத்மாபிமாநம் கழிந்த தென்று கருத்தா. “என்குலதெய்வமே” என்ற விடத்தில் குலத்துக்கெல்லாம் யேஷி யென்று தோன்றுகையால் அந்யஸேஷத்வம் கழியுமென்று திருவுள் ளம். “நாயகனே” என்ற விடத்தில் குட்டியந்தமான ஸ்வாமித்வத்தைப்பற்ற ஸ்வஸ்வாதந்த்ரயம் குலைந்தபடி யென்று தாத்ரயம். எம்மனா வென்றத்தால் ஜ்ஞாநப்ரதானம் பண்ணினவனென்றாய், அத்தாலே உபாயத்வமும், என்குல தெய்வமென்றத்தாலே தேவத்வஞ் சொல்லுகையால் ப்ராப்யத்வமும், நாயக னேயென்று தன் திருவடி களின்கீழ் அடைவிப்பித்துக்கொள்ளுமவனென்றத் தால் வந்தமோக்ஷப்ரதத்வத்தாலே பரதேவதாத்ரயமுமென்று விவகழித்தரு

(4) தி-வாய்-க-50-6

கருகூ பெரியாழ்வார் திருமொழி, சூ-ப, ச-தி, உ-பா, எம்மனா

ஊமாம். (கின் னுள்ளேனாய்ப் பெற்றநன்மை) உன்னபிமாநத்திலே அந்தர்ப்பூதனாய்ப் பெற்ற பாயோஜநம். (இவ்வுலகினிலார் பெறுவார்) இஸ்ஸ ம்ஸாரத்தில் ஆர்க்குலபிக்கும். இது எனக்கு அலப்பய லாபமன்றோ? இப்படி பேறு பெற்றிருண்டோ?

(நம்மனித்யாதி) யமபடரைப்போலே விழவிட்டமுக்கும் படியான என் நாட்டிலுள்ள பாபங்களெல்லாம்; (சும்மெனாதயித் யாதி) மூச்சுவிடாதேபோய் முன்பிருந்த விடத்தைக் கைவிட்டு

(கின் னுளேனாய்) உன்னபிமாநத்திலே அந்தர்ப்பூதனாய். (பெற்ற நன்மை) பெற்ற பாயோஜநம். (இவ்வுலகினில்) இஸ்ஸம்ஸாரத் தில் ஆர்பெறுவார்) நித்யர்க்குங் கிடைக்குமோவிது. (க) "விண் ணுளார் பெருமான்" இத்யாதி. அவன்றனக்கும் கிடைக்குமோ!

(நம்மன்போலேவீழ்த்தமுக்கும்நாட்டுள பாவமெல்லாம்) இவனுக் குத் தோற்றாதபடிவந்து, இவனைப்போகவுந் திரியவுமொட்டாதபடி அமுக்கும் பூதப்ரேத பிஸாசங்கள் போலேயாய்த்து கர்மங்கள் இவ னைஅபி(வி)பவிப்பது. *இன்னமுதெனத்தோன் றிமுடிக்கும்விஷயங் கள். இவை சில பாபவிசேஷங்கள், தோன்றாமல் வந்து விழவிட்டுப் பாரமேற்றினப்போலே அமுக்குமாய்த்து. (நாட்டுளபாவமெல்லாம்) லோகத்திலுள்ள பாபங்களெல்லாம்; ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற பாபங்களெல்லாம். (உ) "நநிநிதிகுஃபுலிவொகெ - நநிந்திதம் கர்மயதஸ்திலோகே" இத்யாதி. (சும்மெனாதே) மூச்சுவிடாதே, னுகிரூர். "இவ்வுலகினிலார்பெறுவார்" என்கையாலே நித்யஸூரிகளே வந் தாலும் தோஷம் வருமென்றதுக்கு ளம்வாதமருளுகிரூர் (விண்ணுளர் நித்யாதி).

"நம்மன்" என்று-பூதப்ரேதபிஸாசங்களாய், "வீழ்த்து" என்றது-விட்டென் றாய், விழவிட்டென்றர்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றியருளுகிரூர் (இவனுக்கித்யாதி) (நம்மன்போலே) வன்றத்தால் தோற்றுகிறக்ரெளர்யத்தை வ்யாவர்த்தய பூர் வகமருளுகிரூர் (இன்னமுதித்யாதி). (இன்னமுதென) என்றது - போக்யமா கவென்றபடி. (நாடென்றது) தேஸ மென்று விவகித்து அவதாரிகையிலே அருளிச் செய்து, நாடென்று - லோகமாய், லோக்யதே - அநேநேதிவ்யுத் பத்த்யா ஸாஸ்த்ரமாய், "கழுக்காணிக்கண்ணன்" என்னுமாபோலே யென் றர்த்தாந்தாமருளிச் செய்திரூர் (லோகத்திலித்யாதி). ஓடியென்றத்தாலே

பெரியாழ்வார்திருமொழி, இ-ப, சு-தி, உ-பா, எம்மன கருடநள்

“துடர்ந்து பிடிக்கவருகிறார்களோ” என்று புரிந்து பார்த்தோடிக் காட்டிலே விழுந்து போயிற்றன. (க) “கானோவொருங் கிற்றும் கண்டிலமால்” என்னக்கடவதிறே. *ஸம்ஸாரமருகார்தாரத்திலே போய்ப் புகுந்தன வென்கை. (ங)

அவ, —நாலாம்பாட்டு. (கடலித்யாதி) தாம் பகவத்கிஷ்யத்திலே அவகாஹிக்கையாலே தம்முடைய வாஜனாரு நடக்குமிடமெல்லாம் யமவஸ்யதை புதரப் பெறாதென்கிறார்.

போகத்தொடங்கிற்று. (உ) “வஞ்சித்துத்தடுமாற்றம்” (கைவிட்டு). சிறைவெட்டிவிட்டதென்பாரைப்போலே. (ஓடி) “கைக்கொண்டுநிற்கின்ற நோய்காள் - உய்யப்போயின்” என்னவும் வேண்டிற்றில்லை; புத்தத்திலே கெட்டவன் கொலைக்கஞ்சி ஒடுமாபோலே. (துறுகள் பாய்ந்தனவே) (க) “கானோவொருங்கிற்றும் கண்டிலமால்” “துறு. என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளை” என்று திருக்கோட்டியூர் கம்பி அருளிச் செய்வார். * பாரிலோர்பற்றையிறே. தூற்றன்பது - செடியாய், ஸம்ஸாரத்தைச்சொல்லுகிறத. (ங) “முற்றவிம்முவுலகும் பெருந்துறாய்” என்னக்கவதிறே. (ச) “கொடுவினைத்தூறு.” (ங)

அவ, —நான்காம்பாட்டு. (கடல்) “இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளிஇ வேகின்றதால்” என்றது - தம்முடைய பாபம்போனபடி சொன்னார்; “நாட்டுள் பாவமெலாம்” என்று - தாமிருந்த தேசத்திலுள்ளார் பாவங்களும் போனபடி சொன்னார். தமக்கு யமவஸ்யதையும் போனபடி சொன்னார். இதில் - தம்முடைய ஆஜனாரு நடக்கு மிடமெல்லாம் யமவஸ்யதை புதரப்பெறாதென்கிறார்.

கைவிடுகைளித்தமாயிருக்க விசேஷித்ததுக்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் (சிறையித்யாதி). (கொலைக்கு) நாஸத்துக்கு. (ங)

அரு, —நாலாம்பாட்டு. (கடலித்யாதி) கீழிரண்டுபாட்டாலும் தமக்கும் தாமிருந்த தேசத்தார்க்கும் பாபம் போனபடியைச்சொல்லி இப்பாட்டில் தக்கார்யமானயமவஸ்யதை தம்மாணசெல்லும் தேஸத்தாருக்குப்போனபடியையருளிச்செய்கிறபென்று ஸங்கதி காட்டுகிறார் (இறவுசெய்யுமித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). ஆகில் தம்முடைய பாபம்போனபடி சொன்னாப் போலே தம்முடைய யமவஸ்யதையும் போனபடி சொல்லவேண்டாவோ வென்னும் ஸங்கதியிலே அருளிச்செய்கிறார் (தம்மித்யாதி). “சிறதிரகுத்தனெழுத்தால்” என்கிற பாட்டில் சொல்லி யிருக்கையால் இங்குச்சொல்லவில்லை யென்று கருத்தி.

(க) பெரியதிருவ-ருச (உ) தி-வால்-அ-சு-க (ங) தி-வாய்-சு-சு-அ (ச) தி-வாய்-ங-உ-க.

மூ.—

கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தைநிறைத்தாப்போல்
உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்தினை நிறைத்துக்கொண்டேன்
கொடுமைசெய்யுந் கூற்றமென் கோலாடி குறுகப்பெறு
தடவரைத்தோள் சக்கரபாணி சார்ங்கனிற்சேவகனே. (ச)

ஸ்வா;—(கடலித்யாதி) கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தை

வ்யா.—(கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டுகலசத்தை நிறைத்தாப்
போல்) மஹத்தானகடல்கூறுபிதமாம்படிபண்ணி, அதில்ஸாரமான
அம்ருதத்தைவாங்கிக் கலசத்திலே நிறைத்தாப்போலே. கடலினு
டையஸ்த்தானேஸம்ஸாரம்; கலஸத்தின் ஸ்த்தானேசேதநன். (க) 'கு
டம்நிறைக்கும்' என்றும், (உ) 'ஏற்றகலங்கள்' என்றும் சொல்லக்
கடவதிறே அம்ருதத்தின் ஸ்த்தானேஈஸ்வரன். அசேதநமானவித்
தோடே சேதநரானதம்மை த்ருஷ்டாந்தமிவாவென்னென்னில்,
உபாயதசையில் அப்படியாய்க்கடக்கவும், உபேயதசையில் பவ
ளவாய்காணவும் வல்லனையிறே யிருப்பது. உபாயதசையில் பா
தந்தர்யமும், உபேயதசையில் ஜ்ஞாத்ருத்வமும் வேணுமிதே.

ஸம்ஸாரத்துக்கு மஹத்த்வம் சொல்லவேண்டுகையானே அதுக்கு த்ருஷ்ட
டாந்தமான கடலை (மஹத்தான) என்றது. †உடலுருக வென்றவிடத்தில்
உடல்பதம் ஸம்ஸாரத்துக்கு உபலக்ஷணமாய், உருகுவென்றது-சித்திதீஸ்வர
தத்வங்கனையுள்ளபடி யறிகையாலே வந்த வசித் விஷயத்தில் ஹேயதாஜ்ஞா
நத்தாலே ஸித்திலமாக வென்றாய், "நிறைத்துக்கொண்டேன்" என்ற உத்த
மணையும் கடாஷித்து "உன்னை" என்றபதத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி த்ருஷ்ட
டாந்த தார்ஷ்டாந்திக பாவத்தை வெளியிடுகிறார் (கடலினுடையவிய்யாதி).
சேதநன் கலஸஸ்த்தானமென்னு மதுக்கு ஸம்வாதங்கன்காட்டுகிறார் (குடமித்
யாதி); இப்பாசுரங்களுக்குண்டான ஸ்வரபதேஹத்திலே நோக்கு. கலசத்
தை நிறைத்தாப்போலே நிறைத்துக்கொண்டேனென்று சைதந்யம் தோன்
றச் சொல்லுகிறவிதுக்கு ஸங்காஸமாதான முகேந தாத்பர்யமருளுகிறார் (அசே
தநமான வித்யாதி). (த்ருஷ்டாந்தமிவாவென்) என்றது - ஸமமாகச்
சொல்லுவா நென்னென்றபடி, படியாய்க்கிடக்கைக்கும் பவளவாய்க் காண்
கைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன வருளுகிறார் (உபாயேத்யாதி).

(க) திருப்பா-ந (உ) திருப்பாவை-உக † மூலாதகுணம்.

பெரியாழ்வார்திருயொழி, ௫-ப,ச-தி,ச-பா,கடல்கடைந்து கநகக

வாங்கிக்கலஸத்தை நிறைத்தாப்போலே (உடலித்யாதி) ஸரீரமானது அபிநிவேசாதியயத்தாலே உருகி, ப்ரீதிப்ரோரிக்க வாய்திறந்து "இரண்டுகையையும் மடுத்தது" என்னுமார்போலேமண்டிக்கொண்டு

(உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துள்ளே நிறைத்துக்கொண்டேன்) "கலசம்" என்று அசித்ப்ராயமாகச் சொன்றார் - அங்கு; இங்கு சைதந்யகார்யஞ் சொல்லுகிறார். சைதந்யம் ஈஸ்வரன் செய்தவளவறிகைக்கும், நினைவறிந்து பரிமாறுகைக்குமிறே. சந்தநகுஸுமாதிசுள்போலே மிக்க அம்ஸம் கழிக்கவேணும். (க) "தனக்கேயாக." ஆத்மா பகவதநுபவாதிசயத்தாலேவெள்ளக்கேடாகாதபடியிட்டகரையிறே சரீரம். (உ) "நினைதொறுஞ்சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்" என்று அமூர்த்தமான நெஞ்சு உருகுகிறபடி கண்டால், இத்தனை தண்டையுடையவுடல் உருகச் சொல்லவேணுமோ. (ஈ) "ஆராவமுதே" இத்யாதி.

(கார்யம் சொல்லுகிறார்) என்றவந்தரம் "இங்ஙன விருபமாகச்சொல்லுவானென்" என்று கூட்டிக்கொள்வது. இப்படி சைதந்யம் வேண்டினால் உபேய தசையில் ஸ்வாதந்தர்யம்கலசி, ஸ்வார்த்ததை வாராதோவென்னவருளுகிறார் (சந்தநேத்யாதி). கலஸமென்று அசித்ப்ராயமாகச் சொன்னதுக்குப்ரயோஜகம் சொல்லுகிறென்னவுமாம். இப்பகூத்தில் உபேய தஸையில் பாரதந்தர்ய ஜ்ஞாத்ருத்வங்களைச்சொல்லிற்றென்று தாத்ரயம் கொள்வது. உபேயதசையில் பாரதந்தர்யத்துக்கு ஸம்வாதம் (தனக்கேயாக) என்று. "உடலுருக நிறைத்துக்கொண்டேன்" என்று பரமபக்திக்கு உடலுருகையைக்காரணமாகச் சொல்லுகைக்கு உடல் ப்ரதிபந்தகமோவென்னவருளுகிறார் (ஆத்மேத்யாதி). (அநுபவாதிசயத்தாலே) என்றது - பரமபக்தியாலே யென்றபடி. (வெள்ளக்கேடு) என்றது - ஸாத்மியாமை யென்றபடி. இத்தால் ஈஸ்வரன் முந்துற முன்னம் ஆழ்வார்க்கு பரமபக்தியைத்தானே கொடுத்தோமாகில் ஸாத்மியாதே விடுமென்று அதுக்கு ஸரீரத்தை ப்ரதிபந்தகமாகவைத்து, பக்த்யாதிகளாலே ஸிதிலமாக்கி, பரமபக்தியைக்கொடுக்கு மென்றதாய்த்து, பரமபக்தியாலே உடலுருகுமோவென்ன, ஸம்வாதபூர்வகம் கைமுதிகந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் (நினைதொறுமித்யாதி). (அமூர்த்தமான) என்றது - ஸூக்யமானவென்றபடி. (தண்டை)தடையாய், அத்தாலே அதுக்குஹேதுவான் ஸத்தெனல்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (உடலுருக) என்றதுக்கு நேரே ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ஆராவமுதேயித்யாதி) என்று.

(க) தி-வாய்-உ-க-ச (உ) தி-வாய்-க-ச-உ (ஈ) தி-வாய்-டு-எ-க

கஉச௦ பெரியாழ்வார்திருமொழி, டி-ப, ச-தி, ச-பா, கடல்கடைந்து

நிரதிரய போக்யனான வுன்னைப் பூர்ணமாக வறுபவித்தேன்.
(க) அடியேன்வாய்மடுத்திப்பருகிக்களித்தேன்." என்னுமாயேபோலே

(வாய்திறந்து) வாய்திறவாதே மௌநியாய் புஜிக்கும் அம்ருத முமுண்டு போலே காணும். (மடுத்தி) பெருவிடாய்ப்பட்டவன் இரண்டு கையையும் மடுக்குமாய்த்து. (உன்னை) நிரதிரயபோக்யனான உன்னை. (நிறைத்துக்கொண்டேன்) தேக்கிக்கொண்டேன். (க) "கடிவார் தண்ணந்துழாய்க்கண்ணன்விண்ணவர் பெருமான்" இத்தயாதி, "அடியேன் வாய்மடுத்திப்பருகிக்களித்தேனே". ஸர்வஜ்ஞமாய், ஸர்வஸக்தியாயிருக்கூவனிறே கடல்கடைவான். "நெஞ்சிடிந்துகும்" என்று, நெஞ்சுமழிந்து, உடலுமுருகுமென்று - இட்டகரையுமழிந்து ஸ்வருபமு மளவுபட்டிருக்க, இவர் தேக்கிக்கொண்டபடி எங்கனே?" என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, "விட்டு சித்தன்மனம்" என்று அவ்வம்ருதம் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் திருவுள்ளம்வ்யாபிக்கும்" என்று அருளிச்செய்தார். அவன்கொடுத்தது பரமபக்தியிறே. "அறிவையென்னு மமுதவாய்" என்று பரமபக்தி பிறந்தபடி சொன்னார்; இங்கு, பிறப்பித்தகரமம் சொல்லுகிறார் (உன்னை நிறைத்துக்கொண்டேன்) என்று.

வ்யாவர்த்த்யபூலகம் தாத்பர்யமருளுகிறார் (வாய்த்யாதி). (உண்டு போலேகாணும்) என்உத-உண்டென்றபடி. இத்தால் பகவததுபவம்பிறந்தும் மௌநத்துடனிராதே வாயார வாழ்த்தி அதுபவித்தாரென்று கருத்து. இங்கனே பரமயோக்யனானவனை அதுபவித்தாருண்டோ வெண்ணவருளுகிறார் (கடிவாரித்தயாதி). ஈஸ்வரன் கடலைக்கடைந்து கலசத்தை நிறைத்துக்கொள்ளுகை உபபந்தம்; இவர் நிறைத்துக்கொள்ளுகை அதுபந்தமென்று நஞ்சேருடைய நிர்வாழ்நம் (ஸர்வஜ்ஞனித்தயாதி), இவர்ஸங்கைக்கு ஈஸ்வரனுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளுண்டாகையாவது கூடும். இவர்க்கு அதுபவோபகரணங்களான கரணகளே பரங்கள் ஸிதிலமாகவும் ஆத்மாதான் அணுவாயிருக்க இவர்க்குப்பூர்ணமாக வறுபவிக்கும்படி யெங்கனேயென்றுதாத்பர்யம். (திருவுள்ளம்) என்றது-தர்மபூதஜ்ஞாந மென்றபடி, கரணகளேபரங்கள் சிதிலமாறலும், ஆத்மாவும் அணுவானாலும் ஜ்ஞாநம் விபுவாகையாலே நிறைத்துக்கொள்ளக்கூடுமென்று பரிஹாரத்துக்குக் கருத்து. இங்கு ஜ்ஞாநம் விபுவாயிருக்குமோ வெண்ணவருளுகிறார் (அவன் கொடுத்தித்தயாதி). நிறைத்துக்கொண்டெனென்று ஸவகர்த்தருத்வம் தோற்றச் சொல்லக்கூடுமோ வெண்ணவருளுகிறார் (இங்கித்தயாதி). அவன் பிறப்பித்ததைத் தம்மேலேயேறிட்டு வ்யவஹரிக்கிறாரென்று கருத்து.

(க) தி-வாய்-உ-ந-க.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, சி-ப, ச-தி, ச-பா, கடல்கடைந்து ௧௩௪௪

(கொடுமையித்யாதி) பாபம் பண்ணினவர்களைச் சண்ணந்து நலிதிறம்ருத்யுவும் என் ஆஜ்ஞை நடக்கிறவிடத்திலும் கிட்டப்

(கொடுமைசெய்யுங் கூற்றமும்) உகரதண்டங்களை மாறாமே புஜிப்பிக்கும் யமனும். அக்கிருதரன் யமன் என்னும் மூவரினே ஸம்ஹாரகர்த்தாக்கள். (க) "ஈ-ஓ-ஔ-வாவணஷயபி-ஆ-ஓ-ருத்திரோவ-ஏஷயதக்நி" என்னக்கடவத்தேற. யமனையொழிந்த மற்றை இருவர்க்கும் காதாசித்தமிதே ஓறிம்மை; யமனுக்கு நித்யம். "பாதிக்கைக்கு ஸக்தனினிவன்" என்றிதே இவனையிட்டது. *வையத்தையும், மனிசரையும் பொய்யென்றிதேகாலனையுமுடனேபடைத்தது. வையமும் மனிசரும் பொய்யாகில் இவ்வை மெய்யானகிறு வென்னில்; [உடனே படைத்தாய்] இவற்றுடனே அவனையும் நசிப்பிக்குமென்று தேகற்றுசிறது. அவனைப்பொய்யனும் படி பண்ணிற்று இவன்பாபவிசேஷமிதே; சிறைக்கூடத்திலேபிறந்துசிறைக்கூடத்திலே சாவாரைப்போலே. ஸ்ருஷ்டிதொடங்கி ஸம்ஹாரமறுதியாக நரகாதுபவமிதே பண்ணுவது. (என் கோலாடி குறுகப்பெற) என்னுடைய வாஜ்ஞை நடக்கு மிடமெல்லாம் புகுரப்பெறது; (குறுகப்பெற) புகுந்துபோகையன்றிக்கே, அருகும் வரப்பெறது.

கூற்றமுமென்று சொல்லவமைத்திருக்க, கொடுமை செய்யுமென்று விசேஷித்ததுக்கு வ்யாவர்த்தய பூர்வகம்தாத்பர்யமருளுகிரூர் (அக்கிரியென்று துடங்கி நித்தமென்னுமளவும்). இவன்நித்ய ஓறிம்மை பண்ணுகைக்கு ஸக்தனெவென்னவருளுகிரூர் (பாதிக்கைக்கித்யாதி), லோகத்தைப் பீடிக்கும்படி இவனைப் படைப்பா வென்னென்ன வருளுகிரூர் (வையத்தையு மித்யாதி). (பொய்) என்றது-பொய்யரென்றாய், விபரீத ப்ரவ்ருத்திராகையாலே இல்லை யென்னலாம்படி யாகவேணு மென்று கருத்த. (இவனே மெய்யானகிறுன்) என்றது - இவனெப்போது முண்டென்னலாம்படியாகிறுனே வென்றபடி. யமனை ஈஸ்வரன் பாதிக்கைக்கு ஸ்ருஷ்டித்திருக்க சேநன் விபரீதப்ரவ்ருத்தி பண்ணுமோ, அவனையறியாலே யென்னவருளுகிரூர் (அவனையித்யாதி). (அவனைப்பொய்யனும்படி) என்றது - யமனென்று ஒருத்தனுண்டென்று தேரன்று தொழிகையென்கையென்கிரூர். யமனுண்டென்று அறியாதபடி ஒரு பாப விசேஷமுண்டோ வென்னவருளுகிரூர் (சிறைக்கூடத்திலித்யாதி).

(க)

ககசஉ பெரியாழ்வார்திருமொழி, கு-ப, ச-தி, ச-பா, கடல்கடைந்து

பெறாது. (தடவரையித்யாதி) மலைபோலே பெரியதோள்களையுடையையாய், பெரியமலையென்னுமாம்; திருவாழியாலே அலங்கருதமான திருக்கைகளையுடையையாய்! ஸ்ரீஸார்ங்கமாகிற வில்லையுடைய ஸ்ரீரணே! உன்னை அண்டை கொண்ட பலமிதே யமாதிகளஞ்சுகிறது. (ச)

காதாசிக்கமாகப் புருந்ததானில் செய்வதென்னென்ன; அதுஎன்னையோடுகேட்பது, உன்கையிலே ஆயுதமிருக்க? (தடவரையித்யாதி) தூரஸ்த்தரை நெட்டம்பாலே யுருட்டும், கிட்ட நின்றவர்களைக்கையில் திருவாழியாலே கொல்லும். ஆழ்வானையேவியும், அம்பையேவியுமிதே முடிப்பது. (தடவரைத்தோள்) பெரிய மலைபோலே யுள்ள தோள். மலைபோலே பெரியதோளென்னவுமாம். (தடம்) பெருமை. தடம்போலேயும் வரைபோலேயுமென்னவுமாம்; தடம்-ஸமுதரம். (ச)

அவ;—ஐந்தாம்பாட்டு. (பொன்) கீழே-அம்ருத த்ருஷ்டாந்தமிட்டார், இதிலே பொன்னை த்ருஷ்டாந்தமாக இடுகிறார். கீழிம்பாட்டிலே போக்யதை சொன்னார்; இதிலே பாவநத்வம் சொல்லுகிறார்; “மடுத்துன்னை நிறைத்துக்கொண்டேன்” என்றதினுடைய ஸ்லாகக்கயதைபைச் சொல்லுகிறார். *அகேஷாப்பயமுமாய் அகாத் முமானகடலில் அம்ருத த்ருஷ்டாந்தமிட்டார். இதில் த்விபாந்தரபதார்த்த த்ருஷ்டாந்தமிடுகிறார்.

(கிட்டநின்றவர்களை) என்றது-கிட்டநின்றவர்களை யு மென்றபடி. இத்தால் திருவாழி தூரஸ்த்தரையும் ஸமீபஸ்த்தரையும் கொல்லும் பரிசுரமாயாலே முந்துறவருளிச் செய்தாரென்று கருத்து. இரண்டுக்கும் இவரையாகித் வில்லைச் சொல்லுவானென்னென்ன, அதுக்குத் தாற்பர்யமருளுகிறார் (ஆழ்வானையித்யாதி). (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பொன்னை) கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (கீழேயித்யாதி); பாவநத்வமென்றது-“வெலி துண்டெவெலியிரணுடி-பவித்ரம் வைதிரண்யம்” என்கிற ஸ்ருதியைப்பற்ற, (என்றதினுடைய) என்றது-மடுத்து நிறைத்துக்கொள்ளும்படி ஸ்லாகக்கயமான் வஸ்துவினுடைய வென்றபடி. கீழ்ப்பாட்டில் கடல்பத்தையும் இப்பாட்டில் “கொண்டு” என்றபத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (அகேஷாப்பயமுமித்யாதி). இப்படிப்பட்ட

பெரியாழ்வார் திருமொழி, (ரு-ப, ச-தி, ரு-பா, பொன்னை. கருசந

மு.—

பொன்னைக்கொண்டுகரைகல்மீதே திறமெழவுரைத்தாப்போல் [டேன் உன்னைக்கொண்டென் னாவகம்பால் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண் உன்னைக்கொண்டென் னுள்வைத்தே வெண்ணையு முன்னிலிட்டேன் என்னப்பாவென்னிருடிகேசா வெண்ணுயிர் காவலனே. (ரு)

அவ;— அஞ்சாம்பாட்டு, (பொன்னித்யாதி) ஸ்லாகக்கயானா வுன்னை நாவாலே ஹ்ருதயத்திலே வைத்துக்கொண்ட வெனக்கு வேற பேஷிதமுண்டோ வென்கிறார்.

ஸ்வா;—(பொன்னித்யாதி) பொன்னை உரைகல்விலே நிறம்பிறக்

* வாக்குத் தாய்மையிற்படியே அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி இவரகலப்புக; “நாமிருவரும் ஏகதத்வம் என்னும்படிகல ந்தபின்பு அதுவென்?” என்று ஈஸ்வரன் ஸமாதாநம்பண்ண; ஸமா ஹிதராய், செய்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுஸ்தோத்ரரூபத்தாலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்.

வ்யா;—(பொன்னித்யாதி) பொன்னை உரைகல்விலே நிறம்பார்க்க உரைக்குமரபோலே. (நிறமெழ) நிறமறிய. பொல்லாப்பொன்னை கடலி லம்ருதம்போலே தூல்பயானகளை யநுபவித்தவாறே த்வீபாந்தரத் தில் நின்றும் கொண்டுவரவேண்டும்படியான பொன்போலே பெறுதற்கரிய பொன்னைப்பெற்றேனெயென்று ஹ்ருஷ்டராகிராரென்று கருத்து.

தாம்பெற்றபேறுகளைச் சொல்லும் இப்ப்ரகரணத்துக்குச் சேர வவதாரி கைகளையிட்டு “உன்னைக்கொண்டென்னுள் வைத்தேன்” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து, “எண்ணையுமுன்னிலிட்டேன்” என்று சொல்லுகைக்கு ப்ரஸக் தியைக்காட்டாநின்று கொண்டு அவதாரிகாந்தர மீடுபடுகிறார் (வாக்குத்துய் மையித்யாதி). (அயோக்யதாநுஸந்தாநமும்) என்ற ச(ஹ)காரத்துக்கு, தாம் பெற்றபேறுகளைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே அவனுடைய வதிஸ்யமும் தம்முடைய வயோக்யதையும் நெஞ்சில்பட்டு இதுவுமவனதென்று கருத்து. (செய்தவுபகாரத்துக்கு) என்றது-சேரவிட்டுக்கொண்ட வுபகாரத்துக்கென்ற படி. (ஸ்தோத்ரரூபத்தாலே) என்றது-என்னப்பாவித்யாதியைப்பற்ற.

நிறமெழுவென்றதுக்கு நிறமுண்டாக வென்னலாயிருக்க, அறிய வென் பானென்னென்ன வருளுகிறார் (பொல்லாப் பொன்னித்யாதி வாக்யத்ரயத் தாலே) தம்முடைய நாவினிலே நிறுழியும்படி உரைத்தேனென்கைக்குப்பொன்

கக.சச பெரியாழ்வார்திருமொழி, தி-ப, ச-தி, து-பா, பொன்னை.

கும்படி உறைக்குமாபோலே (க) “பொன்னிவர்” என்னு முன்னை
என்னாவாகிற வுரைகல்லிலே வேதங்களாலுமோவிட வொண்ணாத
உரைகல்லிலேயுரைத்தபோதா க நல்லநிறமுண்டாகிறதன்றே; உள்
ளமாற்றிறே காட்டுவது. நல்லபொன்னையும் பொல்லாப் பொன்னையும்
உரைகல்லிலே நிறம்பார்க்க வுரைக்கக்கடவதிறே; அப்படியே,
(உன்னைக்கொண்டு)வேதங்களாகிறவுரைகல்லிலேயுரைத்தாலும் (க)
“நிறமுயர்கோலும்” என்கிறபடியே அவ்வருகான வுன்னை. (என்
நாவகம்பால்) * அற்பசாரங்களிலே மண்டினவென் நாக்கிலே; * அ
ஸத்தீர்த்தந காந்தாரத்திலேபுக்கு அலமர்ந்தவென்நாக்கிலே. திருப்
பல்லாண்டுதொடங்கி இவ்வளவும் வர க்ருஷ்ணநுபவம் பண்ணி
னத்தையும்நிகழ்வார், பூர்வவநுத்தத்தைப் பார்த்து. *வாடினென்
வாடிதொடங்கி திருப்பதிகளிலே மண்டி அதுபலித்த திருமங்கை
யாழ்வாரும். * மாற்ற முளவிலே அஞ்சினாரிறே.

(என்னாவகம்பால்) என் நாக்குக்குள்ளே. அகம்-உள். (மாற்றின்
றியுரைத்துக்கொண்டேன்) மாற்றழியும்படி போசிக்கொடுகின்றேன்;
நல்லபொன்னை நல்லகல்லிலே உரைத்தாலிறே அறியலாவது; தா
மல்லாத கல்லிலே யுரைப்பாரைப்போலே, உன்னை யென்னாக்கா
லே தூவித்தேன். “பொன்” என்கிறது - ஈஸ்வரனை; “கல்” என்
னை உரைகல்லிலே உரைத்தாப்போலே என்றது, பொன்னுக்கு மாற்றழிவில்
லாயையாலே த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூடாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி “உறைத்
தாப்போலே” என்றவகந்தரம் “மறையிலுரைக்கப்பட்ட” என்றத்யாஹரித்து
அதுக்கர்த்தம் சொல்லா நின்றகொண்டு உன்னையென்றதுக்குத்தாப்பர்யமரு
ளுகிரார் (அப்படியேயித்யாதி). “மறையிலுரைக்கப்பட்ட” என்றதுக்கு “ஸர்வ
ரஸம்” என்றுபாமபோக்யத்தவேந சொல்லுகிறபடியையும் திஸ்ஸமாய்ப்பயதிக த்
வேந சொல்லுகிறபடியையும் திருவுள்ளம்பற்றி தத்ப்ரதிகோடி த்வேந தோற்
றுகிற வர்த்தத்தை” என்னாஎன்றதுக்குத் தாப்பர்யமாக்கி அடைவேயருகிரா
ரார் (அற்பசாரங்களித்யாதி)வாக்யத்தவயத்தாலே. “மல்லாண்ட திண்டோள்
முணிவண்ண” என்றுதொடங்கி இவர்க்ருஷ்ணநுபவம் பண்ணியிருக்க, அஸ
தீர்த்தந காந்தாரத்திலே அலமர்ந்த வென்னக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிரார்
(திருப்பல்லாண்டித்யாதி). இப்படி யறிந்தபேருண்டோவென்ன வருளுகிரார்
(பூர்வேத்யாதி).

பாலென்று-இடமாய், அத்தை ஸப்தம் யர்த்தத்திலேயாக்கி ஸப்தார்த்த
தமருளுகிரார் (என்னுக்குக்குள்ளே) என்று. வாக்குத்துய்மையித்யாதி அவ

345

பெரியாழ்வார்திருமொழி, இ-ப, ச-தி, இ-பா, பொன்னை. கருசுதி

வுன்னை. (மாற்றின்றி) மாற்றற; ஸத்ருஸாமற். (உரைத்துக்கொண்டேன்) வஸ்துவையுள்ளபடி வ்யவஹரிக்கவல்ல வாசகமாக வுரைக்கப் பெற்றேன்.

(உன்னையித்யாதி) ஸப்ருஹணீயணை வுன்னுடைய வங்கீகாரத்தைக்கொண்டு “விட்டுசித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட” என்னுகிறது-நாக்கை. (மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன்) ஒன்றுந்தப்பாதபடி சொன்னே னென்னவுமாம்.

(உன்னையித்யாதி) “வாரீர் ஆழ்வீர்! நீர் இப்படி சொல்லக்கடவீரோ; * உம்மை இரப்பகலோதுவித்து, சொல்பயிற்றிப்பணி செய்யும்படி பண்ணி, (க) ‘வயிற்றில் தொழுவைப்பிரித்து’ என்று விரோதிகளையும்போக்கி *சேருந்திருக்கோயில்’ என்னும்படிபண்ணி, *அரவிந்தப்பாவையுந்தா னுமாய்*அரவத்தமனியுள்ளிட்டஅகம்படியோடே புகுந்தநம்மைக்கண்டுகளித்துக்காப்பிட்டு, ‘உறகல்’ என்று-நித்யரையும் அதிஸங்கை பண்ணும்படியான ப்ரேமம் விளையும்படிபண்ணின கம்முன்பேக்குதக்கரைப்போலே சொல்லுவிரோ?’ என்ன; பயப்பட்டு(உன்னைக்கொண்டென் னுள்வைத்தேன்) என்கிறார்(உன்னைக்கொண்டு)நிரதஸயபோக்யபூதனயம், ஸப்ருஹணீயணை வுன்னுடைய அங்கீகாரங்கொண்டு. (என்னுள்வைத்தேன்) “விட்டுசித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட” என்னும்படி, என்னுடைய அதுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். (என்னையும்) நீ இப்படி மேல்விழுந்து ஆதரிக்கைக்கு யோக்யனாவென்னையும். (உன்னிவிட்டேன்) உன் திருவடிகளிலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினேனென்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார். (உ) “நித்யாஜலிவாபா ஹ்யஷ்டா நஸி ஐதேவவாஜிநி-நித்யாஞ்ஜநிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவவாதிநி” என்று, அதுபவஜநிதப்ரீதிதலைமண்டையிட்டால் பண்ணுமதிதே. (ஈ) “உண்டுகளித்து” இத்யாதி.

தாரிகாவாக்யத்துக்குச்சேரவர்த்தமருளிச்செய்து கீழ்வதாரிகைக்குச்சேரவர்த்தநாதமருளுகிறார் (ஒன்றுமீத்யாதி). மாறு - தப்புதலாய், இன்றி-இல்லாமையென்று ஸப்தார்த்தம்.

“என்னுள் வைத்தேன்” என்று போகி, லோயி)க்கும் தசையிலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (நித்யேத்யாதி), ஸம்வாதாந்தரம் (உண்டித்யாதி). “அந்திதொழும் சொல்” என்றதிலே நோக்கு.

(க) இ-உ-கூ. (உ) பார-ஸா-மோ-கூ.கூ.எ-சு. (ஈ) தி-வாய்-கூ-அ-எ.

ம்படி என்னுடையவறுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். (என்னையு
யித்யாதி). நீ இப்படி மேல்விழுந்து ஆதரிக்கைக்கு யோக்யனான
வென்னையும் உனக்குபோக்யமாக்கினேன். “நடுஉடுசு”வவாழி.நடு -
நமஇத்யேவ வாதீசு” என்னுமாபோலே. (என்னப்பா) எனக்கு
ஜாகனானவனே; (என்னிருடிகேசா) எனக்கு ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்
கும் விஷயமானவனே; (என்னுயிர்காவலனே) என் ஆத்மாவுக்கு
ரக்ஷகனானவனே; நான் இனிப்பெறாததுண்டோவென்கை. (௫)

[என்னப்பா, மாற்றின்றி-கலப்பின்றி, பொன்னைநிறமெழவுருக்கி,
பரீக்ஷார்த்தமாக உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே, மாற்றின்றி
யுரைத்துக்கொண்டேன்-கலப்புப்படாதபடி யுருக்கி என்நாக்காகிற
உரைகல்லிலே உரைத்துக்கொண்டேன்]. அவன்பண்ணினவுபகார
பாம்பரைகளைச்சொல்லுகிறார்(என்னப்பா) எனக்குஆகனானவனே!
(என்னிருடிகேசா) என் இந்த்ரியங்களுக்கு நீயே விஷயபூதனான
வனே! (க) “நாக்கு நினையல்லாலத்யாது” என்றும், (உ) “கண்டு
நாணுன்னையுக்க” என்றும், (ங) “வேறொருவரோடென்மனம்பற்றா
து” என்றும், (ச) “மற்றொருயிர்ப்பிடம்நானெங்குந்காண்கின்றிலே
ன்” என்றும்(௫) “உண்ணாநாள்பசியாவதொன்றில்லை” என்றுயித்யா
தி. (க) “இருடிகேசனெம்பிரான்” என்னக்கடவதிறே. (என்னுயிர்
காவலனே)(எ) “மாலருளால்” என்று-மீண்டும்அவன்ப்ரஸாதத்தா
லேதாமுளரானநம்மாழ்வாரைப்போலே, அயோக்யதாதுஸத்தாநத்

“என்னப்பா” என்றத்தை (பாம்பரைகளைச்சொல்லுகிறார்) என்றுவந்தரம்
கூட்டிக்கொள்வது. மற்றென்றதை. மாற்றென்று நீட்டிக்கிடக்கிறதாய், வே
றொன்று கவசாதபடியென்றுமுன்னுமார்த்தமருளுகிறார் (கலப்பித்யாதி). “மாற்
றின்றி நிறமெழவுருக்கி அந்தப்பொன்னைக்கொண்டு உரைகல்லீதே யுரைத்
தாப்போலுன்னைக் கொண்டென்னவைகம்பால் மாற்றின்றியுரைத்துக் கொண்
டேன்” என்று அந்தயாத்யாஹாரங்களைத்திருவுள்ளம்பற்றிமுந்தினவவதாரி
கைகளுக்குச் சேரவருளிச்செய்தாரென்று கண்டுகொள்வது. இப்பகூத்தில்
எழுவென்றது-உண்டாம்படி. யென்றபடி. (நீயே விஷயபூதன்) என்றது-விஷ
யாந்தரங்களில் போகவொட்டாதே தன்னிடத்திலேயாம்படி நியமித்தவனே
யென்றபடி. (இத்யாதி) என்றவந்தரம் “என்றும்சொன்னுதிறே” என்றுசே

(க) ௫-க-க. (உ) ௨-எ-க (ங) ௫-க-உ. (ச) ௫-க-ச. (௫) ௫-க-க.
(ஈ) தி-வாய்-௨-எ-க0 (ஏ) தி-வாய்-க-௫-கக,

பெரியாழ்வார்திருமொழி, (நி-ப, ச-தி, சு-பா, உன்னுடைய, கருசா

மு.—உன்னுடைய விக்ரமமொன் றொழியாமலெல்லாம்
என்னுடைய நெஞ்சகம்பால் சுவர்வழியெழுதிக்கொண்டேன்
மன்னடங்கமழுவலங் கைக்கொண்டவிராமனம்பி!
என்னிடவந்தெம்வெருமா னினியெங்குப் போகின்றதே.

அவ;-ஆறும்பாட்டு. (உன்னித்யாதி) "என்னுடைய ஹ்ருதயத்
திலே ஜ்ஞாநவிஷயமாப்க் கொண்டு ஸந்நிஹிதனாபின்பு என்னை
ஈட்டு இனியெனக்கு ஒருபோக்கிடமுண்டோ வென்கிறார்.

ஸ்வா!—(உன்னுடைய வித்யாதி). உன்னுடைய திவ்யாபதா
நங்கள் ஒன்றொழியாமல் எல்லாத் தையும் சுவரிலே சித்ரமெழுதி
தாலே அகன்று முடியாதபடிபண்ணினவனெனென்கிறார். அங்குநன்
றிக் கே, (க) 'சுருவீருந்தநாள்முதலாக்காப்பு' என்கிறபடியே, யோக்
யதையில்லாதகாலத்திலும்ஸத்தையைநோக்கினவனெனெனுமாம்.

அதவா, (பொன்னித்யாதி) நிறமுண்டான பொன்னை உரை
கல்லிலேஉரைத்தாப்போலே(உ) "பொன்னிவர்" என்றும்(ஈ) "செம்
பொனே திகழும் திருமூர்த்தி" என்றும் சொல்லுகிற வுன்னை என்
நாக்காலே உரைத்து, "மாற்றுமுரையுமுற்ற கல்லபொன்போலே
நானுமானேன்" என்று ஸாம்யாபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று
சொல்லுவார்கள். (டு)

அவ;-ஆறும்பாட்டு. (உன்னுடைய வித்யாதி) கீழிற்பாட்டி
டில் - "உன்னைக்கொண்டென்னுள் வைத்தேன்" என்றார்; வைத்த
ப்காரம் சொல்லுகிறது-இப்பாட்டில்.

ஷம், வாக்குதாய்மையித்யாத்யவதாரிகைக்குச்சேரத்தாந்யமருளிச்செய்து,
முந்தினவவதாரிகைகளுக்குச்சேரவருகுகிறார் (அவ்வனித்யாதி), கருவென்று
கர்ப்பம்.

"நிறமெழுந்தபொன்னைக்கொண்டென உரைகல்லீதேயுரைத்தாப்போலேஉன்
னைக்கொண்டென்னுவகம்பாலுரைத்து மாற்றினறியிருக்கும் வந்துவைக் கொ
ண்டேன்" என்றவயித்து அவ்வஸ்துவைக் கொள்ளுகையாவது - அப்பொன்
னைக் கொண்டென்றாப்போலே உத்க்ருஷ்டஸுவர்ணஸாம்யம் சொல்லுகை
யாய், * செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தியோடு ஸாம்யாபத்தியைச்சொல்லு
கிறாரென்று க்ருதார்த்தநானுஸந்தானத்துக்குப் பின்னையுமொரு யோஜகை
யருளுகிறார் (அதவேத்யாதி), (நாக்காலே) என்றவநந்தம் "உரைத்து" என்று
சேஷம். (டு)

(க) ச-திருவ-கஉ, (உ) திருமொ-க-உ-க, (ஈ) திருவாய்-க-கஉ-க

கக.ச அ பெரியாழ்வார்திருமொழி, (டு-ப, ச-தி, சு-பா, உன்னுடைய.

இல் கண்ணுக்குத் தோற்றுமாபோலே என்னுடைய நெஞ்சிலே இயற்றையும்ப் ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டேன். ருஷிகளுக் குப் ப்ரகாசியாதவர்த்தங்களும் எனக்கு ப்ரகாசித்து அறுஸந்திக் கப் பேற்றேன்.

வ்யா;—(உன்னித்யாதி). உன்னுடைய தீவ்யாபதாநங்கள் ஒன்றொழியாம லெல்லாவற்றையும், சுவரிலே சித்ரமெழுதினால் அது கண்ணுக்குத் தோற்றுமாபோலே, என்னுடைய நெஞ்சிலே யிவையெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டேன். உன்னு டைய ஸ்வரூபரூப குணங்களையன்று; உன்னுடைய அபதாநங்களை யிறே. “எல்லாம்” என்னுநிற்க, “ஒன்றொழியாமல்” என்றது - வ்யாஸ வால்மீகிகளுக்கு ப்ரகாசியாதவையும் இவர்க்கு ப்ரகாசிக்கை யாலே. (க) “சீமாலிகன்,” (உ) “மல்லிகைமாமாலை.” ப்ரகாசியாமைக் கடிஸத்வதாரதம்யம்; அதுக்கடிப்ரஸாததாரதம்யம்கர்மவஸ்யருமாய் அஸூத்த க்ஷேத்ராஜ்ஞருமான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ப்ரஸாதயிறே - அவர்களுக்கு; இவர்க்கு (ங) “*திருமாலால்” (ச) “*திருமாமகளால்” *பீதகவாடைப்பிரானுடையப்ரஸாதத்தாலேயிறே. ஸர்வஜ்ஞனுக்

அரு, — ஆரம்பாட்டு. (உன்னுடையவித்யாதி) “உன்னுடைய விக்கிர மங்கள்-அபதாநங்கள், ஒன்றொழியாமல் எல்லாத்தையும் என்னெஞ்சுக்குள்ளே சுவர் - வழிசுவரிலேயெழுதுகிற வழியாலே-ப்ரகாரத்தாலே எழுதிக்கொண் டேன்” என்று ஸந்தார்த்தம் தோன்றவருளுகிறார் (உன்னுடையவித்யாதி). கீழ்நீர்ஸ்வரூபாதிகளை அதுபவித்திருக்க அபதாநங்களை மாத்தரம் சொல்லக் கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (உன்னுடைய ஸ்வரூபேத்யாதி). (இதே) என்ற வநந்தரம் “நா னூற்றத்தோடே யதுபவித்தேன்” என்று கூட்டுவது. வ்யா ஸர்க்குத்தோன்றாத அபஸமுண்டென்றதுக்குஸம்வாதம் (சீமாலிகன்) என்று. வால்மீகிக்குத் தோன்றாத அபஸுத்துக்கு ஸம்வாதம் (மல்லிகைமா மாலை) என் றது. (ப்ரஸாதத்தாலே) என்றவநந்தரம் “ஸத்வமதீஸாயித்துஜ்ஞாநம்பிறுத்தது” என்று கூட்டுவது. கீழ்வாக்யத்தை ஸம்வாதபூர்வகம் விவரிக்கிறார் (ஸர்வஜ் ஞனுக்குமித்யாதி).

புண்யகர்ம மடியாக வரும் ஸாத்விக தேவதையான பகவத் ப்ர ஸாதத்தால் வரும் ருஷிகளுடைய ஜ்ஞாநத்தைப்போலே கர்மமடியாகா தோ வென்னும் ஸங்கையிலே இதுக்குக்கர்மமடியன்றிக்கே, ப்ரேமம் அடி-

(க) உ-உ-அ (உ) க-க-உ. (ங) தி-வாய்-அ-அ-கக. (ச) தி-மொ-

பெரியாழ்வார் திருமொழி, (இ-ப, ச-தி, சு-பா, உன்னுடைய, கருசு
 ல்யா;—

கும்(க) “உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்” என்றும், (உ) “அவனெனக் குகேரான்” என்றும், (ஈ) “என்மதிக்குவிண்ணெல்லா முண்டோவிலை” என்றும் இவர்கள் சொல்லும் படியிறேனாவது தேவதையானஸர் வேய்வரனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற ஜ்ஞானம்.

(உன்னுடைய விக்கிரமமித்யாதி) (ச) “மல்லாண்டதீண்டோள் மணிவண்ணா” என்று தொடங்கி இவ்வளவாக அதுபவித்த அபதாநங்களை அருளிச்செய்கிறார், (ஈ) *கோவை வாயாளிலும் (சு) *குரவையாய்ச்சியரி லும் தன்னுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தைக்கூட்டி நம்மாழ்வாரையதுபவிப்பித்தாப்போலே, ருஷிகளுக்குப்போலே புண்யமென்றொருநகையாலே புதைத்து விடுகிற ஜ்ஞானமல்லாமையாலே இவர்க்கு முற்றாட்டாக்கிக் கொடுக்குமிறேனாவலார் தத்தங்களும் பகவத் ப்ரேமமுடையார்க்கிறே ப்ரகாசிப்பது. ருஷிகளாப்போலே கேவலஜ்ஞானமே யன்றிக்கே ப்ரேம தசையிலேயிறே இவர்களிருப்பது. இதுதான் அவன்கொடுத்த ப்ரேமமிதே. மதியோபாதிநலத்தையுமருளிணுகிறே. முற்பட்ட ப்ரேமம் அவனது; இதுகண்டு உகந்த ப்ரேமம் இவரது. (எ) “கிடந்திருந்து நின்றளந்து” (அ) “ஆளுனாயன்மீனேடேன முந்தானானை” என்கிறபடியே, அவன் அவ்வபதாநங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கடி யென்னென்னில்; “என்னில்தாயசங்கே” என்றருளிச்செய்தாரிறே.

(மன்னடங்க) நம்முடைய அபதாநங்கள் இப்படி ப்ரகாசித்த

யென்று உபபாதிக்கக்கோலி, இவருடைய ஜ்ஞானாதிபாயத்தில் ஆழ்வாரை னாதர்மயத்ருஷ்டாந்தமாகியருளுகிறார் (உன்னுடைய விக்கிரமமித்யாதி). (அதுபவித்த) என்றது - அதுபவிப்பித்த வென்றபடி. நம்மாழ்வாரை அதுபவிப்பித்தாப்போலே அதுபவிப்பித்தவென்று அந்வயம்கண்டுகொள்வது. முற்றாட்டாகக் கொடுக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன, பகவத்விஷயக ப்ரேமமே ஹேதுவென்கிறார் (ஸகலேத்யாதி). கர்மமடியாக ஜ்ஞானம் பிறக்கும் ருஷிகளுக்கு ப்ரேமமில்லையோவென்ன (ருஷிகளையித்யாதி). “இதுதான்” என்றவாக்யத்துக்கு ஆழ்வார்களிடத்தில் ப்ரஸந்ராய நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வவிஷயப்ரேமத்தைக் கொடுத்தானென்று கருத்து. ப்ரேமத்தைப் பிறப்பித்த ப்ரகாரத்தையருளுகிறார் (முற்பட்டவித்யாதி), கிடந்தித்யாதிக்கு “மால்செய் கின்றமாலார்காண்பாரே” என்றதிலே நோக்கு.

எடுத்த ப்ரதீகத்துக்கு ஸங்காஸமாதாந ரூபேண தாத்பர்யமருளுகிறார் (நம்முடைய வித்யாதி-மன்னடங்கவென்னுமளவும்), நம்முடையவபதாநங்கள்

- (க) தி-வாய்-க-உ. (உ) ச-திருவ-அச. (ஈ) ச-திருவ-இச. (ச) திருப்பலனர்-ச.
- (ஈ) தி-வாய்-ச-ந (சு) தி-வாய்-ச-ச (எ) தி-வாய்-உ-அ-எ. (அ) தி-வாய்-அ-அ.

கருணை பெரியாழ்வார்திருமொழி, (க)-ப, ச-தி, சு-பா, உன்னுடைய.

(மன்னித்யாதி) ஆஸூரப்ரக்ருதிகளான ராஜாக்கள் முடியும் படியாக மழுவென்கிற வாயுதத்தை வலக்கையிலேதரித்து, ஜ்ஞாந ஸக்த்யா திகளால் பூர்ணான பரஸூரரமாவதாரத்தைப் பண்

வளவில் உம்முடைய விரோதி செய்த தென்னென்ன; என்னள வன்றிக்கே *சந்தை தந்தை* தற்படியே மூவேழிருபத்தொரு படி கால், (க) "கூலம்பிணை-பரிமழ-குலம்பிணை பரிசுறமம்" (உ) "கூலம்பிணை-பரிமழ-குலம்பிணை - குலம்பிணை ஜநீக்ரு தார்த்தா" விற்படியே ஆச்சுதென்கைக்கு த்ருட்டாந்தம் (மன்ன டங்க) என்று. அஹங்காரக்ரஸ்தரான ராஜாக்களை நிரஸிக்கைக் கடியான வேஷத்தையும் ஆயுதத்தையும், அதுக்கடியான ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி குணங்களால் வந்த பரிபூர்த்தியையு முடையவனே!, (மழுவலங்கைக்கொண்ட) மழுப்பிடித்த பிடியிலே விரோதிகள் முடிந்தபடி; வ்யாபகரிக்க வேண்டற்றில்லை. (ங) "வற்புடையவரை நெடுந்தோள்" இத்த்யாதி. அநேகாயுதராய்க்கொண்டு எதிர்த்த அநேக ராஜாக்களை ஓராயுதங் கொண்டிதே நிரஸித்தது.

ப்ரகாஸிக்கும் காலத்தில் உம்முடைய விரோதிகள் அத்தை ப்ரதிபந்தியாதே என்செய்ததென்று ஸங்கைக்குத் தாத்பர்யம். "சம்மனூதே கைவிட்டோடி" என்றவிடத்தில் ப்ராப்திவிரோதிநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே அவை செய்ததென்னென்னும் ப்ரஸநம் கூடாமையால் இங்ஙன் சொல்லவேண்டும், நீ இருபத்தொருகால் ராஜாக்களைக்கொன்றூப்போலே என்விரோதிகளை நஸிப் பிக்கையாலே ப்ரகாஸித்ததென்று ஸமாதானத்துக்குத் தாத்பர்யம். ஸப்தார்த தம்(அஹங்காரேத்யாதி). "மழக்கொண்டு" என்னவமைந்திருக்க, "வலங்கை" என்று விஸேஷிக்கையாலே நிரஸிக்கும் போதையில் வீரப்பாடு தோற்றுகிற தென்று திருவுள்ளம்பற்றி (வேஷத்தையும்) என்றது. (ஆயுதத்தையும்) என்றவந்தாம் "கொண்டு" என்று பூரித்துக்கொள்வது. (வேஷத்தையும்) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (மழுவித்த்யாதி), மழுவென்ற ஏகவசனத்துக்குத் தாத்பர்யம். (அநேகேத்யாதி).

நீர்ஸ்வரூபருபகுணப்ரதானரன்றிக்கே, அபதானப்ரதானர யிருந்தீராகில், அதுக்கு விரோதியும் போகப்பெற்றீராகில் இனிநாமிருந்து செய்யவேண்டும தேது? போய்வருகிறோமென்று ஈஸ்வரனுக்குக் க்ருத்தாக, என்னிடைவந்தித் யாதியையருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதிகண்டுகொள்வது. "என்னிடை

(க)

(உ)

(ங) திருநெ-எ

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ௫-ப, ச-தி, ௬-பா, உன்னுடைய கரு.

ணினவனே; (என்னிடையித்யாதி) என்ஸேஷத்வத்தையும் உன்ஸேஷித்வத்தையும் எனக்குப்பாகாபிப்பித்து என்னைக்காகக் கொண்

(என்னித்யாதி) என்ஸேஷத்வத்தையும், உன்ஸேஷித்வத்தையும் உதறிப்படுத்தின்பு உனக்குப்போக்கு இனியெவ்விடத்திலே?

என்ஸவயத்தந்தாலே வந்ததாகிவிடே உனக்குப்போகலாவது; உன்னருளாலே புகுந்த நீ போகக்கடவையோ? (இராமன் நம்பி-எவ் குப்போகின்றதே) (க) “மன்னஞ்ச வாயிரத்தோள்மழுவில்துணித்தமைந்தா, என்னைஞ்சத்துள்ளிருத்திக்கினிப்போய்ப்பிறொருவர், வன்னெஞ்சம்புகிருக்கவொட்டேன்வளைத்துவைத்தேன்” என்று அவருமொருவர் வளைத்தாரிதே. போனால் என்செய்வீரென்ன, இதேதேனும் தன்னரசுநாடோ, பெண்ணரசுநாடோ? (க) “நன்னெஞ்சவன்னம் மன்னும்” இத்யாதி. (உ) “மழுவினால் மன்னராருயிர் வவ்வியமைந்தனும் வாரானால்” என்று-உன்வரவு பார்த்திருந்த நான்போக ஸம்வதிப்பனே. (ஈ) “வென்றிநீள்மழுவா வியன் ஞாலமுன் படைத்தாய்,” (ச) “வடிவாயமழுவேந்தி யுலகமாண்டு” (ஊ) “இருநிலமன்னர் தம்மையிருநூலுமெட்டும்-மழுவானில்வென்ற திறலோன்-பெருநிலமுண்டமிழ்ந்த பெருவாயர்” என்று - யோக்யதையில்லாத காலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தும் ரக்ஷித்தும், ஆபத்தசையிலே வயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும் போருமவனல்லையோ நீ,

பெம்பெருயான் வந்தினிப்போகின்றதெவ்வு” என்றவயித்துத் தான்பர்ய மருளுகிரார் (என்ஸேஷத்வேத்யாதி வாய்வயத்தாலே). (உதறிப்படுக்கை) என்றது-படுக்கையை உதறிப்படுத்தால் நிர்மலமாமாபோகே இதுவும் ப்ரகாபரிக்கை யென்று கருத்து. இங்குப்பரஸு-ராமாழ்வானை யருளுகிரார் (மன்னஞ்சவ்யித்யாதி). கீழெடுத்த பாசுரத்துக்குத் தான்பர்யம் (போனாலித்யாதி). “அன்னமன்னும்” என்று பிராட்டியைச் சொல்லுகையாலே இது பெண்ணரசுநாடன்றோ, உன் இச்சையாலே ஒன்றும் செய்யப்போகாதென்று தான்பர்யம். போகைக்கு ஸம்பாவணைதானில்லையென்கிரார் (வென்றிநீளென்று தொடக்கி-நீ என்னுமளவும்). எடுத்த பாசுரங்களிலே “முன்படைத்தாய்” என்றதினர்த்தம் (யோக்யதையித்யாதி). உலகமாண்டு-ன்றதினர்த்தம் (ரக்ஷித்தும்) என்றது, பெருநிலமுண்டமிழ்ந்த வித்யாதிக்கர்த்தம் (ஆபத்தசையிலே யித்யாதி).

(க) தி-மொ-எ-உ-எ. (உ) தி-மொ-அ ௫-அ. (ஈ) தி-வாய்-க-உ-க. (ச) திருமொ-எ (ஊ) தி-மொ-க-ச-ச.

கா.கூ. பெரியாழ்வார்திருமொழி, ரூ-ப, ச-தி, எ-பா, பருப்பதத்து.

டபின்பு, (இனிஎங்குப்போகின்றதே) இனிஉனக்கொரு போக்கிட முண்டோ?; போகிலும் கூடப்போயித்தனை. (சு)

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. (பருப்பதமிய்யாதி) என்னைஉனக்கே அநயார்ஹமாம் படி நிர்ஹேதுகமாகக் கைக்கொண்டு வைத்து இனிப்பொகட்டுப் போகலாமோ வென்கிறார்.

(எம்பெருமான்) உன் ஸ்வாமித்துக்குப்போருமோ? இனி உன் க்ருஷிபலித்துத் திருப்பல்லாண்டுதொடங்கி இவ்வளவும் வந்த பின்பு போக்குவரத்துண்டரம்படியோ நாமிருவருங் கலந்தபடி. (சு) “உன்னைக் கொண்டென்னுள் வைத்தேன்” இத்யாதி.

(உ) “கொண்டதானறி கோலக்கொடுமழு” என்று இடையர்க்கும் மழுஆயுதம்; ஆயுதஸாயத்தாலே இவனையும் க்ருஷ்ணனோடொக் க அங்கீகரிக்கிறார். (கூ) “தெவ்வாய மறமன்னர்” இத்யாதி.* திருக்குலத்தி லிறந்தோர்க்கோ த்ருப்திபண்ணலாவது, எங்கருக்கு ப்ரகாரத்தையும், அவன்போனால் தாம் முடியும்படியான அவஸ்தை பிறந்தபடியையும் அவனுக்குப் போக்கின்றிக்கே நிற்கிறநிலையையும், நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. (சு)

அவ. — ஏழாம்பாட்டு. (பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த) கீழிற் பாட்டிலே “என்னாவகம்பால் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன்” என்றது-அவன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே என்னுமிடத்தை இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்.

கலந்தவிடந்தன்னைக்காட்டுகிறார் (உன்னையித்யாதி). க்ருஷ்ணவதாரத்திலே மண்டின விவர் பரபுராமாழ்வானை அதுபாவ்யமாகச் சொல்லக் கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (கொண்டதாளித்யாதி). க்ருஷ்ணனையும் இவனையும் ஒக்கவதுபலித்ததுக்கு ஸம்வாதம் (தெவ்வாயித்யாதி), எடுத்த பாசரத்துக்குத் தாற்பர்யம். (திருக்குலத்திலித்யாதி வாக்யத்தவ்யமும்). (முடியும்படியான அவஸ்தை பிறந்தபடியும்) என்றது, இனியென்ற பதபலிதம் (நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தப்ரகாரத்தையும்) என்றது - “ஒன்றொழியாம லெல்லாம்” என்றநின்பலிதம்.

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (பருப்பதமிய்யாதி) (நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே) என்றது-“உனக்குரித்தாக்கிணையே” என்றத்தைப்பற்றி.

(சு) ரூ-ச-கூ. (உ) க-உ-கூ. (கூ) தி மொ-கூ-ச-கூ.

பாவக்காட்டைச் சீய்த்து என்னுடையப்ராதிசூல்யருபவன்னியம
றுத்து என்னிடத்திலே பாதவிலச்சினைவைத்தாய்;-உன்னடையாள
மிட்டுக்கொண்டாய்.

(திருப்பொலிந்தசேவடி) அழகு விஞ்சியிருப்பதாய் ருஜு
வான திருவடிகள். ஆர்ஜவ ஸ்வபாவமானதென்கை. அதவா,
ஐஸ்வர்யசிஹ்நங்களை யுடைத்தான திருவடிகளென்றுமாம்.(க)“கடா
புருடே-உதரபுரு” இத்யாதி, * அமரர் சென்னிப்பூவானப்ராப்ய
த்து. மலைக்குள்ளது விலக்காமையிறே; அப்படியே, வருவானும்
வழியிலுள்ள விரோதியைப்போக்குவானும் தன் விஜயத்
துக்கு அடையாள மிடுவானும் தானேயிறே. இவர்க்கும்
*ஏதங்களாயின வெல்லா மிறங்கவிடுவித்துப் பாதவிலச்சினை
வைத்தான்; தான் பரமபதத்தில் நின்று மிவர்பக்கல்வந்த ப்ரகார
மிருக்கிறபடி.(உ)“விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கட
வன் - நீண்மதினரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்
ணினுள்ளன்” என்னக்கடவதிறே.

(திருப்பொலிந்தசேவடி) அழகு விஞ்சியிருப்பதாய் ருஜு
வான திருவடிகள். ஆர்ஜவ குணமிருக்கிறபடி. இவன் செவ்வைக்
கேடே தனக்குச் செவ்வையாகை. ஐஸ்வர்யசிஹ்நங்களை யுடைத்
தான திருவடிகள். * கதரபுருவில் சொல்லுகிறபடியே *பார்த்திவ
வ்யஞ்ஜநாங்கிதமான திருவடிகள். (என்சென்னியின்மேல் பொ
றித்தாய்) அநாதிகாலம் அப்ராப்தவிஷயங்களின் காற்கடையிலே
துவண்டவென் தலையின்மேலே,(ஈ)“அமரர்சென்னிப்பூ” என்றும்
(ச)“வானவருச்சிவைத்த-பெருமணி” என்றும் நித்யஸூரிகளுக்குத்
தலையலங்காரமான பொன்னும் பூவுமான உன் திருவடிகளை என்
மேல் பொறித்ததுக்கு பர்வத ந்ருஷ்டாந்தத்தால் பலித்த வ்யாஜத்தைத்
தோற்றி விவரிக்கிறார் (மலைக்கித்யாதி), உத்தார்த்தத்தை ஸூசிப்பியா நின்று
கொண்டு நிகமிக்கிறார் (இவர்க்குமித்யாதி).

திருவென்றதுக்கர்த்தார்தமருளிச்செய்கிறார் (ஐஸ்வர்யேத்யாதி வாக்ய
தவ்யந்தாலே). பைம்பொன்னையென்றத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி(பொன்னும்)
என்றது. (பூவும்) என்றவந்தரம் “சூடாமணியுமான” என்று கூட்டுவது.
பொன்முதலானவைபோலே சென்னிக்குத்திருவடிகள்பொருந்தியிருக்குமோ
(க) ஸ்தோத்ர (உ) அமல - க (ஈ) திருக்குறு-க (ச) தி-மொ-க-ரு-ச

பெரியாழ்வார்திருமொழி, (நி-ப,ச-தி,எ-பா, பருப்பதத்து. ககநிதி
ய்யா;—

தலையிலே அலங்கரித்தாய். (க) [நீள்கழல் சென்னிபொருமே]
பொருந்துமே; கொக்குவாயும் படுக்கண்ணியும்போலே.

தன்வெற்றிக்கும் என்தோல்விக்கு மடையாளம் - ஸ்வாதந்தர்
யம்போகையும், சேஷத்வம் பெறுகையும் இவர்க்கு உகப்பிறே; (உ.)
“ராஜநு - ராஜநு” என்றது போகையும் சேஷத்வம் பெறுகையும்
ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு உகப்பிறே. இதுதான் தானுமவனும் அறிந்த
வளவுபோராது; (ங) “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழுகில்
லேன்” என்று அவனும் தானுமறியில் ஸ்வருபஹாநியில்லை யென்
றிருக்கிலும் பிறர் சொல்லில் ஸ்வருபஹாநியானுப்போலே, புறம்
புள்ளாரும்றியசேஷபூதகைவேணும். பெருமானும், ஸ்ரீபரதாழ்
வானுப்பார்த்து “நம்மை மீட்டுக்கொண்டு போகையிலும், உன்னை
‘ஸ்வாதந்தரன்’ என்றவர்கள் முன்னே உன்பாரதந்தர்யத்தைப்பெற்
றுப்போகப்பார்” என்று திருவடி நிலைகளைக் கொடுத்தாரிறே.
(ச) “என்தலையிசையாய்” என்கிறதசை. (பொறித்தாய்) கர்ம
பாரதந்தர்யத்தால்பொறித்த பொறிபோலன்றே ஸ்வரபாரதந்தர்
யத்தால்பொறித்த பொறி.

(மருப்பொசித்தாய்) தோற்றாரிறே வென்றாரை ஸ்தோதரம்
பண்ணுவார். (தி) “ஏத்துகின்றோம் காத்தழும்ப விராமன் திருநா
மம்” என்னக்கடவதிறே. இவரும் அவனுடைய விரவாதங்களைச்
சொல்லி, ஸ்தோதரம் பண்ணுகிறார். தானே சென்று விரோதி
நிரஸநம் பண்ணினபடி. (மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தாயென்
றென்று) மருப்பொசித்தாயென்றும், மல்லடர்த்தாயென்றும், உன்
குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பலகால் சொல்லி,
வென்னவருகிறார் (நீனித்யாதி),

வைத்தாயென்னுதே “பொறித்தாய்” என்பானென்னென்ன வருளு
கிறார். (தன்வெற்றிக்குமித்யாதி), அவன் வெற்றியையும் தந்தோல்வியையும்
சொல்லுகைக்கு அது உத்தேசயமோ வென்ன வருளுகிறார் (ஸ்வாதந்தர்ய
மித்யாதி). அவன்வெற்றியும் இவருடைய தோல்வியும் இருவருமறிந்தால்
போராதோ? அடையாளமிடவேண்டுகொன்னென்ன வருளுகிறார் (இது
தானியாதி). “பொறித்தாய்” என்று ஈபோடு தோன்றுகையால், அதுக்கு
வ்யாவர்த்தய பூர்வகம் கருத்தருகுகிறார் (கர்மேத்யாதி).

(க) தி-வாய்-ச-க-கக. (உ) ரா-அ. (ங) நா-தி-க. (ச) தி-வாய்-க-க-க-க.
(தி) தி-மொ-க-க-க-க.

கட்டுசு பெரியாழ்வார் திருமொழி, இ-ப, ச-தி, ஏ-பா, பருப்பதத்து.

த்தை லட்சிக்கப்பெற்றேன். ப்ராய்வினரோதிகளை, குவலயாபீடத்தை யும் சாணாரமுஷ்டிகரையும் நிரஸித்தாப்போலே நிரஸித்துப் பொகட்டு அவ்வபதாநங்களுக்குத் தோற்று நான் ஏத்தும்படி பண்ணினவனே!; (உனக்கு) இதுவேயாத்ரையாம்படி யிருக்கிறவெ ன்னை, உன்னையொழியப்புறம்பு ஆளாகாதபடி பண்ணின பின்பு இனிஎங்குப்போவது. (எ)

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (அனந்தனித்யாதி) அநந்தகருடாதி களிலுங்காட்டில் என்பக்கவிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப் பண்ணி நீஎன்னோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்க, நானும் அத்தை அதுஸந்தித்து விஸ் ராந்தனானபின்பு இனிஉனக்குப் போக்கிடமுண்டோ வென்கிறார்.

(உருப்பொலிந்த நாவினேனை) செவ்வாய்க்கிழமையை “மங்களவா ரம்” என்னுமாபோலே, விபரீதலக்ஷினை. இதர விஷயங்களிலே யிறே என்னைக்கு உருப்பொலிந்தது. உருப்பொலிகை - தழும்பே றுகை. (க) “நாத்தழும்பெழ நாரணவென்றழைத்து” என்னக்கட வதிறே. (உனக்குரித்தாக்கினையே) இப்படி செய்தாயே!; நான் சொன்னபடியாகவோ நீ விஷயீகரித்தது; அன்றிக்கே, நீர் றேதுகமாக விஷயீகரித்தா யென்கிறார். (எ)

அவ, எட்டாம்பாட்டு. (அநந்தன்பாலும்) அத்வேஷந்தொ

உருவென்றதுக்கு ஸுத்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி இதுவிலக்ஷணமாய் அழகில்லாத வென்று விவக்ஷித்து ஸந்தருஷ்டாந்தமருளுகிறார் (செவ்வாயித் யாதி). அர்த்தாந்தரமருளிச் செய்கிறார் (பொலிகையித்யாதி). ஏகாரத்தால் ஈடுபாடு தோற்றுக்கையைக் காட்டுகிறார் (இப்படியித்யாதி), (விஷயீகரித்தது) என்றவநந்தரம் “இங்கு” என்று சேஷம், “ஆக்கி” என்று அவனைக்கர்த் தாவாகச் சொல்லுகையால், நானுன்று சொல்லாதிருக்க, நீயேசெய்தாயென் று தோற்றுமென்று திருவுள்ளம். (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (அனந்தனித்யாதி) வண்ணமாடங்கள் தொ ட்கி நெய்க்குடமனவாக பரபத்தியும், நெய்க்குடத்திலே பரஜ்ஞானமும், துக்கச்சுழலை தொடங்கி பரமபத்தியுமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்ப்பாட்டிலத் தை பாண்டியர் குலபதியை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி, “என்சென்னியில் பொறித் தாய்” என்றதுக்கு விவக்ஷிதமாக்கி அதுவதித்து ஈடுபாட்டோடு கூங்கதி காட்டுகிறார் (அத்வேஷயித்யாதி). (அசல்பிளந்தேறிட்டு) என்றது - பிளந்து

(எ) பெரு-தி-உ-ச

கரு-அ பெரியாழ்வார்திருமொழி, ரு-ப, ச-தி, அ-பா, அனந்தன்.

அகிய்யாமோ ஹத்தைப்பண்ணி (என்னித்யாதி) தான்*மயர் வறமதி
நலமருள, அத்தரலே நெஞ்சுநாடென்னும்படி திருந்தினவென்
ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே அஹேதுகமாகவந்து வர்த்தித்து, நான் அது
பலித்துஸூகிக்கும்படி பண்ணினவென்னுபகாரகனே; என்னுயன்
செய்தவுபகாரமென் தான்? த்ரிபா த்விபூதியிலுள்ளாரெல்லாரோடும்
பரிமாறும் பரிமாற்றத்தை யெல்லாம் இவரொருவரோடும் பரிமா
றின வுபகாரம்.

(க்)*சென்றால்குடையாம், இருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால்மரவ
டியாகைக்கும், மணியினக்காகைக்கும், பூம்பட்டாகைக்கும், *
பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறி இவர்பக்கல் வரும்போதைக்குவாஹ
நமாகைக்கும், சேரவிடுகைக்கும் பெரியபிராட்டியாரும் வேணு
மிறே; அதுக்குறுப்பாக வாய்த்து அவர்களை விஷயீகரித்தது. இவர்
களை விஷயீகரித்ததுதான் இனிவர்க்கு அப்பானுலம்முள்ளாரைச்
சொல்லவேண்டாவிறே.

(என்மனந்தனுள்ளே) அநாதிகாலம் இதர விஷயத்திலே மண்
டின வென்மநஸஸிலே. (வந்து) அஹேதுகமாக வந்து. (வைகி)
அவஸரித்து: பொருந்தியென்னவுமாம். (உ) “வந்தாயென்மனம்புகுந்
தாய் மன்னி நின்றாய்” (ஊ) “போயறியாய்” என்றிறே ஈடுபடுவது.
(வாழ) “அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐது நெய்தாகவைத்து”
என்றது ப்ரதம விவாஹத்துக்குச் செங்கற்சிரைகட்டிக் கூப்பிடா
மைக்குச் சேரறுவைப்பாரைப்போலே; த்விதீயவிவாஹத்திலே
யிறே போக்யமுள்ளது. (வாழச்செய்தா யெம்பிரான்) என்னுயன்
செய்தபடியென்?, (எம்பிரான்) இவர் தன்மைபாராதே உபகரித்த
வுபகார மிருக்கிறபடி. த்ரிபா த்விபூதியிலுள்ளாரெல்லாரோடும் பரிமா
றும் பரிமாற்றமெல்லாம் இவரொருவரோடும் பரிமாறின உபகாரம்.

த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். அன்றிககே(க்) “திருமாற்கரவு” என்றும், (ச) “பூமகளார்
தனிககேவன்” என்றும் பாசரத்தை யுட்கொண்டு இங்கு இவரும் விவகித
மென்னவுமாம்.

(அவஸரித்து) என்றது-அவஸரம் பார்த்தென்றபடி. (செங்கற்சிரைகட்
டி) வைரக்கமுண்டானவர்களைப் போலே பண்ணி. கீழ்வாக்ய விவரணம்
(த்ரிபாதித்யாதி). (பரிமாற்றமெல்லாம்) என்றவந்தரம் “அவர்களை விட்டு”
என்றுபேரூஷம்.

(க்) க-திருவ-ரு-ந. (உ) தி-மொ-க-க-க-க. (ஊ) தி-மொ-அ-க-ரு.

(ச) தி-வாய்-க-க-ந.

பெரியாழ்வார்திருமொழி, தி-ப, ச-தி, அ-பா, அனந்தன், ௧௩௫௯

(நினைந்தியாதி) உன்வயாமோ ஹாதி கல்யாண குணங்களையும் வடிவழகையும் என்னிலே நினைத்து அத்தால் வந்த பரிதிப் பரகாஷத் தாலே ஸ்தபத்தனாய்ப் பிண்ணை ஸிசிலாந்தி கரணாய், அந்தப் பைஸ தில்யம் கண்ணீராய் ப்ரவஹிச்சு; உள்ளருகின்றது - புறவெள்ள மிட்டபடி. (நினைந்திருந்தேசிரமம் தீர்ந்தேன்) நீபண்ணினவுபகார பரம்பரைகளை யதுஸந்தித்து இளைப்பாறியிருந்து உன்னைப் பெற

(க) "கருளப்பட்டுகொடிசக்கரப்படை-அடிமைகொண்டாய்" என்று நித்யஸலுகிகளைவிட்டு நித்யஸம்ஸாரிகளுக்குப் புறம்பான தம்மை அடிமைகொண்ட உபகாரம்.

(நினைந்தென் னுள்ளே நின்னு) இவர்ப் பராயஸ்சித்த குடிபோலே, அவர்களேற்றத்தையும், தம்முடைய தண்மையையும் நினைத்துக் கூசாதபடி பண்ணினபடியும், இவர்கள் பக்கல் ஆதரம் குளப்படி யென்னும்படி தம்பக்கல் கடல்போலே அவன்பண்ணின ஆதராதி ஸயத்தையும், இவர் தண்மைபாராதே இவர்கெஞ்சில் புகுந்தபடி யையும் நினைத்து என்னிலே நினைத்து நின்னு. (கெக்கு)(உ) "நினைந்தென் னும்-கெஞ்சிடிந்துகும்" என்கிறபடியே, கெஞ்சு சிதிலமாய். (கண் கள் அசும்பொழுது) உள்ளருகினது புறவெள்ளமிட்டபடி. அசும்பு ஒழுது-அசறுபாய்.

(நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன்) நீ பண்ணினவுபகாரபரம் பரைகளை அதுஸந்தித்திருந்தே சிரமம் தீர்ந்தேன். ஓடி யாடின இளைப்பெல்லாம் இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஆறினேன். சிரமம் - இளைப்பு. "ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுபகாரபரம்பரைகளைப் பண்ணிக்

(ப்ராயஸ்சித்தக்குடி) என்றது-ப்ராயஸ்சித்தம் வேண்டினகுடி; தோஷ யுத்தமான குடியென்கை. (போலே) என்றதுக்கு (நினைத்து) என்றத்தோடந் வயம். "வாழ்ச்செய்தாய்" என்றத்தைப்பற்ற (கூசாதபடியும்) என்றது. வெளய் தாக வென்றத்தைக் கடாக்கித்து (இவர்கள் பக்கலித்யாதி). "என் மனந்த னுள்ளே வந்து" என்றத்தை நோக்கி (இவர் தண்மையித்யாதி).

அவன் பண்ணின வுபகாரங்களை நினைத்தென்று கீழ்குளிச் செய்து, (ஈ) "நவ்ஸூரக்யுபகாரணாஃ ஸாத்ரிஷ்யா த்வத்யா கஸுணிக்ஷுபகார றொணக்யுதெநெநகெநத-ஷ்யுதி-நஸ்மரத்யபகாராணம் ஸாதமய்யாத்ம் வத்தயா, கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேகைகேதுஷ்யதி" என்னுயவன் மஹா குணத்தை நினைந்தென்று தாத்பர்யாந்தரம்ருளுகிரூர் (ஸம்ஸாரிகளித்யாதி),

(க) தி-வாய்-டு-எ-ந. (உ) தி-வாய்-க-க-உ. (ஈ) ரா.

ஓ. —

பனிக்கடலிற்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடி வந்தென்

மனக்கடலில்வாழவல்ல மாயமணாளமம்பீ

தனிக்கடலே தனிச்சுடரே தனியுலகே யென்றென்

அனக்கிடமாயிருக்கவெண்ணையுனக்குரித்தாக்கினையே. (கூ)

மையாலே வந்தார்மமெல்லா மாறப்பெற்றேன். (நேமிநெடியவ

னே) கையும் திருவாழியுமானவழகுக்கு எல்லையில்லாதவனே! ஆழ்

வார்பக்கல் ப்ரேமத்துக்கு முடிவில்லாதவனென்னுமாம். (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பனியித்யாதி) போகஸ்த்தாநங்க
ளான க்ஷீராபத்த்யாதிகளையு முபேக்ஷித்து என்நெஞ்சைபோகஸ்த்த
தாநமாகக் கொண்டானென்கிறார்.

கொண்டு போராநிற்க, நாதாதிக்கமாக உபகாரத்திலே ஒன்று

குறைதல், ஒரு அபகாரம் புதுருதல் செய்தால், முன்புபண்ணின

உபகாரங்களையும் மறந்து இவ்வொன்றையுமே நினைத்துக் கொண்

டிருப்பார்கள், அநாதிகாலமே பிடித்து இவர்கள்பண்ணும் ப்ராதி

கூல்ய பரம்பரைகளொன்றையும் பாராதே, ஓரவகாஸத்திலே அபு

த்தியூர்வகமான ஓராதுகூல்யைகதேஸத்தைக் கொண்டு, முன்பு

பண்ணினவற்றைப்பொறுத்தாக்கிக்கும்பார்வான்” என்றதுஸந்தித்

து, அவ்விழவு தீர்ந்தேன் - நெஞ்சாறல் கெட்டேன். (நேமிநெடிய

வனே) இவர்தாம்பற்றிற்று நிர்விசேஷ வஸ்துன்வயன்றே. (நெடி

யவனே) கையும் திருவாழியுமான வழகுக்கு எல்லேகாண வொண்

ணாதவனே. (க)*நிமிர் சுடராழி நெடுமாலிறே - * அமுதிலுமாற்ற

வினியன். விரோதியற்ற பின்பு அழகுக்குடவிறே திருவாழி. (நெடி

யவன்). ஆழ்வார்பக்கல் ப்ரேமம் விளைந்தபடி யென்றமாம். (அ)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பனிக்கடலித்யாதி) கீழிற்பாட்

டில் - “அனந்தன் பாலுங்கருடன்பாலும்” என்று - தன்னை புஜிக்

கைக்கு போக்தாக்கள் ஒரு விபூதியாக வுண்டாயிருக்கக் கிடர்

அவர்களை விட்டு என்னை விரும்பிற்றென்றார், இப்பாட்டில் - போ

கஸ்த்தாநங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்கக்கிடர் அவற்றைஉபேக்ஷித்து

என்நெஞ்சை போகஸ்த்தாநமாகக் கொண்டபடி யென்கிறார்.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பனிக்கடலித்யாதி) (கொண்டபடி) என்றவந்

தாம்“சொல்லுகிறார்” இதிரேஷ்.

பரியாழ்வார்திருமொழி, ஐ-ப, ச-தி, கூ-பா, பனிக்கடலில், கநகூக

வ்வா;—(பனிக்கடலித்யாதி). திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத் துக்குப் போநம்படி ஸ்ரமஹரமாம்படி குளிர்ந்த திருப்பாற்கட லிலேயிறே பள்ளிகொண்டருளுவது. அத்தைப்பழகவிட்டுமறந் துவிட்டு. அத்தைமறப்பித்ததிதே இவர் திருவுள்ளத்தில் குளிர்ந்தி.

வ்யா.—(பனிக்கடலில் பள்ளிகொண்ட) ஸகல தாபஹரமான கடல். ஸம்ஸாரத்தில் தாபத்ய தத்தாராவர்களுக்குத் திருப் பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அநுஸந்திக்கப் பேர் மென்கை. ஸீதனஸ்வபாவமான கடல். (க) “பாற்கடல்பாம்பிணை மேல்பள்ளிகொண்டருளுஞ் சீதனை” என்று - அவநூடையஸ்வ பாவம் இதுக்குண்டா யிருக்கிறபடி; ஸம்பந்தமடியான வாத்ஸல் யம். (பள்ளிகொண்ட) பள்ளிகொண்டபடியென்னுமித்தனை, பாசர மிடப்போகாது. (உ) “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்றும், (ஈ) “ஏரார் கோலந்திகழக்கிடந்தாய்” என்றும் சொல்லுமித்தனையிறே. (ச) “நா னும் வாய்க்க” என்கிறபாட்டில் ஒருபோலி சொல்லு மித்தனையிறே. இவர் தாமும் “வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேல்” என்று - ஆசைப்பட்டபடியே வந்து புகுந்தானாய்த்து. (பழகவிட்டு) அந் குண்டான ஆசையை நேராக மறந்து விட்டு.

ஆதபத்தால் வந்ததாபம் போமித்தனை போக்கி, ஸகல தாபங்களும் போ மோ வென்ன (ஸம்ஸாரேத்யாதி), “பனி” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஸப் தார்த்தபூர்வகமத்தருஷ்டாந்தமருளுகிறார் (ஸீதனேத்யாதிவாக்யதவ்யத்தாலே). அவனுக்கு ஸீதனத்வமேதென்ன வருளுகிறார் (ஸம்பந்தமித்த்யாதி). பள்ளி கொள்கையை விசேஷியாமல் ஸாமாந்யமாகச் சொல்லுகைக்கு பாவமருளுகி றார் (பள்ளிகொண்டவித்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே). “தாளும் தோளும் மூடி களும்” இத்யாதிப்படியே ப்ரகார விசேஷம் சொல்லியிருக்க, ப்ரகார விசே ஷம் சொல்லக்கூடாமையால் ஸாமாந்யோக்தி யென்னக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (நாளும்மீத்யாதி). அங்கும் அதுருபத்தருஷ்டாந்த மல்லாமையால் ப்ரகார விசேஷம் நேரேசொல்லிற்றில்லையென்று கருத்தது. “பழகவிட்டோடி வந்து” என்னுமதுக்கு அவதாரிகையெகிறார் (இவர்தாமுமித்த்யாதி), “வெள் ளை வெள்ளத்தின் மேல்” என்ற இவராசைப்பட்டபடியே வந்து புகுந்தா னென்றதுக்கு இவர் கூர்ராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுப்படியைக்காணவேண்டு மென்றாசைப்பட்டதாகிலும் தன் அபிநிவேசாதிஸயத்தாலே இவர் மநஸ் ஸையே அக்கடலாக்கிக் கெரண்டானென்று கருத்தது.

(க) திருவி-எகூ, (உ) திருமா-உகூ, (ஈ) தி-வாய்-ஐ-அ-கீ (ச) தி-வாய்-அ-கூ-அ

சநிதையிரட்டிவந்து, என்னுடைய நெஞ்சாகிற கடலிலே புக்கு
ஆசிரிசுவாபத்தால் வந்தவைபரவாய்ததாலே குறைவற்று ஸுமிக்க
வல்ல, (மாயமணாளம்பி) ஆஸ்சர்யமான வடிவழகாலும் குணங்

(ஓடிவந்த) காதக்குதிரை கட்டியாய்த்துவந்தது. (என்மனக்
கடலில் வாழ்வல்ல) அது பனிக்கடலாகையாலே குளிர்ந்திருக்
கும்; இது மனக்கடலாகையாலே குளிர்ந்திரட்டித்திருக்கும். அது
ஊற்றுமாதிரினாலும் இது ஊற்றுமாறது. பனிக்கடலையும் தனக்
குள்ளே அடக்குங்கடலிறே. (க) [“பாவைத்திரை பலமோத”
இக்யாதி.] இக்கடலைக்கண்டவாரே பனிக்கடல் காட்டுத்தியோ
டொத்தது. (வாழ்வல்ல) செருக்கரான ராஜாக்கள் பழையபடை
வீட்டினாவிட்டு, தாங்களே காடுசீய்துச் சமைத்த படைவீட்டிலே
யிறே அதரத்தோடே யிருப்பது. ஸாதநதசை போலன்றிறே
போக (ஹோம) தசை. பனிக்கடலையும் விரும்புகைக்கடி, இவ
ரைச் சேர்த்துச் கொள்ளுகைக்கு ஸ்யோகரித்திரைசின்தை செய்

(காதக்குதிரை) அஞ்சலிலே குதிரைவைக்கை. (இரட்டித்திருக்கும்)
“வடிநாபரீகலெஃநெயு வடிநாபிலிவடிநாபி: | வடிநவடிநயொபு-
ப்யுபரீத-ஃஹிவலகாஃநிநி-சந்தநம்ஸீதலம்மயே சந்தநாதயிசந்தரம்: |
சந்தர சந்தநயோர்மத்தயே ஸீதலம் ஹிஸதாம்மந:” என்று ஹிமாம்பராவிற்
காட்டில் அதிரபயம் சொல்லுகையால் பனிக்கடலிற் காட்டில் விஞ்சியிருக்கு
மென்று கருத்து. மகஸ்ஸைக் கடலென்று சொல்லுகைக்கு விஸ்தாரமுண்
டோவென்ன வருளுகிரர் (பனிக்கடலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). “பா
வைத்திரை” இத்யாதிப்படியே அத்தோடுமதுபவிக்குக்காலத்திலே அடக்கு
கையாலே விஸ்தாரமுண்டென்றுகருத்து. இரட்டிக்குத்திருக்குமென்று அள
விடுகைக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்ன, அதிரபயத்திலே நோக்கென்கிரர்
(இக்கடலையித்யாதி), இருக்கவல்ல வென்னாதே, வாழ்வல்ல வென்றதுக்குத்
தாத்தர்யமருளுகிரர் (செருக்கரித்யாதி), கூநீராப்திவாஸம் ஸாதநமாகில்
ஸாதத்தயம் கைப்பட்ட பின்பும் விரும்பி அங்கேயிருப்பானென்னென்ன வரு
ளுகிரர் (பனிக்கடலையித்யாதி). (சின்தைசெய்கைக்கிறே) என்றது-சின்தை
செய்கைக்கிடமாயிருக்கையிறே யென்கை. க்ருதஜ்ஞகை பின்பும் விரும்பு
மென்று கருத்து. ஆழ்வார்தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் வாஸம் வாழ்ச்சி
யாகாதிருக்க, அத்தையும் வாழ்ச்சியாகப்பண்ணுகைக்கு ஸமர்த்தனென்று

பெரியாழ்வார்திருமொழி, தி-ப,ச-தி, க-பா,பபரிந்தலில். க.க.ச.க

களாலும் பூர்ணானவனே! இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்த பின் பிறே குணங்களும் திருமேனியில் செவ்வியும் பூர்த்திபெற்றது.

(தனிக்கடலே) அத்விதீயமானகடல்போலே அபரிச்சேதப்படுவானவனே! (தனிச்சுடரே) (க) "வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்கு" என்கிறபடியே வந்தவதரித்துப் ப்ரகாசகனானவக்விதீயனே!; ஸ்வயம் ப்ரகாசஸ்வரூபஸ்வபாவனென்னுமாம். (தனியுலகே) அத்விதீயகைக்கிறே. (மனக்கடலில்வாழவல்ல) (உ) "வாழவல்ல வாசுதேவா." அக்கடவிட மெங்கும் வாழ்ச்சியிறே. கீழிற் பாட்டிலே, "வாழ்ச்செய்தாய்" என்று-ஆழ்வாரை வாழ்வித்து அவ்வாழ்வுகண்டு தான் வாழுகிறபடி. (மாயமணாளம்பி) இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்தபின்பிறே குணங்களும் திருமேனியில் செவ்வியும் பூர்த்தி பெற்றது.

(தனிக்கடலே) அத்விதீயமானகடலே. (க)*குறையில் தடங்கடலிறே. பெரிய பிராட்டியாருக்குப் பிறந்தகமான விடமிஃர. (ச)*உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க யோகணையும்கடலிறே. (தனிச்சுடரே) (க) "வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்த்தேதான்றி" என்று இவன் திருவவதாரம் பண்ணுகைக்கீடான குல குருவானகடலிலேவந்த அத்விதீயத்வம். (தனியுலகே) (சு) "ஒண்டொடியார"

சொன்னவிதுக்கு த்ருஷ்டாரந்தம் காட்டுகிறார் (வாழவல்லவாசுதேவா) என்று. பூசலை வாழ்ச்சியாகப்பண்ணினாப்போலே வாழ்ச்சியாகாததையும் வாழ்ச்சியாகப்பண்ணினென்று கருத்து. மகஸ்ஸிலென்னாதே, "கடலில்" என்று வைபுல்யம் தேரன்றச் சொல்லுகையாலே அதுக்குப் ப்ரயோஜகம் காட்டுகிறார் (அக்கடலித்தயாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே வாழ்ச்செய்தாயென்றாப்போலே இவ்வாழ்ச்செய்யவல்ல வென்றால் ஆதரூப்பமுண்டே, இவ்வன் செவ்வாவனென்னென்ன வருளுகிறார் (கீழித்தயாதி). "மணைன்" என்று ஜாமாத்ருத்வம் சொல்லுகையாலே விக்காற வைரீஷ்ட்யம் தேரன்றுகையால் (திருமேனியில் செவ்வியும்) என்றது.

அதிரயத்தாலே வந்த வத்விதீயத்வம் விவசுதிர மென்றதுதண்ணைப் பலபடியாவருளுகிறார் (குறைவிலித்தயாதி). (சு)*"என்றும் திருமேனி நீ தீவாட்ப்பெற்று" என்று அவன் திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஸத்தால் வந்த வதிசரயம் குறைவிலென்றதுக்குத் தரத்தர்யம். (க)

(க) பெரு-தி-க-ப-க (உ) உ-உ-க (ங) தி-வாய்-க-க-உ
(ச) தி-வாய்-உ-ச-அ-க (சு) தி-வாய்-ச-ச-க-உ (ச) ச-திருவ-க-க

கருசுசு பெரியாழ்வார்திருமொழி, (பு-ப, ச-தி, கூ-பா, பனிக்கடலில்

மானப்ராப்யம். ஒரு விபூதிக்காக வொருவனுமேயிதேப்ராப்யம். அந்நினைவிலேயே விபூதியாக நடக்கிறது. (என்றென்றித்யாதி) இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களை மாறாதேரஸ்யதையாலே சொல்லும் படி. பண்ணி உனக்கு கூரீராப்த்த்யாதிகளான தேசங்களே நகங்களுண் டாயிருக்க, அவற்றை உபேகித்து அவையெல்லா மென்னுடைய ஹ்ருதயமே யாக விரும்புகையாலே அவாப்தகாமனான வுனக்கு ஸேஷபூதனான வென்னை அந்நாபார்ஹனாக்கினாய்.... (சு)

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. (தடவரையித்யாதி) பாம்பதம் முத லான தேசங்களெல்லாததையும் விட்டு என்னைஞ்சிலே புகுத்தபின் பு நீ உஜ்ஜ்வலனான யென்கிறார்.

திருமகளும் நீயுமே” என்று - ஒருநாடாக ஒருமிதுகத்துக்கு ஸேஷமாகையால் வந்த அத்நிதியத்வம். (க) “நலமந்தமில்லதோர் நாடு”. (என்றென்றுனக் கிடமாயிருக்க) இப்படிக்கொத்த திருநா மங்களையுடைய தேசங்கள் உனக்கு இருப்பிடமாயிருக்க. (என்னை) என்னையுமறியாதே உன்னையுமறியாதே யிருந்த வென்னை. (உ) “கூரீராப்தே. - அமர்யாத்”. (உனக்கு) அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான வுனக்கு. (உரித்தாக்கினையே) ஓரிடமில்லாதாரைப் போலே, என் னென்னை உனக்கு வாஸஸ்தகாமமாகப் பண்ணிக்கொண்டாயே; இவ்வுபகாரத்துக்குத் தேர்ந்து அடிமைப்படுகிறார் - உனக்குரித் தாக்கினையே யென்று. (சு)

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. (தடவரையித்யாதி) கீழிற்பாட்டில்- உகந்தருளின நிலங்களோடொக்கத் தம் திருமேனியை விரும்பின னென்றார்; இப்பாட்டில்-அவற்றைவிட்டுத் தம்மையே விரும்பின படியை யருளிச்செய்கிறார்.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (தடமித்யாதி) கீழிற்பாட்டிலே) என்றது - நெய்க்குடத்தில் பாட்டுக்களிலே யென்றபடி. அங்கேயே, “செய்கப்பிரா னவனெம்மான் சேரும் திருக்கோயில் கண்டீர்” என்றும், “பெற்றங்கள் மய்க்கும் பிராணா பேணும் திருக்கோயில் கண்டீர்” என்றும், ஆழ்வார் திரு மனியை எம்பெருமான் உகந்தருளின நிலங்களோடொக்க, விரும்பிற்று. (இப்பாட்டில்) என்றது-கீழில் பாட்டையும் இத்தையும் காட்டுகிறது, இங்கு

பெரியாழ்வார்திருமொழி, ஐ-ப, ச-தி, சு-பா, தடவரை. ககசுரு

மூ;—தடவரைவாய்மிளிர்ந்து மின்னும் தவள நெடுங்கொடிப்போல்
சுடரொளியாய் நெஞ்சினுள்ளே தோன்று மென்சோதிரம்பீ
வடதடமும் வைகுந்தமும் மதின்துவராவதியும்
இடவகைகளிகழ்ந்திட்டென்பா லிடவகைகொண்டனையே.

ஸ்வா;—(தடவரையித்யாதி) பரப்பையுடைத்தான மலையிடத்
திலே ப்ரகாஸகமுமாய், தேஜஸ்ஸாலேவிளங்கா நிற்பதாய், பரிஸூ
த்தமான பெரியகொடிபோலே. தடவரை - பெரியபர்வதமென்ற
படி. மிளிருகை - ஒளிவிடுகை; தவழுகை யென்றுமாம். (சுட
ரொளியித்யாதி) நிரவதிகதேஜஸ்ஸாய் நெஞ்சுக்குள்ளே தோன்று

வ்யா;—(தடவரைவாய் மிளிர்ந்து மின்னும் தவள நெடுங்
கொடிப்போல்) பரப்பையுடைத்தான மலையிலே ப்ரகாஸகமுமாய்,
தேஜஸ்ஸாலே விளங்கா நிற்பதுமாய், பரிஸூத்தமுமான பெரிய
கொடி எல்லார்க்கும் காணலாயிருக்குமாபோலே, பெரிய பர்வத
ஸிகரத்திலே அதிதவளமாய் மிளிருகிற பெரிய கொடிபோலே.
மிளிருகை - திகழுகை. (சுடரொளியாய்) நிரவதிக தேஜஸ்ஸாய்,
(நெஞ்சினுள்ளே தோன்றும்) ஹ்ருதய கமலத்தினுள்ளே தோன்று
நிற்கும். (சோதிரம்பீ) தேஜஸ்ஸால் பூர்ணனானவனே. (சுடர்)

என்றாகில், கீழ்ப்பாட்டு வ்யாக்க்யாநத்தில் பழகவிட்டென்றவிதக்கு ஆசை
யை நேராக மறந்தென்றும், பனிக்கடல் காட்டுத்தீயோ டொத்ததென்றும்,
உகந்தருளின ஸ்த்தலங்களில் விருப்பமற்றபடி சொல்லுகையாலே, அவற்றோ
டொக்க விரும்புகை சொல்லக் கூடாமையால், சேராதிதே. இப்பாட்டில்
வ்யாக்க்யாநாநத்தில் "இவ்விரண்டு பாட்டையும் ஈஸ்வரனுடைய முனியே
நான்முகன்" என்றொக்கச் சொல்லுகையும் சேராதிதே.

மிளிர்ந்தென்றதினர்த்தம் (ப்ரகாஸகமுமாய்) என்றது. மின்னுமென்றதி
னர்த்தம் (விளங்காநிற்பதாய்) என்றது. தடவென்றது-பரப்பாய், அடைவே
அந்வயமாய், தவளவென்று பாவநத்தவத்தைச் சொல்லுகிறதாய், ஓர்த்தமரு
ளிச்செய்து, தடவென்று-பெருமையாய், அத்தால் உயர்த்தியை விவகித்த
"தவளமிளிர்ந்து மின்னும்" என்றவ்யமாய், "மிளிர்ந்து மின்னும்" என்ற
மீயிசைக்கு அதிப்ரகாஸம் ஸுப்தார்த்தமாய், தவளவென்று ஸ்லாக்க்யமாய்,
பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்து கொண்டு யோஜநாந்தர மருளுகிரூர் (பெரி
யவிய்யாதி): "சுடரொளி" என்றுமீயிசையாய், "சோதி" என்றது-தர்மபூததே
ஜஸ்ஸாய், ஒரு அர்த்த மருளிச்செய்து அர்த்தநாந்தர மருளுகிரூர் (சுடரித்யாதி

கிற தேஜஸ்ஸாலே பூர்ணானவனே! (சுடர்) திவ்யாத்மஸ்வரூபம். (ஒளி) திவ்யமங்கள விக்ரஹ மென்னுமாம். (சோதி) குணங்களைன்னுமாம். (நம்பி) இவற்றால் குறை வற்றிருக்கிறபடி. (என்) இவை யெல்லாம் தமக்கு ப்ரகாசிப்பித்தபடி. இவர் திருவுள்ளத்தேபுகுந்தபின்பு திருமேனியும்புகர்பெற்றுபூர்த்தியுமுண்டாய்த்து.

(வடதடமித்யாதி) ஸகாகதிகளுக்கு முகம் கொடுக்கிற திருப்பாற்கடலும், நித்யஸூரிகளுக்கு முகம் கொடுக்கிற பரமபதமும், ப்ரணயிநிகளுக்கு முகம் கொடுக்கிற ஸ்ரீமத்த்வாரகையும். அரணையுடைத்தான தேசமென்கை. இவை முதலான திவ்யதேஹங்களெல்லாததையும் அநாதரித்து; அன்றின்ற கன்றுக்குத்தாயிரங்கி முன்னணைக்கன்றையும் புல்விட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொள்ளுமாபோலே; (க) “கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானும் புல்லென்றொழிந்தன” என்னக்கடவநிறே. (என்

திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம். ஒளி - திவ்யமங்கள விக்ரஹம். சோதி - குணங்கள். (நம்பி) குறைவற்றிருக்கிறபடி. “என்” என்று-இவையெல்லாம் தமக்குப்ரகாசிப்பித்தபடி. தம்முடைய திருவுள்ளத்தே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடே ப்ரகாசித்தபடி; இவர் திருவுள்ளத்தே புகுந்தபின்பு திருமேனியிலே புகருண்டாய், பூர்த்தியுமுண்டானபடி. (உ) “சிக்கெனச்சிறிதோரிடமும்” இத்யாதி. இவர் சரமத்திலே இப்படி அருளிச்செய்கையாலே அதுபவித்த க்ருஷ்ண விஷயம் உள்ளே பூரித்தபடி.

(வடதடமுமித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகம் கொடுக்கிற திருப்பாற்கடலும், (கூ) ஸுஷோபரூபி-ஸதாபஸ்யந்தியில்படியே நித்யஸூரிகளுக்கு முகம் கொடுக்கிற பரமபதமும், ப்ரணயிநிகளுக்கு முகம் கொடுக்கிற ஸ்ரீமத்த்வாரகையும். (இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு) இப்படிக்கொத்த விடங்களை யெல்லாம். (க) “கல்லுங்கனைகடலும் வைகுந்தவானும்புல்” என்கிறபடியே உபேக்ஷித்து. (என்பாவிடவகை கொண்டனையே) இவற்றில் பண்ணும் ஆதரங்களெல்லாவற்

வாக்ய பஞ்சகத்தாலே), “சிக்கெனச்சிறிதோரிடமும்” இத்யாதிக் கு “புகுந்தத்தின் மிக்கஞானச்சுடர் விளக்காய்” என்றதிலே கோக்கு.

(க) பெரிய திருவ-சுஅ (உ) திருவாய்-உ-சு-உ (கூ) ஸாம-உத்தர

பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௫-ப, ச-தி, கக-பா, வேயர் தங்கள்: கக கச

மூ, —வேயர் தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் மனத்தே
கோயில்கொண்டகோவலனைக்கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணை
ஆயரேற்றையமார்கோவை யந்தணர் தமமுதத்தினைச்
சாயைபோலப் பாடவல்லார்தாமு மணுக்கர்களே. (கக)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.
பெரியாழ்வார் திருமொழி முற்றிற்று

பாவிடவகை கொண்டனையே) இவற்றில் பண்ணுமாதரத்தை என்
பக்கவிலேபண்ணினாய். இப்படி ஆரிதரித்தது உன்பரயோஜநமென்
னுமிடம் உன் திருமேனியில் காணலாம்படியிருந்தாய். இவென்ன
வ்யாமோஹந்தானென்கிறார். (க௦)

அவ; —நிகமத்தில் இத்திருமொழியை அப்பயவலித்தாரக்குப்
பலம் தம்மைப்போலே எம் பெருமானுக்கு அநர்யார்ஹராகை
யென்கிறார்.

றையும் என்பக்கவிலே பண்ணினாயே. “உனக்குரித்தாக்கினையே”
“என்பாவிடவகை கொண்டனையே” என்று இப்படிச் செய்தாலே
யென்று அவன் திருவடிகளிலே விழுந்துகூப்பிட, இவரையெடுத்து
மடியிலே வைத்துத்தானும் ஆஸ்வஸ்தனைபடியைக்கண்டு பரீத
ராய்த் தலைக்கட்டுகிறார். (க) “அதனில் பெரியவெண்ணவா” என்பது,
நம்மாழ்வாருக்கு பகவத்விஷயத்தில் பிறந்த அபிரிவிசமெல்லாம்,
இப்பெரியாழ்வார் பக்கவிலே ஈஸ்வரனுக்குப் பிறந்தபடி இத்திரு
மொழி. (தனிக்கடலே) ஈஸ்வரனுடைய முனியே நான்முகன்.
“வடதடமும்” இத்யாதி. (க௦)

அவ. —(வேயர் தங்கள் குலத்துதித்த) நிகமத்தில், இத்திருமொழி
யை அதிகரித்தாரக்கு பலம், தம்மைப்போலே அநர்யார்ஹ ஸேஷ
பூதராகப் பெறுவர்களென்கிறார்.

இத்திருமொழியில்தனிக்கடலே யித்யாத்யம்ஸுமும், வடதடமுமித்யாத்
யம்ஸுமும் ஈஸ்வரனுடைய முனியே நான்முகனென்று கூட்டி யொலிப்பது.

அரு; —பதினொரம்பாட்டு. (வேயரித்யாதி) “தாமுமணுக்கர்கள்” வன்
றச (ஸ) காந்தரைதக் கடாணித்து, இப்பாட்டு நிகமமாகையால் இத்திரு
மொழிக்குப்பலம் சொன்னதாக அவதாரிகை (இத்திருமொழியித்யாதி).

(க) தி-வாய்-க௦-க௦

கக.சு அபெரியாழ்வார் திருமொழி, ஐ. 11, ச-தி, கக-பா, வேயர் தங்கள்

ஸ்வா;—(வேயரித்யாதி) ஜகத்துக்கு ஆதித்யனுதித்து அந்த காரத்தைப் போக்குமாபோலே வேயர் கோதாரத்திலே இவர்வந்த வதரித்து ஜகத்திலுண்டான அஞ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கின படி. இப்படிப்பட்ட வாழ்வாருடைய ஹ்ருதயகமலத்தையே தனக்கு அஸ்தாரணமாகோயிலாகவங்கீகரித்தக்ருஷ்ணனையய் த்து இப்பரந்தத்தாலே ப்ரதிபாதித்தது. (விட்டுசித்தன்) ஸர்வே ஸ்வரனுக்கு ஹ்ருதயரான வாழ்வார். இவர் திருவுள்ளத்திலே, பரவ்யூஹாதிஸ்த்வலங்களான ஸர்வைகுண்டாதிகளை யெல்லாமு பேஷித்து, ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தையே அவை யெல்லாமாகக்

வ்யா.—(வேயர் தங்கள்) உதயகிரியிலே ஆதித்யனுதித்தாற் போலே யாய்த்து இக்குடியிலே இவர் வந்தவதரித்தபடி. அவன் கேவலம் அந்தகாரத்தையிறே போக்குவது; ‘தனிச்சுடரே’ என்று அவ்வாதித்யனுமிங்கேயாகையாலே அஞ்ஞாநாந்தகாரத்தைப்போக் கி, ஹ்ருதயகமலத்தை அலர்த்தும் ஆதித்யனாய்த்து இவர். (விட்டு சித்தன்மனத்தே) விஷ்ணுசித்தரென்று திருநாமம். (மனத்தே) ஹ்ரு தயத்திலே. “விஷ்ணுசித்தர்” என்று நிருபகமாய், அவனைவிடா மை அறுஷ்ட்டாக பர்யந்தமானபடி. (கோயில்கொண்ட கோவல னை) திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி இவ்வளவும் இவர் திருவுள்ளத்

பிறந்தவென்னுதே, உதித்தவென்றதுக்கு பாவமருளுகிரார் (உதயேத் யாதி). (இக்குடியிலே) என்றது-“வேய்” என்று-மூங்கிலாய், மூங்கில் குடியி லேயென்றபடி. (அவ்வாதித்யனும்) என்றது அவ்வாதித்யனாகையென்றபடி. அதாவது-(க) “யெநாஜிக்ஷுஷ்வகிடுகஜஸா - யேநாதித்யஸ்தபதிதேஜ ணா” என்கிறபடியேஎம்பெருமான்வர்த்திக்கையாலே அந்தகாரிவர்ந்தகனும் படிப்பாகாஸாகுமாபோலே, இவரிடத்தில் அவனைவிட்டு ஆதரத்தைப்பண்ணு கையாலே தத்ஸாம்யமுண்டென்னை. குலத்துதித்தவன்மனத்தேயென்னுதே “விட்டுசித்தன்” என்றதுக்கு பாவமருளுகிரார் (விஷ்ணுவித்யாதி). மேலுக் கவதாரிகை (விஷ்ணுசித்தரென்றித்யாதி), படியென்றவநந்தரம், “சொல்லு கிரார்” என்று சேஷம். மனத்தில் கோவலனை யென்னுதே “கோயில்கொண் ட” என்று விஷ்ணுகர்த்தக்ருகமாகச் சொல்லுகையாலே அதுக்கு பாவமருளு கிரார் (திருப்பல்லாண்டித்யாதி).

(க) தை-ரா

பெரியாழ்வார்திருமொழி, (இ-ப, ச-தி, கக-பா, வேயர் தங்கள். கககக

கொண்டான். (கோவலன்) நிமந்நரை | உத்த (ஐ) ரிப்பிச்சுக்கைக்காகத்
தாழ்ந்த குலத்திலி வந்தவநரித்தவனை. (கொழுங்குளிர் முகில்

திலே யெழுந்தருளியிருந்திறே க்ருஷ்ணன், தான்பிறந்த படியையும்
வளர்ந்த படியையும் இவரைக்கொண்டு கேட்டபடி. ஸ்ரீவால்மீகிபக
வான்பாட, குசலவர்களைக்கொண்டு கேட்டசக்ரவர்த்தித் திருமகனை
ப்போலன்றே ஸ்ரீ நந்தகோபர் திருமகன் கேட்டபடி.

(க) 'வைகுந்தம் கோயில்கொண்ட குடக்கூத்தன்' என்னுமா
பொலேயன்று இவர் திருவுள்ளத்திலே கோயில்கொண்டபடி;—
(உ) "திருமாளிருஞ் சோலைமலையே திருப்பாறகடலே யென் தலையே
திருமால் வைகுந்தமே தண்டிரு வேங்கடமே உன்ன தடலே" என்று
ம், (ங) "திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச்சித்தையும்" என்கிறபடி
யே உகத்தருளின நிலங்களைளொடாக்கவிடே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்
தை ஆதரித்தது. (ச) "நங்கென்னுடலங்கை விடான்" (ச) "நங்கள்
குன்றங்கைவிடான்;" ஏதுக்காக * நன்னு வகரர் நகிகைக்காக,
உடலங்கை விடாதது ஏதுக்காக? திருவாய்மொழி பாடுகைக்காக,
அப்படி யன்றிக்கே "இடவகைகளிகழ்த்திட்டு" என்கிறபடியே,
அவற்றை உபேகித்திறே இவர் திருவுள்ளத்தை இடவகையாகக்
கொண்டது. க்ருஷ்ணன்கோயில் பெரியாழ்வார் திருவுள்ளமாய்த்
து. ஆகையாலிறே (ரு) "மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர்
கேட்டிருப்பார்" என்றது. உள்ளிருப்பார் சொல்லும் வார்த்தைஉட
னிருப்பார்க்குத் தெரியுமிறே.

(கோவலனை) தாழ்ந்த குலத்திலே வந்தவநரித்து அவர்களு
க்கு ஸுலபனாளைப்போலே யாய்த்து இவருக்கு ஸுலபனாபடி.
(கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணனை) இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்த

கோயில் கொள்ளுகையை வ்யாவர்த்தயபூர்வகம் விவரிக்கிறார் (வைகுந்த
மென்று தொடங்கி தெரியுமிறையென்னுமனவுள்). "கோயில் கொண்டான்
தன் திருக்கடித் தானத்தை" என்கிறபடியே வைகுந்தம் கோயில் கொண்டி
ருக்கச்செய்தே திருக்கடித்தானத்தையுங்கூட வீரும்புகையாலே தத்வ்யாவ்ரு
த்தி சொல்லிற்றாய்த்து.

வண்ண மென்றதுக்கு மூன்றர்த்தம்-நிறமென்றும் ஸ்வபாவமென்றும்
திருமேனியென்றும். இவற்றையடைவே அருளிச்செய்கிறார் (இவர் திருவுள்
ளத்திலித்தயாதி வாக்யத்யத்தாலே).

(க) தி-வாய்-அ-க-ரு. (உ) தி-வாய்-கா-எ-அ. (ங) தி-வாய்-அ-க-உ
(ச) தி-வாய்-கா-எ-ச. (ரு) நா-தி-கக-கா

வண்ணனை) அழகியதாய் ஸ்ரமஹரமான மேகம் போன்ற திருமே
 னியையுடையவனை. இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்த பின்பாய்த்துக்
 குளிர்ந்து செவ்வியுண்டாய், த்தன் நிறம்பெற்றது திருமேனி. முகில்
 வண்ணனென்று - இவர்க்கு அவன் பண்ணின ஒளதார்யத்துக்கு
 த்ருஷ்டாந்தமாகவுமாம்.

(ஆயரேற்றை) இடையரோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே
 மேனணித்துச் செருக்கியிருக்கிறவனை. (அமரர்கோவை) அதுபவம்
 மாறில் முடியும்படியான ஸ்வபாவத்தையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு
 ஸ்வாமியானவனை. (அந்தணர்தமமுதத்தினை) இவ்வியூதியிலே
 முழுசுடூக்களாய், நிரதீஸ்யபத்திமாண்களான ப்ராஹ்மணர்க்கு
 நிரதீஸ்யபோக்யமான அம்ருதம்போலே ப்ராப்யனுவனை. அவர்
 களை(க) "விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்னக்கடவதிறே. இங்கே
 அவர்களைப்போலே இவ்வம்ருதத்தைப் பாண்டுபண்ணுகையாலே,
 (சாயையித்தயாதி), "பாடவல்லார் சாயையபோலே தாமும் அணுக்கர்
 களே" என்று எம்பார்யோஜகை. பாடுகையாவது - (உ) "உன்

பின்பாய்த்து - குளிர்ந்து செவ்வியுண்டாய்த் தன் நிறம்பெற்றது
 திருமேனி. (முகில்வண்ணனை) இவர்க்குப் பண்ணின ஒளதார்ய
 மென்னவுமாம். இவரீடுபட்ட வடிவழகென்னவுமாம். (ஆயரே
 ற்றை) "இடையரோடே கலந்து பரிமாறப்பெற்றே" என்கிற
 திருவுள்ளத்திப்பீதீதால் வந்தசெருக்கோடே யிருக்குமாபோலே
 யாய்த்து இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுரப்பெற்ற பீதியால் வந்த
 செருக்கும். (உ) "செங்கனிவா யெங்களாயர் தேவே." (அமரர்
 கோவை) அதுபவம் மாறில் முடியும்படியான நித்யஸூரிகளுக்கு
 ஸ்வாமியானவனை(ச) "அயர்வறுமரர்களதிபதி." (அந்தணர்தமமு
 தத்தினை) * தெளிவிகம்பிலே நடக்கிறவதுபவம் இவ்வியூதியிலே
 நடக்கும்படி யிருக்கிற ஸநகாதிகளுக்கு நிரதீஸ்ய போக்யனு யிரு
 க்கிறவனை. (க) "பாற்கடல் பம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டரு
 ளுஞ் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்" என்னக்
 கடவதிறே. (ஞ) "வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை." (எம்
 (சாயையபோலப்பாடவல்லார் தாமுமணுக்கர்களே) எம்

(க) திருவி-எக. (உ) திருபல்லா-க. (உ) தி-வாய்-க-கக.

(ச) திவாய்-க-கக. (ஞ) திவாய்-க-க-ஞ.

பெரியாழ்வார் திருமொழி, (டு-ப, ச-தி, கக-பா, வேயர் தங்கள். சகஎக
சேவடி ரெவ்விதிருக்காப்பு” என்று ப்ரீதிப்ரோரிதராய்க்கொண்டு
ராஷ்ய ரக்ஷகபாவத்தை மாறாடி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை.

(சாயைபோல) என்றது-புருஷனுடைய (மா) சாயை, அவன்
புக்களிடத்தே புக்குப் புறப்பட்ட விடத்தே புறப்பட்டு அதன்ப்ர
வ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளடையப் புருஷனிட்ட வழக்காமாபோலே,
இத்திருமொழிகற்றாரும் தங்களுக்கென்ன வெருந்ப்ரவ்ருத்த்யாதிக

பாரைச்சிலர் “ இப்பதத்துக்குப் சொருளென்? ” என்றுகேட்க;
நான் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே இது கேட்டிலேன்; ஆகிலும்,
நீங்கள்கேட்ட வர்த்தம்போராடுதென்ன வொண்ணுது’ இப்போதே
கேட்டு உங்களுக்குச் சொல்லவொண்ணுதபடி உடையவரும் திரு
க்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்தேற வெழுந்தருளிநீர்; ஆகிலும்
உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாகவேணும்” என்று உடை
யவர் திருவடிநிலைகளை யெடுத்துக் தம் திருமுடியிலே வைத்து
க்கொண்டு “இப்போது உடையவர் எனக்கருளிச்செய்தார், கேட்
கலாகாதோ” என்று “பாடவல்லார் - சாயைபோல - தாமுமணு
க்கர்களே ” என்றருளிச்செய்தார்.

“ தாமும் ” என்கைக்கடி - அவர்களேற்றத்தை நினைத்து-
அதாவது ப்ரயோஜகரத்தாங்கனையும் உபாயாத்தாங்கனையும் கணி
சித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையன்றிக்கே, தந்தகாலத்துக்கு
மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையுமன்றிக்கே, கழித்த காலத்துக்கும்
மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையிறே ஏற்றம். இப்படிக்கொத்ததன்
மை தம்முடைய வம்சத்தில் ஏழுபடிகளில்கூட யென்னுமிடத்தை
(க) “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலேயம்” என்றருளிச் செய்தாரிறே.
பாடுகையாவது (உ) “உன்செவ்வடி செவ்விதிருக்காப்பு” என்கை.

(சாயைபோல) என்றது - புருஷனுடைய சாயை அவன்புக்கீ
விடத்தே புக்குப் புறப்பட்டவிடத்தே புறப்பட்டு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்
ருத்தி அவனிட்ட வழக்காமாபோலே இத்திருமொழி கற்றார்க்
கும் தங்களுக்கென்ன ஒரு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளின்றிக்கே ஈப்
வானுக்கு அந்தாங்கராகப் பெறுவர்கள். “செவ்வடி செவ்விதிருக்

தாமுமென்ற ச(உ)காரத்தாலே ஆழ்வாரை விவகழித்து ஆழ்வாரைப்
போலே அணுக்கரென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வார்க்குப் பழிப்பில்லாமை
யை அருளிச்செய்கறார். (இப்படியித்யாதி).

(க) திருப்பல்லா-ந. (உ) திருப்பல்லா க.

கக. எடபெரியாழ்வார்திருமொழி, ௫-ப, ச-திக்க, -பா; வேயர் தங்கள்

ளின் திக்குே சுஸ்வாஸிட்டவழக்காய், அவனுக்கந்தரங்கராகப்பெறு
வர்கள். (க) “ஊரியாவாலுசுஉத ௨௨௫௫௫௫-சாயாவாஸத்வமறுகச்
சேத்” என்றும் (உ) “நிழலு மடிதாறுமாகும்” என்றும் சொல்
லக்கடவதிறே. அடிதாறு-பாதரேகை. அதவா (சாயைபோலப்பா
டவல்லார்) சாயையென்று-நிழலாய், குளிரப்பாட வல்லாரென்று
மாம்; தங்கள் அந்தரங்கராவர்களென்னை.

ஆகப்பத்துப் பாட்டாலும் தம்பெற்ற பேற்றை அருளிச்
செய்து, இது கற்றார்க்குப்பலம் சொல்வித்தலைக் கட்டினார். ஆக
திருப்பல்லாண்டில் தொடங்கின மங்களாஸாஸநமேயாத்ரையாய்க்
கொண்டுபோந்து நிகமிக்கிற விடத்திலும் “சாயைபோலப் பாட
வல்லார்” என்றது - திருப்பல்லாண்டு பாடவல்லாரென்று மங்க
ளாஸாஸநத்தோடே தலைக்கட்டுகையாலே இவாக்குமங்களாஸாஸ
நமே எவ்வவஸ்த்தையிலும் யாத்ரையென்றதாயிற்று. (கக)

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து நாலாம் திருமொழி முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸ்வரபதேஸ வ்யாக்யாகம்

ஸம்பூர்ணம்.

காப்பு” என்று பாடவல்லார், * நிழலுமடிதாறுமாகப் பெறுவர்
கள். அடிதாறு - திருவடிகளில் ரேகைகள், சாயைபோலப் பாட
வல்லார் - நிழலுண்டாகப் பாடவல்லார். நிழலாவது-குளிர்ந்தி.
“குளிரப்பாடவல்லார்” என்று சொல்லுவார்கள். ... (கக)

* பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.
பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாக்யாதம் முற்றிற்று.

(அடிதாறு) பாதரேகை.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி அரும்பதம் முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருமொழி 155, 156, 157 பாரங்களின்

சுத்தா சுத்தபத்திரிகை.

பெண்	வரி.	அசுத்தம்.	சுத்தம்.
1238	22	சுவலாய	சுவலாய
"	29	வளைப்பு	வளைப்பு
1239	22	நின்றான்	"நீரான்"
1240	3	கரணத்வ	காரணத்வ
1241	23	பசியாவது	பசியாவதில்லை;
"	"	உண்ண	எண்ண
"	26	விவரம்	விவரணம்
1242	13	ஒவாதே	ஒவாதே யெண்ணு நாள்பசிப்பது;
"			ஒவாதே
"	21	எண்ண	எண்ணும்
"	30	தாமரையும்	காமரையும்
"	32	உண்ண	நண்ண
"	33	காளைன்னு	காளேதென்னு
1244	4	கிருத்தாத	கீர் உருத்தாத
"	15	காணலாங்கொலன் ஆசையினாலே	(காணலாங்கொ லென்றசையினாலே)
1245	16	குழியெறிந்து	கூச்செறிந்து
	28	நினைவுக்கு	நினைவுக்கடி
1250	4	முஞ்ச	துஞ்ச
	10	சக்கரம்	சக்கரத்தான்
	11, 12	நின்றவர்களை	நின்றவாளை
1255	1	செம்	(சேம)
	5	நிர்வாதிவிரான ஆழ் வார்	நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்
	29	நவீனகை	நவீனகை உகை
1256	18	சரணம்	சரணம்